Εβδομάς

ΑΘΗΝΑΙ 7 ΜΑΙΟΥ 1930 ΑΡΙΘ. 135

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

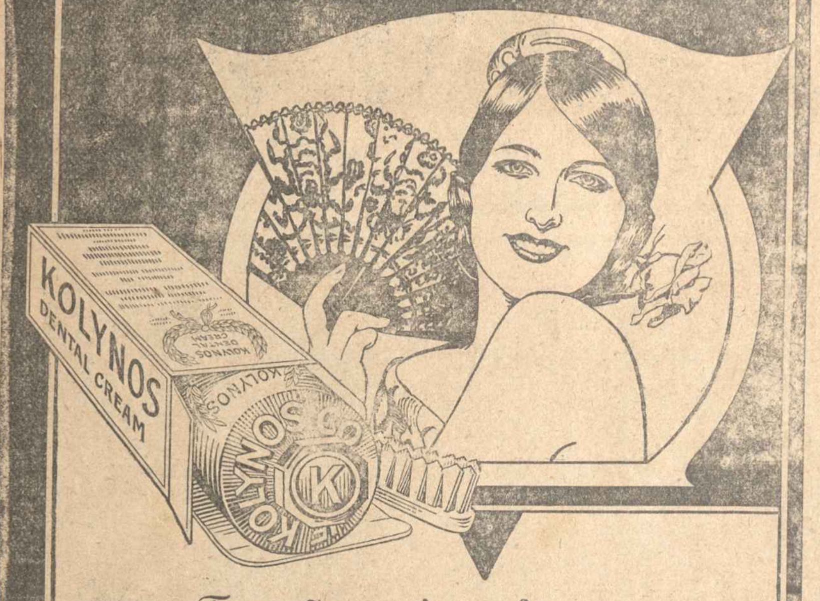

Γλυκεῖα καὶ καθαρά.

Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ καθαρίζει τοὺς ὀδόντας, τὰ οὖλα, ὁλόκληρον τὸ στόμα. Ὁ εὐχάριστος ἀφρὸς διαλύει τὰς ξένας οὐσίας, ἐμποδίζει τὴν ἀποσύνθεσιν τῶν ὑπολειμμάτων τῶν τροφίμων καὶ καταστρέφει τὰ μικρόβια. Δοκιμάσατε τὴν Κόλυνος καὶ προσέξατε τὸ αἴσθημα τῆς καθαριότητος ποὺ θὰ ἀπομείνῃ εἰς τὸ στόμα σας. Ἓν ἑκατοστόμετρον ἐπὶ ψήκτρας ξηρᾶς ἀρκεῖ.

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ
ΚΟΛΥΝΟΣ

210

ΩΡΑΙΟΤΗΤΑ
ΚΑΘ' ΟΛΗΝ
ΤΗΝ ΖΩΗΝ...

αὐτὸ τὸ προνόμιον ἔχουν αἱ γυναῖκες διὰ τὰς ὁποίας ἡ χρῆσις τῆς Κρέμας, τῆς Πούδρας καὶ τοῦ Σάπωνος

ΣΙΜΟΝ

εἶναι μία καθημερινὴ ἀνανέωσις τῆς ὡραιότητος.

**CRÈME
SIMON**

Θέλετε νὰ κάμετε οἰκονομία
Νὰ βάψετε μόνη Σας τὰ περυσινά σας φορέματα μὲ γερμανικὰς βαφὰς μάρκας

ARTI

καὶ θὰ γίνουν ἐντελῶς καινούργια. Αἱ βαφαὶ ARTI πωλοῦνται εἰς τὰ Ἐμπορικὰ καὶ φαρμακεῖα τῆς συνοικίας Σας εἰς 60 μοδέρνους χρωματισμούς.
Γ. Ἀντιπρόσωπος Π. Τσαγκάρης
Ἀθῆναι Λέκκα 21α

133

Χῶραι
χρησιμοποιοῦν εὐρύτατα
στημον τὴν ἐντο

SLOAN

ἥτις εἶνε τὸ ἀσφαλέστατον
διὰ τὴν ἀφαίρεσιν πάσης
ΓΩΣΕΩΣ. Σᾶς ἀπαλλάσσει
κάθε ἐνόχλησιν ρευματισμῶν
αλγιῶν, νευραλγιῶν,
γμάτων. Πρέπει νὰ ὑπάρχῃ
κάθε σπίτι. Ἡ παγκόσμιος
του καὶ ἡ παμμεγίστη
του εἶνε ἀπόδειξις τῆς
νικῆς του ἀξίας.
Η ΔΟΚΙΜΗ ΠΕΙΘΕΙ

ΑΣΠΩ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ COSTUMES TAILLEUR
ROBES & MANTEAUX
ΒΟΥΛΗΣ 4

Ὀντουλασιὸν Διαρκείας, χωρὶς τὴν ἐπέμβασιν τοῦ κομμωτοῦ ἐξασφαλίζετε εἰς τὸ σπίτι σας ὀντουλάρισμα διαρκὲς διὰ τοῦ

ΣΑΜΠΟΥΑΝ "BUTYWAVE,,

Ἔκτακτον ἀρωματισμένον καὶ δίδον ζωὴν στὰ μαλλιά. Καλλωπίζει τὴν κόμμωσιν, τὴν ὀντουλάρει καὶ τῆς δίδει γυαλάδα. Κάθε Σαμπουὰν ἐμπεριέχει ἐκτὸς τοῦ ἰδίου σαμπουὰν καὶ ἕνα σακουλάκι μὲ αἰγυπτιακὸν Χεννὲ καὶ ἄλλο ἕνα Cristal, καὶ τιμᾶται μόνον

Δρ. 15

ΜΠΟΝΕ ἀπὸ λεπτὸ καουτσοὺκ **«Butywave»**
Τὸ μοναδικὸν μπονέ, ἐλαφρὸν τὸ ὁποῖον ὀντουλάρει τὰ μαλλιά, τὴν νύκτα τὴν ὥρα ποὺ κοιμᾶσθε.

ΚΡΥΣΤΑΛ ΣΙΤΡΟΝ «Butywave» Καθαρίζει τὰ μαλλιά, διατηρεῖ τὴν ὀντουλασιόν, καὶ δίδει εἰς τὴν κόμμωσιν ἕνα μεταξοειδές, εἶνε τὸ μόνον κατὰ τῆς πιτυρίδος, φαγούρας, δυναμώνει τὴν τρίχαν. Εἶνε τὸ μόνον ἐνδεδειγμένον ἀπὸ τὴν ἀνωτάτην ἀκαδημίαν Παρισίων κατὰ τῆς τριχοπτώσεως.

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΑΘΗΝΑΙ, Ναυαρῖ 17

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ Γ΄

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ

Ἐσωτερικοῦ Δρχ. 125
Ἐξωτ. Λ. Ἀγγλίας 1
Ἑξάμηνοι κατ' ἀναλογίαν.

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡ. 2½

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑΤΙΚΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Ὁμολογῶ πὼς θὰ προτιμοῦσα παρὰ νὰ κλειστῶ μέσα στοὺς τέσσερες τοίχους τοῦ γραφείου μου καὶ νὰ πονοκεφαλιάζω τόση ὥρα γιὰ νὰ βρῶ μιὰ ἀρχὴ κι' ἕνα τέλος στὸ χειρισμὸ τοῦ στερημένου κάθε ποιητικοῦ οἴστρου σημερινοῦ θέματός μου, ναί, θὰ προτιμοῦσα νἄβγαινα ἔξω, νὰ τριγύριζα ἔστω κι' ἄσκοπα μέσ' τοὺς πλημμυρισμένους, ἀπὸ εὔθυμο γιορτάσιμο κόσμο, δρόμους τῆς Ἀθήνας μας, ν' ἀγόραζα καὶ γὼ ἕνα Μάη, νὰ τραγουδοῦσα ἢ νἄκουα νὰ τραγουδοῦν οἱ σύγχρονοι τροβαδοῦροι τῆς Ἄνοιξης καὶ τῶν Μαγιάτικων τριανταφύλλων. Μὰ ἂν αὐτὴ θἆταν ἡ προτίμησή μου, δυστυχῶς ἡ προτίμηση τῆς ἐπικαιρότητος ἤταν ἄλλη. Κι' ἔτσι ἀναγκάζουμαι νὰ ἀπαρνηθῶ ὅλα αὐτὰ τὰ ὄνειρα καὶ τῆς σκέψεις καὶ ἀφίνοντας τὰ ὡραῖα μου σχέδια δι' εὐθετότερον καιρὸν νὰ περιορισθῶ σὲ κοινὰ καὶ πεζότατα πράγματα!

Τὸ μόνο εὐχάριστο — ἔχει βλέπετε κι' αὐτὸ τὸ θέμα τὸ εὐχάριστό του σημεῖο ὅπως κάθε τι — καὶ ποὺ μ' ἀπαλλάσσει ἀπὸ περιττὲς φρασεολογίες εἶνε πὼς πρὶν ἀπὸ μένα μεσολάβησε μεταξύ μας ὁ ἐφημεριδοπώλης ὁ ὁποῖος εἶχε βέβαια — σ' αὐτὸ δὲν χωρᾷ καμμιὰ ἀμφιβολία — τὴν εὐγενικιὰ καλωσύνη νὰ εἰσπράξῃ ἀπὸ τὸν καθένα σας ἕνα πεντηκοντάλεπτο παραπάνω.

Ἂν ἦταν Πρωταπριλιὰ τὸ πρᾶγμα ἴσως νἆχε σοβαρώτερα ἐπακόλουθα. Πολλοὶ ἀπὸ σᾶς δὲν θὰ πίστευαν τὸν ἐφημεριδοπώλη, θὰ νόμιζαν πὼς τοὺς κοροϊδεύει, θὰ φώναζαν, θὰ διεμαρτύροντο καὶ ἴσως-ἴσως δὲ θἆταν ἀπίθανη κι' ἡ προσφυγή των εἰς τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς ἐξουσίας. Μὰ εὐτυχῶς τόσον γιὰ τὸν ἀτυχῆ ἐφημεριδοπώλη ὅσο καὶ γιὰ μᾶς καὶ γιὰ σᾶς καὶ πρὸ παντὸς γιὰ τὴν δημοσίαν τάξιν καὶ ἀσφάλειαν, ἡ Πρωταπριλιὰ ἔχει περάσει, ἐπέρασε μάλστα ἤδη κι' ὅλη ἡ βασιλεία τοῦ οὕτω ἐπονομαζομένου μηνός. Ὥστε ἀποκλείονται τὰ Πρωταπριλιάτικα ψέμματα κι' ἡ Πρωταπριλιάτικες φάρσες. . .

Μὰ θὰ μ' ἐρωτήσετε τώρα: καλὰ κι' ἄγια ὅλα αὐτά, βλέπετε ὅτι πληρώσαμε τὸ τρίδραχμο, δὲν μᾶς ἐξηγεῖτε ὅμως τώρα τὸ πῶς καὶ τὸ διατί;

Καὶ βέβαια, φίλοι μου, θὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσω αὐτὸ τὸ «πῶς» καὶ τὸ «διατί», αὐτὸς εἶνε ἄλλωστε κι' ὁ σκοπός μου. Κάνετε λοιπὸν λίγη ὑπομονὴ καὶ ἀκούσετε τὰ πράγματα πῶς συνέβησαν.

Ἕνα ὡραῖο πρωΐ — ὡραῖο δηλαδὴ γιὰ ὅλον τὸν ἄλλον κόσμον ὄχι ὅμως καὶ γιὰ τοὺς διαχειριστὰς τῶν περιοδικῶν — οἱ κύριοι αὐτοὶ οἱ ἔχοντες νὰ βαστάξουν τόσα καὶ τόσα βάρη καὶ νὰ λύσουν προβλήματα ὄχι αἰθέρια φιλολογικά, ἀλλὰ πεζότατα οἰκονομικά, βρέθηκαν στὴν σκληρὴ γι' αὐτοὺς θέση νὰ ὁμολογήσουν τὴν ἀνικανότητά τους καὶ πρὸ παντὸς τὴν ἀνεπάρκειαν τῆς δικῆς των πάνσοφης συνδρομῆς γιὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν ἀναγκῶν τοῦ περιοδικοῦ των. Τέντωσαν τὸ σκοινί, τὸ τράβηξαν ἀπὸ κεῖ, δοκίμασαν ὅλα τὰ μέσα καὶ τοὺς τρόπους χωρὶς ὅμως δυστυχῶς νὰ καταλαλάξουν σ' ἕνα καλλίτερο ἀποτέλεσμα. Μπροστά τους ὠρθώνετο τὸ ἀδιέξοδο. Τί νὰ γίνῃ λοιπόν; Δυὸ λύσεις ὑπῆρχαν. Ἡ μιὰ νὰ ἐλαττωθῇ ποιοτικῶς ἡ ὕλη καὶ κατὰ συνέπειαν τὸ ἀντίτιμόν της, ἢ νὰ αὐξηθῇ ἡ τιμὴ τοῦ φύλλου. Ποιὰν ἀπὸ τῆς δυὸ νὰ ἐκλέξῃ κανένας;

Μεταξὺ δύο κακῶν, λέει μιὰ παροιμία, τὸ μὴ χεῖρον βέλτιστον. Καὶ τὸ «μὴ χεῖρον» στὴν προκειμένην περίπτωση θἆταν ἡ μικρὴ αὐτὴ αὔξησις τῆς τιμῆς.

Περιττὸ βέβαια κρίνω νὰ σᾶς πῶ ὅτι στοὺς συλλογισμοὺς αὐτοὺς ἔφθασε κάθε ἕνας διαχειριστὴς μόνος του, κι' ὅταν τοὺς ὑπέβαλε στὴν διεύθυνση τοῦ περιοδικοῦ πῆρε ἀμέσως τὴν ἀπάντηση: Εἶνε ἀδύνατον! Καλὰ αὐτὰ ποὺ λὲς ἀλλὰ πρέπει νὰ συμφωνήσουν καὶ τ' ἄλλα περιοδικά. Ἀλλὰ πρὸς Θεοῦ εἶνε δυνατὸ νὰ γίνῃ μιὰ τέτοια συνεννόησις; Ποτέ! Οὐδέποτε! οὔτε κατὰ φαντασίαν!

Κι' ἐν τούτοις φίλοι μου, τὸ θαῦμα αὐτὸ ἔγινε. Οἱ διαχειριστὲς βρῆκαν τὸν τρόπο νὰ συνεννοηθοῦν μεταξύ τους, νὰ τὰ συμφωνήσουν, νὰ παραδεχτῇ ὁ ἕνας τὰς ἀντιλήψεις τοῦ ἄλλου.

Καὶ τώρα μιὰ ποὺ μάθατε μερικὲς οἰκογενειακὲς συζητήσεις μας ποὺ φαντάζομαι νὰ σᾶς ἐπεξηγοῦν τὸ «πῶς» καὶ τὸ «διατί», ἀκοῦστε καὶ μερικὰ ἄλλα πράγματα:

Δὲν συνηθίσαμε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ βγήκαμε νὰ σᾶς λιβανίζουμε μὲ κούφιες ὑποσχέσεις καὶ νὰ διαλαλοῦμε θαύματα καὶ ἐκπλήξεις. Ἴσαμε σήμερα, κι' εἶμαι βέβαιος ἀπόλυτα πὼς κανεὶς ἀπὸ σᾶς δὲν θὰ βρεθῇ νὰ μὲ διαψεύσῃ, καταβάλαμε πάντα κάθε προσπάθεια νὰ σᾶς δώσουμε ἔστω καὶ περιωρισμένα σὲ χῶρο τὸ κάθε τι καλό, τὸ κάθε τι ποὺ φανταζόμαστε ὅτι πρέπει νὰ ξέρετε. Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ ξεφυλλίσετε τοὺς προηγουμένους τόμους μας γιὰ νἄχετε τρανότερη τὴν ἐπικύρωση τῶν γραφομένων μας.

Σᾶς εἴχαμε δώσει, ἂν δὲν μ' ἀπατᾷ ἡ μνήμη μου, τὴν ὑπόσχεση πὼς ὅσο κι' ἂν τὸ περιοδικό μας φτάξῃ στὸ ἀνώτερο ἐφικτὸ ἐπίπεδο, δὲν θὰ πάψουμε ποτὲ προσπαθοῦντες, δὲν θὰ ἀναπαυθοῦμε οὐδέποτε πάνω σὲ δάφνες καὶ σὲ μεγάλες κυκλοφορίες, μὰ θἄχουμε γιὰ κύριο σκοπό μας τὸ πῶς θὰ φτιάξουμε ἀκόμα «κἄτι» καλλίτερο.

Καὶ τὴν ὑπόσχεση αὐτὴ τὴν σεβαστήκαμε καὶ θὰ τὴν σεβαστοῦμε πάντα.

Σήμερα αὐξάνοντας τὴν τιμή μας, κοινὴ ἀνάγκη ἄλλωστε ὅλου τοῦ περιοδικοῦ κόσμου, θέλουμε κι' ἀπαιτοῦμε ἀπὸ σᾶς, ἀγαπητοί μου φίλοι, νὰ πιστέψτε πὼς «οὐκ ἦτο δυνατὸν ἄλλως γενέσθαι».

Δὲν σπεύδουμε νὰ σᾶς γεμίσουμε μὲ ὑποσχέσεις καὶ παχειὰ λόγια γιὰ τὴν ἐμφάνιση τοῦ περιοδικοῦ μας ὅπως λογαριάζουμε σὲ λίγο καιρὸ νὰ τὴν φτιάξουμε. Θὰ ἀρκεστοῦμε ὅπως καὶ τῆς προηγούμενες φορὲς νὰ σᾶς παρακαλέσουμε νὰ περιμένετε ὥσπου νἄρθουν τὰ πράγματα νὰ σᾶς πείσουν γιὰ τὴν προσπάθειά μας καὶ νὰ ἐπιβραβεύσουν τοὺς κόπους μας.

Κι' εἶνε κάτι ποὺ ἐγὼ τοὐλάχιστο προσωπικὰ ἔχω τὴν πεποίθηση πὼς τὸ πιστεύετε εἰλικρινὰ ἀπὸ τώρα.

Ὅσο γιὰ μένα, τί τὰ θέτε, μ' ὅλη τὴν λύπη ποὺ ἔνοιωσα τὴν πρώτη στιγμὴ χάνοντας τὴν εὐκαιρία νὰ ψάλλω τὸν ἐρχομό τῆς Ἄνοιξης καὶ τῶν λουλουδιῶν, κλείνοντας τώρα τὴν σελίδα αὐτή, σᾶς βεβαιῶ πὼς μένω πιότερο εὐχαριστημένος ἀπ' τὴν μικροῦλα αὐτὴ κουβεντοῦλα μας, κι' αὐτὸ γιατὶ προτιμῶ νὰ νοιώθω γύρω μου παρὰ τὰ λουλούδια ποὺ αὔριο θὰ μαραθοῦν, ὅλους ἐσᾶς, ζωντανὰ λουλούδια τῆς πνευματικῆς αὐριανῆς ἀνοίξεως τοῦ τόπου μας.

Ντόλης Νίκβας

τοῦ κ. Χ. Γιανναχοπούλου

ΠΡΩΤΟΤΥΠΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑΣ ΘΑΥΜΑΣΤΗΣ, “ΧΩΡΙΣ ΕΛΠΙΔΑ“ ...

Μιὰ μεσημεριάτικη ἀχτίδα ἥλιου ἔπεσε πάνω στὰ μάτια τῆς κυρίας Νινόν, τῆς νέας κι' ὄμορφης χήρας ποὺ εἶχε περισσότερα ἑκατομμύρια κι' ἀπ' ὅσες ἐρωτικὲς ἐξομολογήσεις ἄκουε κάθε μέρα, καὶ τὴν ἐξύπνησε...

Παραμέρισε τὰ πουπουλένια σκεπάσματά της, ἔκανε εὐτυχισμένο τὸ χέρι της μὲ τὸ νὰ τακτοποιήση τὰ ξανθά της μαλλάκια, κι' ἀλαφρὰ μισοσηκώθηκε στὸ μαλακό της κρεββάτι... Καί, σὰν μιὰ κινηματογραφικὴ ταινία πέρασε ἀπὸ μπροστά της ἡ χθεσινὴ νυχτιά. Εἶδε τὴ φωτολουσμένη σάλα τοῦ χοροῦ, τὴς κυρίες μὲ τὴς ἀσημοκέντητες τουαλέττες, τοὺς κυρίους μὲ τὰ ἐπιβλητικὰ φράκα, τὸ θεότρελλο νέγρο τζαζμπαντιέρη ποὺ χτυποῦσε τὸ τούμπανό του πιὸ δυνατὰ κι' ἀπ' ὅσο χτυποῦσε ἡ καρδιὰ τοῦ νεαροῦ μὲ τὴ γυαλιστερὴ χωρίστρα ὅταν ἐχόρευε μαζί της, τὸ ἀδύνατο κι' εὐγενικὸ γκαρσόνι ποὺ πηγαινοερχότανε μὲ τὴς σαμπανιέρες... Θυμήθηκε ἀκόμα τὸν πρωτόβγαλτο ζωγράφο μὲ τὰ ἀκατάστατα μαλλιὰ ποὺ τῆς εἶπε, ὅταν ἐχόρευε μαζί του ἕνα ἀργεντινὸ ταγκό, πὼς ἂν εἶχεν αὐτὴ γιὰ μοντέλλο γρήγορα θὰ γινότανε διάσημος, τὸν ἠλικιωμένον εἰσαγγελέα ποὺ τῆς ἔλεγε πὼς ἂν κανεὶς ἐγκληματοῦσε γιὰ χάρι της θὰ τοῦ ἔδινε δίκηο, τὸν πάμπλουτο τραπεζίτη ποὺ ἔσφιγγε τὸ χέρι της σὰν νὰ ἦτανε συναλλαγματική. Καὶ κάπως ἀμυδρὰ—ἂς ὄψεται ἡ σαμπάνια—θυμήθηκε τὸν κύριο ποὺ τὴ συνώδεψε ὡς τὸ σπίτι της μὲ τὸ αὐτοκίνητό του, καὶ ποὺ δὲν ἐπεχείρησε οὔτε νὰ τὴν ἀγγίξη κἄν, θέλοντας, χωρὶς ἄλλο, νὰ τὴ θαμπώση μὲ τοὺς ἱπποτικούς του τρόπους.... Πόσο παληὰ μέθοδος, μὰ καὶ πόσο κουτή!...

—Οὔφ!... εἶπε μὲ ἀηδία ἡ κυρία Νινὸν συνοδεύοντας τὸ ἐπιφώνημά της μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι τοῦ χεριοῦ, ἀφοῦ θυμήθηκε ὅλ' αὐτά. Δὲν φανταζόμουνα ποτὲ ὅτι τὰ προϊόντα τῶν κόπων καὶ τῆς φιλαργυρίας τοῦ μακαρίτη θὰ εἴχανε τόσα πολλὰ ἐρωτικὰ θύματα... Ὅλοι μοῦ κάνουν κόρτε, μὰ κι' ὅλοι τους θὰ προτιμοῦσαν ἀντὶ γιὰ τὸ κλειδὶ τῆς κρεββατοκάμαράς μου, τὸ κλειδὶ τοῦ χρηματοκιβωτίου μου... Καί, δὲν εἶναι ἀπίθανο, ἂν βρισκόντουσαν στὴν ἀγκαλιά μου, νὰ ὑπολογίζανε μὲ τὸ νοῦ τους πόσα λεπτὰ δίνει τὸ χρόνο ἡ περιουσία μου μὲ τὸ νόμιμο τόκο. Ὡς καὶ τὰ μάτια ἀκόμα τοὺς ἀρέσουν γιατί, καθὼς λένε, εἶναι ζαφειρένια καὶ τὰ χείλια μου ἐπειδὴ εἶναι κοραλλένια. Δηλαδὴ ἀπὸ πολύτιμα πετράδια... Βάζω στοίχημα πὼς ἂν ἤτανε μπρούτζινα ἢ χάλκινα δὲν θὰ τὰ θαύμαζε κανείς...

'Αλλὰ παρ' ὅλες τὴς εὔθυμες σκέψεις της τὸ χαριτωμένο της προσωπάκι ἐμελαγχόλησε, κι' ἀπ' τὰ μάτια της κυλήσανε ὡς τὰ μάγουλά της δυὸ δάκρυα, ποὔμοιαζαν σὰν δυὸ σταγόνες πρωϊνῆς δροσιᾶς ἀπάνω σ' ἕνα ρὸζ τριαντάφυλλο.

Τρία χτυπήματα ἀκούστηκαν στὴν πόρτα. Ἡ κυρία Νινὸν σκούπισε γρήγορα τὰ δάκρυά της, καὶ φώναξε: ..

—'Εμπρός...

Ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ μπῆκε ἡ καμαριέρα της κρατώντας ἕνα δίσκο.

—Σᾶς ἔφερα, εἶπε, τὸ γάλα σας καὶ τὴν ἀλληλογραφία σας.

—Καλά, ἄφησέ τα.

Ἡ καμαριέρα τὰ τοποθέτησε σ' ἕνα τραπεζάκι κοντὰ στὸ κρεββάτι τῆς κυρίας της κι' ἔφυγε. Ἡ κυρία Νινὸν ρούφηξε μιὰ γουλιὰ ἀπὸ τὸ γάλα της καὶ ἄρχισε νὰ διαβάζη τὴν ἀλληλογραφία της.

Τὰ δυὸ πρῶτα γράμματα τὰ πέταξε προτοῦ τὰ διαβάσει ἐντελῶς. Στὸ πρῶτο, κάποιος ἔμπορος γουναρικῶν, τὴν εἰδοποιοῦσε πὼς παρέλαβε ἀπ' τὸ Παρίσι τὴν τελευταία του παραγγελία, καὶ στὸ ἄλλο κάποιος δικηγόρος τὴν παρακαλοῦσε νὰ τιμήση διὰ τῆς παρουσίας της τὴ διάλεξί του. Ὅταν ὅμως ἄνοιξε τὸ τρίτο γράμμα ἔκανε ἕνα μορφασμὸ ἐκπλήξεως, καὶ μὲ προσοχὴ διάβασε:

«Κυρία.

Σᾶς ἀγαπῶ. Σᾶς τὸ γράφω χωρὶς περιστροφὲς γιατὶ φοβᾶμαι πὼς θὰ σκίσετε τὸ γράμμα μου μόλις διαβάσετε τὴς πρῶτες σειρές. Κι' ἐγὼ θὰ ἤθελα πολὺ νὰ τὸ μάθετε. Ὄχι γιατὶ μπορῶ νὰ ἐλπίζω τίποτα. Εἶμαι τόσο φτωχὸς ὅσο καὶ ἄσημος. 'Αλλὰ γιὰ νὰ γεμίσετε μὲ μιὰ περισσότερη γραμμὴ τὸ σημειωματάριο τῶν κατακτήσεών σας...

Ἕνας».

...Στὰ γονατά της βρίσκεται κάτι ποὺ μοιάζει μὲ βιβλίο ..

Ἡ κυρία Νινὸν ἔμεινε γιὰ λίγο σκεπτική, κι' ἔπειτα πέταξε τὸ γράμμα μὲ μιὰν ἀδιάφορη χειρονομία. Ὕστερ' ἀπὸ λίγο ὅμως τὸ ξανασήκωσε καὶ τὸ διάβασε γιὰ δεύτερη καὶ γιὰ τρίτη φορά...

⁂

Ἡ μέρες περνοῦσαν. Ἡ κυρία Νινὸν ξακολουθοῦσε τὴν κοσμικὴ ζωή της. Οἱ μνηστῆρες της πολλαπλασιάζουνταν ἀπὸ μέρα σὲ μέρα καὶ πιὸ πολὺ κι' ἡ πολιορκία της γινότανε στενώτερη.

Μὰ ἂν πρωτήτερα οἱ κύριοι αὐτοὶ εἶχαν μιὰν ἐλπίδα νὰ κατορθώσουν νὰ φέρουν στὰ νερά τους τὴν πλούσια καὶ χαριτωμένη χήρα, ἡ ἐλπίδα αὐτὴ τώρα ἔμοιαζε σὰν νἆχε ὁλότελα χαθῆ.

Ἡ κυρία Νινὸν ποὺ πρὶν τῆς ἄρεζε, εἴτε ἀπὸ μιὰ ἐπιθυμία ἱκανοποιήσεως τῆς γυναικείας αὐταρέσκειας, εἴτε καὶ γιατὶ ἴσως-ἴσως κάποτε σκεφτότανε πὼς θἄπρεπε κάποιον ἀπ' αὐτοὺς νὰ διαλέξη γιὰ ἄνδρα, νὰ τοὺς ἀφίνη νὰ τῆς μιλοῦνε κάπως πιὸ ἐλεύθερα καὶ τοὺς ἐπέτρεπε νὰ τὴν κατακλύζουν ἀπὸ κομπλιμέντα, τώρα κάθε φορὰ ποὺ κανένας τους ἐπιχειροῦσε νὰ τῆς πῆ κάτι παραπάνω ἀπ' ὅ,τι ἐπιτρέπει ἡ ... δικας τῶν κοινωνικῶν σχέσεων καὶ τοῦ ... ἔστρεφε τὸ βλέμμα της καὶ τὸν κύτταζε ... τόση αὐστηρότητα ποὺ ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος ... τολμοῦσε νὰ συνεχίση.

Μερικὲς κακὲς γλῶσσες, ἴσως-ἴσως κι' ... τοὶ ἀκόμα οἱ ἑκάστοτε ἀπωθούμενοι μνηστῆρες, λέγανε πὼς ἡ ἀπότομη αὐτὴ ἀλλαγὴ τῆς κυρίας Νινὸν δὲν μποροῦσε νὰ ἐξηγηθῆ ἀλλιῶς ... ἀπὸ τὴν ὕπαρξι μιᾶς ἄγνωστης γι' αὐτοὺς ... πης της. Τίποτε ὅμως ἀπ' αὐτὰ δὲν ἦταν ... θεια. Δὲν ἦταν αὐτὸ ἡ ἀφορμὴ τῆς ... τῶν τρόπων τῆς κυρίας Νινόν. Κάθε ἄλλο ... ἴσα. Ἡ καρδιά της ξακολουθοῦσε νἆναι ... θερη ὅπως πρίν. Τὸ μόνο ποὺ τὴν τάραζε ... αὐτοῦ ἀκριβῶς βρισκότανε ἡ αἰτία τῆς ... γῆς τῶν τρόπων της, ἦταν τὸ ἀνώνυμο ... ματάκι ποὺ ἔλαβε.

«Ποιὸς μποροῦσε νἆταν αὐτός;»

Γιατὶ τῆς ἔγραφε μὲ τόσο θλιμμένο ... γιὰ τὸν ἑαυτό του;»

«Γιατὶ προδίκαζε τὴν ἀποδοχὴ ποὺ ... ἀγάπη του;»

«Τί ἤξερε αὐτὸς γι' αὐτήν;»

Ναὶ ὅλες αὐτὲς ἡ ἐρωτήσεις στριφογύριζαν στὸ μικρούλι κεφαλάκι της ξακολουθητικά ... τυραννοῦσαν τὴ σκέψι της. Μ' ὅλο ποὺ ... θοῦσε νὰ δώση μιὰ ἐξήγηση, μ' ὅλο ποὺ ... παθοῦσε νὰ πείση τὸν ἑαυτό της πὼς δὲν ... πρεπε νὰ σκέφτεται γιὰ ἕνα ἀνώνυμο γράμμα, ἄθελά της κάθε στιγμὴ νόμιζε πὼς ξαναδιάβαζε τὴς λίγες γραμμές του κι' ἔνοιωθε ... κοντὰ στὸ πρόσωπό της, μιὰν ἀνεπαίσθητη ... ναπνοὴ νὰ τῆς χαϊδεύη τὸ πρόσωπο.

Κι' ἡ ἰδέα αὐτὴ ὅσο περνοῦσαν ἡ μέρες ... νονταν ὅλο καὶ πιὸ πολὺ στὴ σκέψη της, ... ποὺ τὴν ἔκανε νευρικὴ καὶ τῆς ἀφαιροῦσε ... ὄρεξι. Ἄρχισε σιγὰ-σιγὰ ν' ἀποφεύγη τὴς ... ρέες της, ἄφινε τὸν ἑαυτό της ὧρες ὁλόκληρες παραδομένο σὲ μιὰ ἔκσταση καὶ ἡ φαντασία ... ὠργίαζε σὲ δημιουργίες ὀνείρων κι' ὑποθέσεων.

⁂

Ἕνα μελαγχολικὸ ἀπόγευμα, ὕστερ' ... ἀρκετὲς ἡμέρες, ἡ κυρία Νινὸν ἔλαβε ... ἕνα γράμμα μὲ τὸν ἴδιο χαρακτῆρα. Τὸ ... βιαστικά, καὶ διαβασε:

«Κυρία.

Ἡ ἀγάπη μου γιὰ σᾶς φαίνεται πὼς μ' ... νε πολὺ κουτό. Φανταστῆτε, ἐπειδὴ μάδησα μιὰ μαργαρίτα καὶ ποὖπε πὼς μ' ἀγαπᾶτε, ... στεψα πὼς διαβάζατε μὲ κάποια εὐχαρίστησι τὴν ἴδια φράσι ποὺ σᾶς ἔγραψα στὸ ἄλλο ... γράμμα: «Σᾶς ἀγαπῶ»...

Ἕνας».

Αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ γράμμα εἶχε καλλίτερη ... χη. Κλειδώθηκε μέσα σ' ἕνα συρτάρι τοῦ ... φείου τῆς κυρίας Νινόν, στὴ μέση ἑνὸς ... ποιημάτων καὶ μιᾶς παληᾶς φωτογραφίας.

⁂

Τὰ γράμματα τοῦ ἀγνώστου θαυμαστοῦ ... δὲν ἐσταμάτησαν ὡς ἐδῶ. Ἔπαιρνε καὶ ... σὲ ἀραιὰ διαστήματα. Τῆς ἔγραφε πάντα ... τὴν ἀγαποῦσε, πὼς δὲν μποροῦσε νὰ ἐλπίζη τίποτα, καὶ συχνὰ καταριόταν τὸν πατέρα ... ποὺ δὲν μπόρεσε στὴ ζωή του νὰ γίνη ... Ροκφέλλερ, οὔτε Μαρκόνι. Καὶ στὸ τελευταῖο του γράμμα—ἔπειτα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες—... παρακαλοῦσε νὰ μὴν τοῦ ἀρνηθῆ ἕνα ραντεβοῦ, τὸ μοναδικὸ ἄλλωστε, ἀφοῦ σὲ λίγες ... ρες θἄφευγε γιὰ πάντα μὲ σκοπὸ νὰ τὴν ... χάση. Δὲν ἤθελε, τῆς ἔγραφε παρὰ νὰ χαϊδέψη τὰ μεταξένια της μαλλάκια, καὶ νὰ φιλήση ... νύχια τῶν κρινένιων της χεριῶν... Τῆς ... ζε καὶ τὸ μέρος καὶ τὴν ὥρα...

—Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μ' ἀγαπάει ἀληθινά, Σκέφτηκε ἡ κυρία Νινόν. Δὲν ζητάει ... ἀπὸ μένα. Ἴσως νὰ μὴν ἔχω τὸ δικαίωμα ... τοῦ ἀρνηθῶ αὐτὴ τὴ χάρι... Πρέπει νὰ ... Ἐκεῖνος ...

Καὶ τὴν ὡρισμένη μέρα πῆγε. ... τανε χλωμός, ψηλός, ντροπαλός. Εἶχε ... σιαστικὸ μαρκησίου καὶ τρόπους ποιητοῦ. ... γαν ἕνα περίπατο μαζί... Ἡ κυρία Νινὸν ... κουε μὲ ἡδονὴ τὸ θαυμαστή της ποὺ τῆς μίλησε γιὰ φεγγαρόλουστες καλοκαιριάτικες ... χτες, γιὰ σκοτεινὰ ἀπόβραδα τοῦ χειμῶνα ... μυρωμένα ἀνοιξιάτικα δειλινά.

⁂

Ἔχει περάσει ἕνας χρόνος ἀπὸ τότε. Ἡ κυρία Νινὸν δὲν εἶναι χήρα πιά. Ἔχει παντρευτῆ ἀπὸ καιρὸ μὲ τὸν χλωμὸ καὶ ντροπαλὸ νέο, ποὺ ὅλο τῆς ἔγραφε πὼς δὲν μποροῦσε νὰ ἐλπίζη τίποτα γι, αὐτή. Εἶναι καθισμένη σὲ μιὰ ἀναπαυτικὴ πολυθρόνα, στὰ γόνατά της βρίσκεται κάτι ποὺ μοιάζει μὲ βιβλίο, καὶ κλαίει ἀπαρηγόρητα...

Αὐτὸ ποὺ μοιάζει μὲ βιβλίο εἶναι τὸ ἡμερολόγιο τοῦ δευτέρου συζύγου, ποὺ τὸ πῆρε κρυφὰ ἀπ' τὸ γραφεῖο του γιὰ νὰ μάθη τὴς λεπτομέρειες τῆς ἀγάπης του... Καὶ κλαίει γιατὶ σ' αὐτὸ διάβασε αὐτὲς τὴς γραμμές, ποὺ ἀπὸ πάνω εἶχαν τὴν ἡμερομηνία τῆς ἑπομένης τοῦ γάμου της.

«...'Επὶ τέλους σήμερα πραγματοποιήθηκε τὸ μοναδικὸ ὄνειρο τῆς ζωῆς μου. Εἶμαι πλούσιος! Εἶχα δίκηο ἐγὼ ποὺ πάντοτε ἔλεγα πὼς μόνο μὲ τὸ αἴσθημα μπορεῖ κανεὶς νὰ φέρη στὰ νερά του...»

ΧΡΗΣΤΟΣ Π. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΟΝΕΤΤΟ

Σ' ἑνὸς χορευτικοῦ κέντρου τὴ σάλλα
κάποια βραδυὰ σ' ἀντίκρυσα μὲ χάρι
χορεύοντας μέσ' στὰ ζευγάρια τ' ἄλλα
μ' ἕνα ξανθὸ κι' ὡραῖο παλληκάρι.

Κι' ὅταν τὰ δυό σου μάτια, τὰ μεγάλα,
μὲ κύτταξαν, ἐσπάραζε σὰν ψάρι
αὐτὴ ἡ καρδιά μου, κι' ὡς μαργαριτάρι
ἐκύλησε ἀπ' τὰ μάτια μου μιὰ στάλα.

Καὶ φεύγοντας μὲ κύτταζες καὶ πάλι
ὡς γιὰ στερνὴ φορὰ γλυκειὰ παρθένα,
κινώντας τὸ πανώριο σου κεφάλι.

Κι' ἐχάθης! Καὶ δύο μάτια βουρκωμένα
ψάχνουν παντοῦ μὲ πόθο γιὰ νὰ σ' εὕρουν
μὰ ὅπου ρωτοῦν, τοὺς λὲν πὼς δὲν σὲ ξεύρουν!

ΦΩΤΗΣ ΑΣΤΕΡΗΣ

Η ΕΤΑΙΡΑ

Στοῦ πολύκοσμου κέντρου τὴν κραιπάλη,
σὲ μιὰ βαρειὰ ἀτμόσφαιρα ὁμιχλένια
ἀπὸ καπνούς, ἡ 'Εταίρα γέρνει μ' ἔννοια
κρυφὴ τὸ κουρασμένο της κεφάλι...

Τὸ πεσμένο της στῆθος ἀναπάλλει·
κι' ὅλο φέρνει στὰ χείλη τὰ αἱματένια,
σφίγγοντας σὲ ἀπαλάμη βελουδένια,
τ' ἀχνισμένο τοῦ ποτηριοῦ κρουστάλλι...

Κι' ὅσο ἡ ζωὴ τριγύρω της ὀργιάζει
τόσον αὐτὴ ξεχάνεται, πιὸ πέρα,
σ' ἕνα ὄραμα γλυκὸ καὶ ἀναγαλιάζει:

—Ὤ, ἂς γίνονταν! Ἕνα ἤρεμο σπιτάκι·
κι' ἕνα ξανθό, ἀπαλόχνουδο ἀγγελάκι,
ποὺ νὰ τὴν κράζη πρόθυμα: «Μητέρα!»

Ι. Ν. ΒΟΥΛΓΑΡΙΔΗΣ

Καινούργια βιβλία.

Τ' ΑΓΡΟΤΙΚΑ

Τὴ συλλογὴ αὐτὴ τῶν τριάντα τραγουδιῶν τοῦ ποιητοῦ τῆς «Μαγδαληνῆς», διακρίνει μιὰ χάρι, μιὰ δροσιά, μιὰ ἁπλότητα πραγματικῶς ἀγροτική.

Τὸ καθένα ἀπ' τὰ τραγούδια αὐτά, εἶνε καὶ μιὰ εἰκόνα, μέσα στὴν ὁποία καθρεφτίζεται ἡ ψυχικὴ διάθεσι ποὺ βρισκότανε ὁ ποιητὴς ὅταν ἐμπνεύσθηκε. Αὐθορμητισμός, εἰλικρίνεια καὶ ἀφέλεια εἶνε τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ τῶν ποιημάτων αὐτῶν, ποὺ ἔχουν λὲς κάτι ἀπ' τὴν ὀμορφιὰ καὶ τὸ ἄρωμα τῶν ἀγριολούλουδων.

Ὁ κ. Καλλοναῖος ἀτενίζει τὴ φύσι μὲ μάτια ὀρθάνοιχτα καὶ ὁ ψυχικός του κόσμος πλημμυρίζει ἀπὸ μιὰ κατανυκτικὴ συγκίνησι ἀπὸ τὰ τόσα μάγια της, ἀπὸ τὴς μύριες εὐωδιές της καὶ τὴς πλανεύτρες ὀμορφιές της.

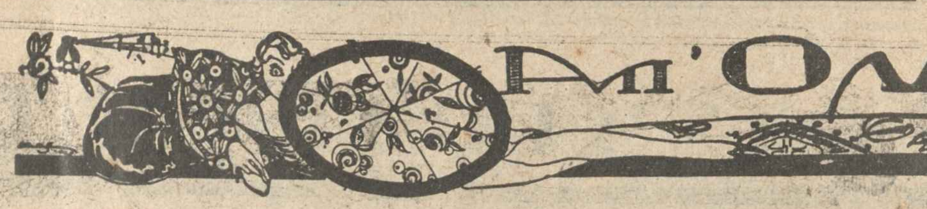

Ο ΑΣΥΡΜΑΤΟΣ ΚΑΙ Ο ΠΛΑΝΗΤΗΣ ΑΡΗΣ

Πολὺς λόγος ἔγινε πέρυσι γιὰ τὸν ἄγγλο γιατρό, ποὺ ἰσχυριζόταν ὅτι θὰ ἐπικοινωνοῦσε διὰ τοῦ ἀσυρμάτου μὲ τοὺς κατοίκους τοῦ πλανήτου Ἄρεως.

Ἡ ὑποχρεωτικὴ διεύθυνσις τῶν Τ.Τ.Τ. τῆς 'Αγγλίας—γιατὶ βρισκόταν ἐκεῖ ὁ δόκτωρ—παραδέχτηκε νὰ θέση τὴν ὑπηρεσία της στὴ διάθεσι αὐτοῦ τοῦ πρωτοτύπου πειράματος καὶ τὸ τηλεγράφημα ἔφυγε, μιὰ ὄμορφη φθινοπωρινὴ νύχτα, τότε ποὺ ὁ πλανήτης βρισκόταν στὴν σχετικῶς μικρότερη ἀπόστασι ἀπὸ τὴ γῆ, δηλαδὴ περίπου 57 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα.

Φαίνεται ὅτι τὰ ἐρτζιανὰ κύματα ἐξετέλεσαν τὸ τόσο μακρυνὸ ταξίδι, γιατὶ τὴν ἑπομένη, ἡ διεύθυνσις τῶν ταχυδρομείων τῆς 'Αγγλίας ἀνεκοίνωσεν ἐπισήμως ὅτι δεχόταν στὸ ἑξῆς ραδιογραφήματα γιὰ τὸν Ἄρη, μὲ τιμὴ προσιτὴ γιὰ ὅλα τὰ βαλάντια.

Σπάνιοι ἦσαν ἐκεῖνοι ποὺ ἐπικοινώνησαν μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, γιατὶ μολονότι ἡ γῆ ἔστελνε ραδιογραφήματα, ὁ Ἄρης ἐπέμενε νὰ τηρῆ σιγὴν... ἰχθύος!

Ἂς εἶνε ὅμως, ἐς ἄλλοτε, γιατὶ ὁ ἄνθρωπος ἐπιμένει καὶ ὁ ἐπιμένων ἐπιτυγχάνει.

'Εκ πρώτης ὄψεως, αὐτὴ ἡ διὰ μέσου τῶν πλανητῶν ἐπικοινωνία, δὲν φαίνεται ἀπραγματοποίητη στὴν ἀπογοητευμένη φαντασία μας· ἡ ἀπόστασις τῶν 57 ἑκατομμυρίων χιλιομέτρων ποὺ χωρίζει τοὺς δύο πλανήτας, δὲν εἶνε ἐμπόδιο γιὰ τὰ κύματα τοῦ ἀσυρμάτου, ποὺ καλύπτουν, σὰν τὸ φῶς, τὸ ρεκὸρ τῶν 300,000,000 χιλιομέτρων στὸ δευτερόλεπτο!

Τί κρῖμα ποὺ δὲν βρέθηκε ἀκόμα τρόπος νὰ... καβαλλήσουμε αὐτὰ τὰ γρήγορα κύματα! Ἕνας τολμηρὸς καὶ ριψοκίνδυνος ἄνθρωπος, δὲν θὰ δίσταζε δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου, νὰ φθάση σὲ 3 λεπτὰ καὶ 10 δευτερόλεπτα, στὴν ἀγκαλιὰ τῶν μελλόντων φίλων μας καὶ ὑποθετικῶν κατοίκων τοῦ Ἄρεως.

Τί μποροῦν νὰ κάνουν σὲ τέτοιες ἀποστάσεις τὰ δυστυχισμένα ἀεροπλάνα μας, μὲ τὰ 250 χιλιόμετρα τὴν ὥρα;

Σκεφθῆτε ὅτι γιὰ νὰ φθάσουν στὸν πλανήτη Ἄρη, μὲ τὴν προϋπόθεσι ὅτι θὰ μποροῦσαν νὰ ὑπερνικήσουν τὴν ἕλξι τῆς γῆς, οἱ δικοί μας ἀεροπόροι θὰ ἤθελαν μόνο... 26 χρόνια!

Πολλοὶ ἐπιστήμονες βεβαιώνουν ὅτι ἡ σφαῖρα μας καλύπτεται ἀπὸ ἕνα στρῶμα ἠλεκτρισμοῦ, ποὺ ἐμποδίζει τὴν διάδοση τῶν κυμάτων τοῦ ἀσυρμάτου.

Ὁπωσδήποτε οἱ Ἄγγλοι θ' ἀργήσουν πολὺ νὰ πηγαίνουν νὰ περνοῦν τὸ Σαββατοκύριακό τους στὴς ὄχθες τῶν καναλιῶν τοῦ Ἄρεως!

ΡΟΖΑ ΚΑΡΟΝ

Ἡ μεγάλη γαλλίδα λυρικὴ τραγωδὸς Ρόζα Καρόν, ποὺ πέθανε «ἀξιωματικὸς τῆς τιμητικῆς Λεγεῶνος» ἦταν ἡ Σάρα Μπερνὰρ τῆς Ὄπερας τῶν Παρισίων. Οἱ πιὸ ἔνδοξοι συνθέται τὴν διαφιλονεικοῦσαν.

Εἶχε γεννηθῆ στὸ Μονερβὶλ τὴν 17 Νοεμβρίου 1857. Μπῆκε στὸ Κονσερβατουὰρ στὸ 1875 καὶ πῆρε τὸ δεύτερο βραβεῖο τραγουδιοῦ καὶ πρῶτο ἔπαινο ὄπερας. Νεωτάτη παντρεύτηκε τὸν πιανίστα Καρὸν καὶ πῆρε διαζύγιο στὸ 1886. Στὸ 1882 πρωτόπαιξε στὴς Βρυξέλλες, στὸ θέατρο τοῦ Νομισματοκοπείου καὶ γνώρισε ἀμέσως τὸν θρίαμβο. Στὴς 7 'Ιανουαρίου 1884 δημιούργησε τὸν πιὸ περίφημο ρόλο τῆς καρριέρας της: τὴν Μπρουνεχὶλντ τοῦ «Σιγκοῦρντ». Στὸ Παρίσι δόθηκε ἡ πρεμιέρα τοῦ «Σιγκοῦρντ» στὴν Ὄπερα, μόνο στὴς 12 'Ιουνίου 1885, μὲ καταπληκτικὴ ἐπιτυχία. Ὁ συνθέτης τοῦ ἔργου Ρεγιέρ, ἔδωσε μετὰ ἀπὸ δυὸ χρόνια τὴ «Σαλαμπὸ» στὸ ἴδιο θέατρο τῶν Βρυξελλῶν. 'Εκείνη τὴν ἐποχὴ ὁ Βέρδι εἶχε δώσει τὸν «'Οθέλλο» στὴν Ὄπερα, ὑπὸ τὸν ρητὸν ὅρον νὰ παίξη ἡ Ρόζα Καρὸν τὸν ρόλον τῆς Δυσδαιμόνας. 'Επειδὴ δὲ ἡ καλλιτέχνις ἔλειπε, ὁ ἰταλὸς μαέστρος ἀπέσυρε τὸ ἔργο ἀπ' τὴν Ὄπερα.

Ὅταν στὸ 1890 ἡ Ρόζα ἔδωκε τὴν ἀποχαιρετιστήριό της στὴς Βρυξέλλες μὲ τὸν «Φάουστ», οἱ συνδρομηταὶ τοῦ θεάτρου στόλισαν μόνοι των μὲ 46 κάνιστρα τὸν κῆπο τῆς Μαργαρίτας... κι' ὅταν ἔπεσε γιὰ τελευταία φορὰ ἡ αὐλαία, τὸ ἀγαθὸ βελγικὸ κοινὸ ἔκλαιε τὴν πρωταγωνίστριά του μὲ πραγματικὰ δάκρυα.

'Απὸ τότε ἡ Ρόζα Καρὸν σπανίως ἐγκατέλειπε τὴν Ὄπερα τῶν Παρισίων. Πολλὰ χρόνια εἶχε φιλικὰς σχέσεις μὲ τὸν μακαρίτη Κλεμανσώ, ὁ ὁποῖος θεωροῦσε ὡς μεγαλύτερή του εὐχαρίστησι νὰ παίζη τάβλι μὲ τὴν μεγάλη καλλιτέχνιδα.

Η ΜΑΝΙΑ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ

Κατὰ τὴν ἀπουσία τοῦ πρίγκηπος τῆς Οὐαλλίας, ἕνα ἀπὸ τὰ διαμερίσματα τοῦ ἰσογείου τοῦ Γιὸρκ Χάουζ, τῆς κατοικίας του στὸ Σαὶν Τζέιμς Παλάς, μετεβλήθη σὲ αἴθουσα χοροῦ.

Ὁ πρίγκηψ λογαριάζει, μόλις ἐπιστρέψη στὴν 'Αγγλία, νὰ διωργανώση διάφορες χορευτικὲς ἑσπερίδες στὸ σπίτι του, ὅπου δὲν θὰ καλέση ἄλλωστε παρὰ μερικοὺς ἐπιστηθίους φίλους του, γιατὶ συχαίνεται τὴς μεγάλες καὶ ἐπίσημες δεξιώσεις.

Ὁ πρίγκηψ, καθὼς εἶνε γνωστόν, λατρεύει τὸν χορό. Εἶνε δὲ τέλειος χορευτής.

Ἕνα βράδυ, διασχίζοντας πεζῆ ἕνα δρόμο τοῦ Οὐὲστ Ἔντ, εἶδε τὰ παράθυρα τοῦ πρώτου πατώματος ἑνὸς πολυτελοῦς μεγάρου φωταγωγημένα.

—Ποιὸς κατοικεῖ ἐκεῖ; ρώτησε σ' ἕνα συνοδό του.

Ἔμενε ἕνας βιομήχανος, τὸν ὁποῖον οὔτε εἶχε ἰδῆ ποτέ.

Ὁ πρίγκηψ ἔστειλε τὸ ἐπισκεπτήριό του στὴν οἰκοδέσποινα, μ' αὐτὰ τὰ ἁπλᾶ λόγια:

«Σᾶς ὑποβάλλω τὰ σέβη μου καὶ εἶμαι στὴ διάθεσί σας, ἂν χρειαζόσαστε κανέναν συμπληρωματικὸ χορευτή».

Μαντεύετε τὴν ὑποδοχὴ ποὺ ἔκαναν σ' αὐτὴ τὴν προσφορά. Ὁ πρίγκηψ χόρεψε ὅλη νύχτα μὲ διαβολεμένο κέφι.

ΠΟΣΑ ΒΗΜΑΤΑ

Μιὰ πολὺ περίεργη στατιστικὴ ποὺ ἔκανε ἕνας παπουτσῆς, ἐξακρίβωσε ὅτι κάθε Παριζιάνος ποὺ περπατᾶ καλά, πηγαίνοντας στὴς καθημερινὲς ἀσχολίες του, ἐκτελεῖ μιὰ διαδρομὴ 12000 βημάτων ἡμερησίως.

Αὐτὴ ἡ στατιστικὴ ξεχνᾶ στ' ἀλήθεια, τὸ αὐτοκίνητο ἢ τὸ μετρό, τὸ λεωφορεῖο ἢ τὸ τράμ, ποὺ σχεδὸν ὅλοι οἱ ἐργάται καὶ οἱ ὑπάλληλοι εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ παίρνουν καθημερινῶς γιὰ νὰ πᾶνε στὴ δουλειά τους. Αὐτὴ ἡ ἀνάγκη ἐλαττώνει αἰσθητῶς τὸν ἀριθμὸ τῶν βημάτων. Εἶνε ἐξακριβωμένο ὅμως ὅτι μιὰ νοικοκυρὰ ποὺ πηγαινοέρχεται στὰ διάφορα δωμάτια τοῦ σπιτιοῦ της, κάνει, μέσα σ' ἕνα χρόνο, τὸν γῦρο τῆς Γαλλίας.

Μιὰ χορεύτρια δέ, μὲ τὴς κινήσεις ἐπάνω στὴ σκηνή, διανύει χιλιόμετρα.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἡ «Ἑβδομάς», ὡς καὶ τὰ λοιπὰ ἑβδομαδιαῖα περιοδικὰ «Μπουκέτο», «Θεατὴς» καὶ «Οἰκογένεια», θὰ τιμῶνται ἀπὸ σήμερον δραχμὰς τρεῖς.

ΞΕΝΕΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΕΣ

ΥΠΟ ΤΟΝ ΚΑΝΟΝΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΒΕΝΕΔΙΚΤΟΥ

Μακρυὰ ἀπ' τὴ φασαρία καὶ τὸ θόρυβο **τῶν μεγαλουπόλεων**, ὅπου κυλᾶ ἡ ζωὴ σὲ ταραχώδη καὶ ἐκνευριστικὰ κύματα, εἶναι κάτι ἀπόμερες γωνιὲς ὅπου χιλιάδες ἀνθρώπων ὑπὸ τὸ μοναχικὸ σχῆμα, προσεύχονται μέρα καὶ νύχτα γιὰ τὸν ἐξιλασμὸ τῶν κοινῶν ἁμαρτημάτων. Πῶς ζοῦν ἄραγε αὐτοὶ οἱ ἅγιοι ἄνθρωποι, στὸ θρυλικὸ μυστήριο ποὺ τριγυρίζει τὰ μοναστήρια; Γιὰ νὰ λάβουν οἱ ἀναγνῶσται μας, μιὰν ἰδέα γιὰ τὴν ζωὴ τῶν ἀφανῶν αὐτῶν προσευχητῶν, παραθέτομεν τὴν κατωτέρω περιγραφή, ἀπὸ μιὰν ἔρευνα ποὺ ἔκανε ὁ γάλλος δημοσιογράφος κ. Edmond Whelloff σ' ἕνα μοναστῆρι τῶν Βενεδικτίνων.

Τὴν αὐγή, σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς αὐλῆς, κοντὰ σ' ἕνα παληὸ καροτσάκι, ὁ πατὴρ Μαρί-Ζοζὲφ σκαλίζει ἕναν ἅγιο Βενέδικτο σὲ πηλό. Σ' αὐτὸ τὸ νοτιοανατολικὸ διαμέρισμα, ὁ πατὴρ Μαρί-Ζοζὲφ εἶναι ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ μιλοῦν.

—Πολλοὶ γράφουν τὴν ἱστορία τῆς ζωῆς τῶν μοναχῶν, λέγει, ἐγὼ νομίζω πὼς ὁλόκληρη αὐτὴ ἡ ἱστορία βρίσκεται σ' αὐτὸ τὸ ἀγαλματάκι ποὺ δὲν εἶναι παρὰ ἡ ταπεινὴ ἀφιέρωσις ἑνὸς ταπεινοῦ μοναχοῦ.

Ὁ Σεβασμιώτατος Ἡγούμενος ποὺ δικαιοῦται νὰ φέρῃ μίτρα καὶ ποιμαντορικὴ ράβδο, βρίσκεται γιὰ τὴν ὥρα μὲ πέδιλα στὸ πρόχειρο ἐργαστήριο.

—Εἶναι ἀκριβές, μοῦ ἐξηγεῖ, ὅτι ὁ ἅγιος Βενέδικτος εἶναι ὁ πατὴρ ὅλων μας. Ἐκεῖνος ἐπεξεργάσθη τὸν αὐθεντικὸ κανόνα ποὺ παρέμεινε δικός μας κανὼν καὶ τοῦ ὁποίου ἡ ἐφαρμογὴ θὰ μποροῦσε νὰ σχετισθῇ μὲ μιὰ καμπύλη ἀνιοῦσα ἢ κατιοῦσα σύμφωνα μὲ τοὺς αἰῶνας. Πρῶτα οἱ μοναχοὶ ἐκχερσοῦν τὸ ἔδαφος καὶ τὰ δάση, ἡ πειθαρχία των εἶναι ἀπόλυτος· ὕστερα χαλαροῦται μὲ τὸν πλοῦτο ποὺ τοὺς ἔρχεται. Τότε ὁ Ρομπέρ, ἀββᾶς τοῦ Κλυνύ, ἱδρύει τὸ Νέο Μοναστῆρι τοῦ Σιτώ. Εἶναι ἡ ἐπιστροφὴ στὴν πλήρη τήρησιν. Ἡ πολὺ μεγάλη εὐημερία κάνει τὴν καμπύλη νὰ ξανακατεβαίνῃ. Τὸ Σιτὼ χωρίζεται σὲ Κοινὴν καὶ σὲ Ἀπόλυτον Τήρησιν. Στὸν 18ο αἰῶνα, κάθε τήρησις ἔχει ἐξαφανισθῇ. Μετὰ τὴν Γαλλικὴ Ἐπανάσταση, ὁ Δὸμ Αὐγουστῖνος ντὲ Λετράνζ ἱδρύει τὸ κοινόβιο. Σήμερα ἀνήκομεν πραγματικὰ στὴν Ἀπόλυτον Τήρησιν. Οἱ ἀδελφοί μου, τὸ γνωρίζετε, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν φιλόξενο πατέρα, τὸν σιτιστὴ πατέρα καὶ τὸν ἰατρὸ πατέρα, ἔχουν ἀφιερωθῇ στὴ σιωπή. Μόνο μὲ τὸ Θεὸ μποροῦν νὰ συνομιλήσουν. Ἐλᾶτε νὰ τοὺς ἀκούσετε στὴν Ἐκκλησία, ἂν θέλετε.

Στὸν νάρθηκα, βρίσκονται ἀντιμέτωποι δυὸ σειρὲς μοναχῶν. Στὰ στασίδια τοῦ χοροῦ εἶναι οἱ λευκοὶ πατέρες, οἱ μοναχοὶ-ἱερεῖς, ἐκεῖνοι ποὺ ξέρουν λατινικά, μεταξὺ τῶν ὁποίων βρίσκεται ἕνας δόκιμος μὲ πολιτικὴ ἐνδυμασία. Μιὰ ἀψιδωτὴ στοὰ τοὺς χωρίζει ἀπὸ τοὺς προσηλύτους.

Τὸ ἱερὸ εἶναι φωτισμένο. Θἀρχίσουν οἱ ὕμνοι. Ἡ δεξιὰ σειρὰ κάνει ἔναρξη μὲ μιὰ λιτανεία, ἡ ἀριστερὴ τῆς ἀπαντᾶ. Ὅλος ὁ νάρθηκας εἶναι γεμᾶτος ἀπὸ τοὺς γρηγοριανοὺς ὕμνους ποὺ χρωστοῦν τὴν ἐν μέρει ἐπιβλητικότητά τους στὴ μονοτονία τους.

Κάπου-κάπου οἱ μοναχοὶ σηκώνονται ἀπὸ σεβασμὸ γιὰ τὰ λόγια ποὺ θὰ προφέρουν ἢ ποὺ θ' ἀκούσουν. Τώρα εἶναι σκυμμένοι στὸ βιβλίο τους. Ἡ μεγαλοπρέπεια τῶν λέξεων αὐξάνει, γονατίζουν, ὕστερα σκύβουν τὸ μέτωπο στὴς πλάκες σὰν νὰ τοὺς ἔχῃ καταβάλει ἡ ἐπιβλητικότης τῆς προσευχῆς. Κι' ὁ ὀργανίστας ἀκόμα ἐγκατέλειψε τὸ ἁρμόνιό του γιὰ ν' ἀκουμπήσῃ τὸ μέτωπό του στὴς πλάκες τοῦ χοροῦ. Νομίζει κανεὶς ὅτι μιὰ ἀόρατη ὕπαρξις θἀρθῇ νὰ πάρῃ τὴ θέση της ἀνάμεσα σ' αὐτούς.

Μετὰ τὴν ἀκολουθία, στὴ σειρά, σεβόμενοι πάντα τὴν ἱεραρχία, οἱ προσήλυτοι προχωροῦν, οἱ μοναχοὶ πηγαίνουν στὴν μεγάλη αἴθουσα.

Ἐκεῖ γίνεται ἡ ἐξομολόγησις. Ὁ μοναχὸς ποὺ ἁμάρτησε, ἢ ποὺ νομίζει ὅτι ἁμάρτησε, κατηγορεῖ τὸν ἑαυτό του μπροστὰ στοὺς ἀδελφούς του. «Κατηγοροῦμαι ὅτι ἔσπασα ἕνα σταμνί», λέγει ὁ ἕνας· «Κατηγοροῦμαι ὅτι ἔφαγα πολὺ βιαστικά», λέγει ὁ ἄλλος.

Ὁ Σεβασμιώτατος Πατὴρ ἀββᾶς ντὲ Λερὲν γονατισμένος στὴν κρύπτη ὅπου ἀναπαύονται ὅλοι οἱ προκάτοχοί του ἀπὸ τὸ 1870, καὶ ὅπου εἶναι φυλαγμένο γι' αὐτὸν ἕνα διαμέρισμα.

Ἐπισκέπτομαι τὸ παρεκκλῆσι.

Σ' ἕνα κάδρο ποὺ εἶναι κρεμασμένο σὲ κάποιον τοῖχο, βρίσκονται διάφορα παράσημα: τιμητικὲς λεγεῶνες, στρατιωτικὰ μετάλλια, παράσημα συμμαχικῶν κρατῶν. Ὁ φιλόξενος πατήρ, ποὺ μ' ἀνταμώνει, ἐξηγεῖ.

—Ὅλοι οἱ ἀδελφοί μας, ποὺ ἦταν σὲ μάχιμη ἡλικία, πῆγαν νὰ πολεμήσουν. Πολλοὶ πληγώθηκαν, κανεὶς ὅμως δὲν σκοτώθηκε. Ὁ Θεὸς μᾶς προφύλαξε.

—Μόλις τολμῶ νὰ σᾶς θέσω αὐτὴ τὴν ἐρώτηση, πάτερ μου: Δὲν συνέβησαν λιποταξίες, στὴν ἐπιστροφή;

—Καμμιά. Προσθέτω μάλιστα ὅτι ὅταν ἕνας μοναχὸς εἶχε ἄδεια, ἐρχόταν στὸ μοναστῆρι, σηκωνόταν στὴς δυὸ τὸ πρωῒ γιὰ νὰ ἐργασθῇ στοὺς ἀγρούς, προτιμώντας τὸν κανόνα τοῦ ἁγίου Βενεδίκτου ἀπὸ τῆς ἀπολαύσεις τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς...

—Περιφρονεῖτε λοιπὸν τὴν οἰκογένεια;

—Ὢ ὄχι! ἐγώ, λόγου χάριν, πηγαίνω νὰ συναντήσω τοὺς στενωτέρους συγγενεῖς μου κάθε τρία χρόνια. Μένουμε μισὴ ὥρα μαζύ. Ἔτσι ἀποφεύγομε καὶ τὴν παραμικρὴ διχόνοια. Τί τὰ θέλετε! ζητᾶμε τὴ γαλήνη, τὴν εἰρήνη, τὰ ὀνόματα τῶν ἀσύλων μας τὸ φανερώνουν: Εἰρήνη-Θεοῦ, Κοιλὰς-τῆς-Εἰρήνης, Καλὸς-Τόπος, Καλὴ-Ἀνάπαυσις.

Ἡ οἰκογένεια; Ἐκεῖ κάτω, στὸν κῆπο τοῦ μοναστηριοῦ, ὁ δόκιμος ποὺ βρισκόταν πρὸ ὀλίγου στὸ χορὸ ἀνάμεσα στοὺς λευκοὺς πατέρας, συζητεῖ μ' ἕναν ἡλικιωμένο ἄνθρωπ κλαίει.

—Εἶναι ἕνας νέος ποὺ θέλει νὰ τεθῆ δοκιμασίαν, μοῦ λέγει ὁ ὁδηγός μου. Πρὸ καπέντε ἡμερῶν, ζήτησε νὰ παρακολουθ τῆς ἀσκήσεις μας. Θὰ γίνῃ μαθητευόμενος πατέρας του, διευθυντὴς ἑνὸς μεγάλου στήματος τοῦ Παρισιοῦ, εἶναι ἀπελπισμ Ἦρθε νὰ τὸν μεταπείσῃ καὶ νὰ τὸν ζητ σήμερα. Ἡ μητέρα του εἶναι στὴν πόρτα αὐτοκίνητο.

Ὁ πατέρας χειρονομεῖ ἀπὸ μακρυὰ μετ τὴν ἀγωνία του, τὸ παιδὶ ὅμως φαίνεται ράνω τῶν ἀνθρωπίνων ἀδυναμιῶν, νει ἀπαθές.

—Θὰ μᾶς μείνῃ, λέγει ὁ φιλόξενος Πατ

Εἴμαστε στὸ μικρὸ κοιμητήριο κι' ὁ μονα παρατηρεῖ.

—Σύμφωνα μὲ μιὰ παράδοση, ἔχ πάντα ἕτοιμο ἕναν τάφο· κυττᾶξτε αὐτὸ τὸ κο: ἴσως ἐγὼ νὰ τὸν ἀποκτήσω. Ὁ θάνα μᾶς φαίνεται μὲ ὅλη τὴν ἁπλότητά του. κρύβουμε ἀπ' τὸν ἄρρωστο τὴν σοβαρότ τῆς καταστάσεώς του. Ὅταν πλησιάζῃ ὁ θάνατος, ἁπλώνουμε στὸ πάτωμα τοῦ κελλιοῦ στάχτη καὶ ἄχυρα σὲ σχῆμα σταυροῦ. Ὁ ἑτοιμοθάνατος τοποθετεῖται σ' αὐτὸ τὸ τελευ κρεββάτι. Τότε στὸ μοναστῆρι ἀντηχεῖ ἡ κα πανίτσα ποὺ ἀναγγέλλει τὸ τέλος ἑνὸς ἀδελ μας. Ὅλο τὸ κοινόβιο πηγαίνει νὰ προσ θῇ στὸ κελλὶ ἐκείνου ποὺ θὰ μᾶς ἐγκαταλ Ἀργότερα, ὁ νεκρός, τοποθετημένος στὸ φορεῖο ποὺ χρησιμεύει σὲ ὅλους μας, ἐντα ζεται μέσα στὸ λάκκο, χωρὶς φέρετρο...

Ἐνῷ μιλεῖ ὁ ὁδηγός μου, ἔφθασε ἡ ὥρα γεύματος. Στὸ μεγάλο ἑστιατόριο, ἔρχοντ μοναχοὶ κατὰ ἱεραρχικὴ σειρά.

Οἱ μοναχοὶ εἶναι χορτοφάγοι. Τὸ κρέας ψάρι, τὰ αὐγὰ τοὺς εἶναι αὐστηρὰ ἀπαγ μένα. Σ' αὐτὸ ἀποδίδουν τὴ μακροβιότητ

Κατὰ τὸ γεῦμα, ἕνας Πατὴρ καθισ στὴν ἕδρα ποὺ δεσπόζει τῆς αἰθούσης, μιὰν εὐσεβῆ ἀνάγνωση.

Σὲ ὅλα ὅμως συναντᾶται ὁ μοντερνισμός φωνή του μεταδίδεται μὲ τὸν ἀσύρματο νοσοκομεῖο, ὅπου τὸν ἀκοῦν οἱ ἄρρωστοι δὲν μποροῦν νὰ παρευρεθοῦν στὸ γεῦμα.

Ἐδῶ κι' ἐκεῖ εἶναι κενὲς θέσεις σημειωμ μὲ μαῦρο σταυρό, ὅπου ἔτρωγαν οἱ ἀδελ ποὺ πέθαναν. Τὸ φαγητό τους σερβίρεται μα ἐπὶ ἕνα μῆνα, ἀργότερα δὲ μοιράζ στοὺς φτωχούς. Εἶναι «τὸ μερίδιο τοῦ Θεοῦ».

Μετὰ τὸ γεῦμα, ξαναρχίζουν ἡ ἐργασίες. Ἕνας πολὺ γέρος πατὴρ ἔχει τὴν καλω νὰ μοῦ πῇ:

—Ἡ Γαλλικὴ Δημοκρατία ἔχει ὡς ἔμβλ Ἐλευθερία, Ἰσότης, Ἀδελφότης. Τὸ δικ ἔμβλημα εἶναι: Προσευχή, Ἐργασία, Με Κυττᾶξτε τοὺς μαθητευομένους, πηγαίνουν βιβλιοθήκη νὰ τελειοποιηθοῦν στὰ λατινικ καὶ στὴ θεολογία, οἱ ἄλλοι πατέρες καὶ οἱ σήλυτοι πηγαίνουν νὰ καλλιεργήσουν ὅπως θε μέρα.

—Γνωρίζετε, τὸν ρώτησα, τὸ παρελθὸν ἀδελφῶν σας;

—Εἶμαι ἐδῶ τριανταπέντε χρόνια, ἀπα πατήρ, ποτὲ δὲν εἶπα λέξη σὲ ἀδελφοὺς τοὺς ὁποίους ζῶ. Ἀγνοῶ τὸ ὄνομά τους μὴ ἐκκλησιαστικὴ ζωή. Ἴσως ὅμως νὰ γνωρίζω καλλίτερα ἀφ' ὅ,τι γνωρίζετε τοὺς φίλους σας. Ὅταν ἔρχεται ἕνας δόκ μεταξύ μας καὶ ὑποβάλλεται στὴν δοκι τῆς σιωπῆς, ἀρκεῖ μιὰ ἑβδομάδα—χωρὶς ριέργεια, μὲ τὴν δύναμη ὅμως τῶν προ —γιὰ νὰ μάθουμε ἀπὸ τί περιβάλλον ἔρ καὶ ποιὰ εἶναι τὰ κυριώτερα χαρακτηρ τῆς φύσεώς του.

ΕΝΤΜΟΝ ΒΕΛΛΟΦ

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Luc Lorrain

ΠΑΛΗΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Γιῶργος Σουαζύ, 35 χρονῶν.

Νταίζυ Σουαζύ, 20 χρονῶν, γυναῖκα του.

Ζὰν Λερουᾶ, φίλος τους καὶ δικηγόρος 50 χρονῶν.

Μαρία, χωριάτισσα ὑπηρέτρια.

(Μιὰ τραπεζαρία ἀστικοῦ σπιτιοῦ. Ἐπάνω στὸ στρωμένο τραπέζι βρίσκονται δυὸ σερβίτσια. Ὁ Γιῶργος καὶ ἡ Νταίζυ κάνουν βόλτες νευρικά, πάνω-κάτω στὸ δωμάτιο. Μπαίνει ἡ Μαρία).

Μαρία (σταματάει καὶ κυττάζει μὲ ἔκπληξη τὰ ἀφεντικά της ποὺ περπατοῦν ἔτσι χωρὶς ν' ἀνταλλάζουν οὔτε μία λέξη).—Νὰ σερβίρω;

Γιῶργος (σταματᾶ γιὰ λίγο, ἀγριοκυττάζει τὴ Μαρία, καὶ χωρὶς νὰ τῆς πῇ λέξη ξακολουθεῖ τὴς βόλτες του).

Νταίζυ.—Δὲν θὰ φάω ἐγώ.

Μαρία.—Μά...

Νταίζυ.—Σήκωσε τὸ σερβίτσιο μου. Δὲν θὰ φάω σοῦ εἶπα. Δὲν πεινῶ...

Μαρία.—Τότε, νὰ σερβίρω τὸν κύριο;

Γιῶργος (ξανασταματᾶ καὶ ρίχνει πάλι μιὰν ἄγρια ματιὰ στὴ Μαρία).—Νὰ φᾷς ἐσὺ τὸ φαΐ. (Ἡ Μαρία τρομοκρατημένη, φεύγει κάνοντας τὸ σταυρό της. Ἡ Νταίζυ πηγαίνει καὶ κάθεται σὲ μιὰ καρέκλα. Ὁ Γιῶργος ξαναρχίζει τὴς νευρικές του βόλτες).

Νταίζυ.—Θὰ πάψῃς, τέλος πάντων, νὰ τριγυρνᾷς σὰν κολασμένος;

Γιῶργος (χωρὶς νὰ διακόψῃ τὴς βόλτες του. Ἀπότομα) —Ὄχι.

Νταίζυ.—Τότε νὰ πᾷς στὸ δωμάτιό σου ὅπου μπορεῖς καὶ νὰ χορεύῃς ἂν θέλῃς...

Γιῶργος.—Σὲ παρακαλῶ. Νομίζω πὼς μεταξύ μας πλέον ἡ κουβέντες εἶναι περιττές... Ἀφοῦ θὰ χωρίσουμε...

Νταίζυ. — Θὰ χωρίσουμε βέβαια...

(Ἀκούγεται τὸ χτύπημα τοῦ κουδουνιοῦ στὴν ξώπορτα. Μπαίνει ὁ Ζὰν Λερουᾶ).

Ζάν.—Καλημέρα σας... (Προχωρεῖ πρὸς τὸν Γιῶργο καὶ τοῦ τείνει τὸ χέρι: Τί συμβαίνει; Μόλις ἔλαβα τὸ τηλεφώνημά σου, πήδησα σ' ἕνα ἁμάξι καὶ ἦρθα... Σὰν ἀλλαγμένους σᾶς βλέπω ὅμως...

Γιῶργος.—Κάθησε πρῶτα...

Ζάν (κάθεται. Στὴν Νταίζυ).—Τί τρέχει τέλος πάντων;... Θὰ μοῦ πῆτε;... Κανένα καυγαδάκι πάλι;... Καμμιὰ μικροζήλεια;...

Νταίζυ.—Νὰ σοῦ ἐξηγήσω ἀμέσως. Δὲν εἶναι πιὰ σὰν τὴς ἄλλες φορές... Ὁ κύριος ἀπὸ δῶ,—ποὺ οὔτε θέλω πιὰ νὰ τὸν ξαναϊδῶ στὰ μάτια μου...

Γιῶργος.—Ἡ κουβέντες εἶναι περιττές. Ἄκουσε δῶ, Ζάν, νὰ σοῦ ἐξηγήσω ἐγώ... Ἔ, λοιπὸν ἰδού, ἁπλούστατα: Χωρίζουμε!...

Ζάν (ἀναπηδᾶ ἀπὸ τὴν καρέκλα του).—Πῶς; Τί εἶπες;

Γιῶργος (τοῦ φωνάζει στ' αὐτί του).—Χω-ρί-ζου-με!... Παίρνουμε διαζύγιο!... Μ' ἐνόησες τώρα;...

Νταίζυ (συμπληρώνει μὲ πεῖσμα).—Καὶ σὲ καλέσαμε, σὰν δικηγόρος ποὺ εἶσαι, νὰ μᾶς πῇς τὴ γνώμη σου!

Ζάν.—Εἴσαστε πραγματικὰ ἀποφασισμένοι νὰ χωρίσετε;...

Γιῶργος.—Μὰ ναί, σοῦ εἶπα!

Νταίζυ.—Φυσικά...

Ζάν.—Πολὺ καλά. Εἶναι ἡ πρώτη φορά, μετὰ τὸ γάμο σας, ποὺ συμφωνεῖτε σὲ κάτι... Καὶ οἱ λόγοι;

Γιῶργος.—Ἀσυμφωνία χαρακτήρων!

Ζάν (στὴ Νταίζυ).—Συμφωνεῖτε σ' αὐτό;

Νταίζυ.—Μάλιστα.

Ζάν (στὸν Γιῶργο).—Τότε... τί μοῦ λὲς ἐσὺ πὼς «ἀσυμφωνεῖτε»;...

Γιῶργος.—Ἄφησε σὲ παρακαλῶ τ' ἀστεῖα. Τὰ πράγματα, σὲ βεβαιώνω, εἶναι σοβαρώτατα.

Ζάν.—Ἔστω... Ἡ πραγματικὴ ἀφορμὴ ποιὰ εἶναι;... Σὰν δικηγόρος, βλέπεις, πρέπει νὰ φανῶ ἀδιάκριτος... (Στὴν Νταίζυ): Τίποτε βιοπραγίες μήπως;.. Μήπως ὁ ἄντρας σου σ' ἐκτύπησε, σὲ ἔδειρε...;

Νταίζυ.—Αὐτὸ μᾶς ἔλειπε! Ἂν καὶ καθὼς μοῦ φέρθηκε σήμερα δὲν ἦταν ἀπίθανον νὰ κατέληγε—ν' ἀπεπειρᾶτο, δηλαδή, νὰ καταλήξῃ—καὶ σ' αὐτό...

Γιῶργος (στὴν Ζάν).—Ἡ ἀφορμὴ εἶναι ἡ γκρίνια καὶ ἡ ζήλεια τῆς κυρίας. Ἰδοὺ πῶς ἔχουν τὰ πράγματα: Πρὸ ἡμερῶν εἶχα βάλει μιὰ εἰδοποίηση στὴς ἐφημερίδες ὅτι ἐζητοῦσα μιὰ δακτυλογράφο γιὰ τὰ γραφεῖα μου.... Παρουσιάστηκε μιά, ποὺ εἶχε τὸ τρομερὸ ἐλάττωμα νὰ εἶναι ὄμορφη. Δὲν μποροῦσα, βέβαια, νὰ τὴ διώξω γι' αὐτό. Τὴν προσέλαβα λοιπόν, καὶ σήμερα τ' ἀπόγεμμα, ὅταν μπῆκε ἡ Νταίζυ ξαφνικὰ μέσ' στὸ γραφεῖο μου, μὲ εἶδε μιὰ στιγμὴ ποὺ εἶχα σηκωθῇ καὶ ἔσκυβα πάνω ἀπὸ τὴ μηχανή της γιὰ νὰ τῆς ὑπαγορεύσω ἕνα γράμμα. Ἔ, αὐτὸ ἄρκεσε γιὰ ν' ἀκούσω κατόπιν τὸν ἀναβαλλόμενο.

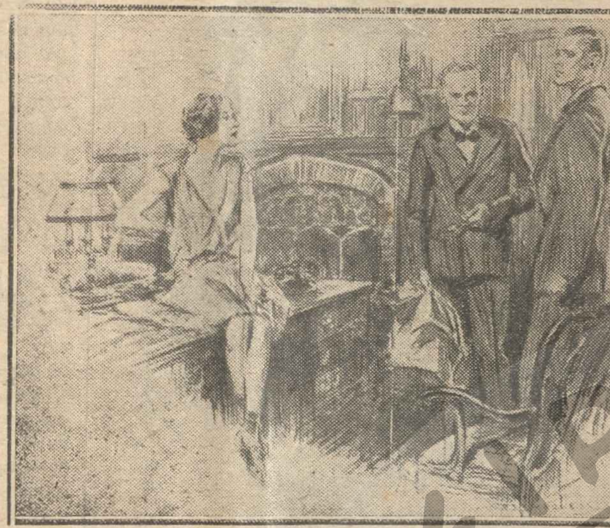

— Ἀφορμὴ εἶναι ἡ γκρίνια καὶ ἡ ζήλεια τῆς κυρίας.

Νταίζυ.—Μὴν τὸν ἀκοῦς, Ζάν. Τοὺς ἐτσάκωσα τὴν ὥρα ποὺ φιλιόντουσαν...

Ζάν.—Τέλος πάντων... Αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία... Τὴν ἀγωγὴ θὰ τὴν ὑποβάλῃς ἐσύ, Νταίζυ, δὲν εἶν' ἔτσι;

Νταίζυ.—Φυσικά...

Ζάν.—Ὡραῖα!...

Γιῶργος.—Προκειμένου νὰ ξεμπλέξω ἀπὸ τὸ ἀχάριστο αὐτὸ πλᾶσμα, τὸ δέχομαι κι' αὐτὸ ἀκόμα...

Νταίζυ.—Γιατί ἀχάριστο;... Ἐπειδὴ δὲν δέχομαι νὰ μὲ ἐξευτελίζῃς;...

Γιῶργος.—Ἐπειδὴ τόσες θυσίες ποὺ ἔκανα γιὰ σένα, τὴς ξέχασες ἀμέσως μὲ τὴν πρώτη ἀδικαιολόγητη ἐπιθυμία σου...

Ζάν.—Ἂς τ' ἀφήσουμε αὐτά.... Ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ λοιπὸν παύετε νὰ εἶστε ἑνωμένοι ἀπὸ «τραπέζης καὶ κοίτης»... Κάθε τί ποὺ σᾶς συνδέει πρέπει νὰ ἐκλείψῃ... Ὅ,τι ἀναμνηστικὰ ἔχετε, ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον, πρέπει νὰ τὰ φέρετε ἐδῶ νὰ τὰ κάψωμε... (στὴν Νταίζυ): Τί ἔχεις ἐσύ;...

Νταίζυ.—Τίποτε... Ἢ μᾶλλον ὄχι... μὰ αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία...

Ζάν.—Πές μου τέλος πάντων...

Νταίζυ.—Νά: τὰ ἐρωτικά μας γράμματα, τὸν καιρὸ ποὺ εἴμαστε ἀρραβωνιασμένοι...

Ζάν.—Καὶ λὲς πὼς αὐτὸ δὲν εἶναι τίποτα; Νὰ τὰ φέρῃς ἀμέσως, νὰ τὰ κάψουμε... Ἐμένα μ' ἀρέσουν ἡ καθαρὲς δουλειές. Δὲν μπορῶ νὰ προχωρήσω διαφορετικά... Ἐσένα, ἄλλωστε, τί σὲ νοιάζει πιά... Ἀφοῦ θὰ χωρίσετε...

Νταίζυ.—Καὶ βέβαια, θὰ στὰ φέρω... Οὔτε γὼ θέλω νὰ ἔχω τίποτε ποὺ νὰ μοῦ θυμίζῃ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο... Στάσου μιὰ στιγμή... (φεύγει).

Ζάν (στὸν Γιῶργο).—Σοβαρά, λοιπόν;... Ἐπιμένεις κι' ἐσύ;...

Γιῶργος (κάθεται μπρὸς στὸ τραπέζι, καὶ κρύβει τὸ κεφάλι του στὰ χέρια του).—Ἄσε με...

(Ἡ Νταίζυ γυρίζει. Κρατάει ἕνα μεγάλο ξύλινο κουτί, δεμένο μὲ ρὸζ κορδέλλα).

Νταίζυ.—Νά... Τὰ ἔφερα... (Κάθεται κι' αὐτὴ μπρὸς στὸ τραπέζι, κοντὰ στὸν Γιῶργο).

Ζάν (ἀνοίγει τὸ κουτί).—Πολὺ καλά... Ἂς τὰ κάψουμε, λοιπόν, τὰ θεμέλια τοῦ γκρεμισμένου πιὰ σπιτιοῦ σας... (Ξεδιπλώνει ἕνα γράμμα. Διαβάζει): «Ἀγάπη μου... Σὺ εἶσαι ἡ μόνη χαρὰ τῆς ζωῆς μου... Δὲ βλέπω τὴν ὥρα πότε θὰ ἑνώσουμε γιὰ πάντα τὴς τύχες μας...»

Γιῶργος.—Ἄφησε, σὲ παρακαλῶ τὸ διάβασμα...

Νταίζυ.—Νὰ τί μοῦ ἔγραφε τότε...

Ζάν.—Στάσου ὅμως... Ἐδῶ βλέπω κι' ἕνα δικό σου γράμμα... (Διαβάζει): «...Χθές, καθὼς σὲ εἶδα, ἡ καρδιά μου χτύπησε δυνατά... Αὐτὸς εἶναι, εἶπα μέσα μου μὲ λαχτάρα, ὁ ἄνθρωπος ποὺ μοῦ ἔφερε τὴν εὐτυχία στὴ ζωή...»

Νταίζυ (ξεσπάει στὰ κλάμματα).—Ναί... Ἔτσι νόμιζα τότε...

Ζάν (ἀφίνοντας τὸ παιχνιδιάρικο ὕφος του): Τότε μόνον;... Γιὰ ψάξε βαθειὰ στὴν ψυχή σου... (στὸν Γιῶργο): Τί κάνεις ἐσὺ αὐτοῦ; Κοιμήθηκες;... (Τὸν σκουντᾶ). Ἄ! κλαῖς... Ἂς ἐξακολουθήσουμε τὴν ἀνάγνωσι. (Διαβάζει): «Τὸ μόνο μου ὄνειρο εἶναι πὼς νὰ σὲ κάμω εὐτυχισμένο.... Ποτὲ δὲ θὰ λυπηθῇς ἐξ αἰτίας μου... Νταίζυ». (Παίρνει ἕνα ἄλλο γράμμα). «Νταίζυ μου, ἀγάπη μου, νὰ δῇς τί χαρούμενη ζωὴ ἀνοίγεται μπροστά μας. Ποτέ μου δὲν θὰ σὲ κάνω νὰ δακρύσῃς..» (Οἱ δύο σύζυγοι κλαῖνε σιωπηλά).

Ζάν.—Ἂς τὰ κάψουμε, λοιπόν, αὐτὰ τὰ παληόχαρτα, ἀφοῦ βγῆκαν τόσο ψεύτικα... (Ἀνάβει ἕνα σπίρτο).

Γιῶργος (σηκώνεται ἀπότομα καὶ τὸν σταματάει).—Ὄχι!... (Στὴν Νταίζυ): Νταίζυ, ἔνοιωσα κάτι παράξενο νὰ ξυπνάῃ μέσα μου... Ὅλη μας ἡ πρώτη ἀγάπη... Συγχώρεσέ με...

Νταίζυ (τὸν κυττάζει μὲ ἀθῶο, παιχνιδιάρικο ὕφος).—Κι' ἐμένα συγχώρεσέ με... Παραφέρθηκα... Εἶπα ψέμματα πὼς σὲ εἶδα νὰ τὴ φιλᾷς, ἐνῷ οὔτε τὴν ἄγγιζες κάν...

Γιῶργος.—Σσσστ... (Τὴν ἀγκαλιάζει).

Ζάν.—Κι' ἐμένα; Δὲ μοῦ λέει κανένας «εὐχαριστῶ»;...

Γιῶργος (καθὼς κρατάει ἀγκαλιασμένη τὴ Νταίζυ φωνάζει).—Μαρία!...

Μαρία (μπαίνει μὲ τὸ στόμα μπουκωμένο).—Μὲ φωνάξατε; Νὰ πάρω τὰ σερβίτσια;

Γιῶργος.—Ὄχι, ζῶον! Φέρε ἄλλο ἕνα σερβίτσιο καὶ τὸ φαΐ... Ὁ κύριος θὰ φάῃ μαζί μας...

Μαρία.—Μά... πρὶν δὲν μοῦ εἴπατε;... Τό.. ἔφαγα τὸ φαΐ!...

ΛΥΚ ΛΟΡΡΑΙΝ

Princesse M. L. Galitzin

ΕΝΩΜΕΝΟΙ ΣΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ

Ὑπῆρχε κάποτε στὶς μυστηριώδεις Ἰνδίες στὸ βάθος τῆς Βιρμανίας, ἕνα παραμυθένιο παλάτι ἀπὸ μάρμαρο ὅπου κατοικοῦσε ὁ πανίσχυρος μαχαραγιᾶς Μαχοῦρα καὶ ἡ πριγκήπισσα, ἡ γυναῖκα του, μιὰ παράξενη καλλονὴ διψασμένη γιὰ κάθε ὡραῖο.

Ἕνα ἀγόρι ἦρθε γιὰ νὰ εὐλογήση τὴν ἕνωσί τους. Ζούσανε εὐτυχισμένοι, ἐμπνέοντας τὸν σεβασμὸν καὶ τὸν τρόμον στοὺς γειτονικοὺς πρίγκηπας.

Μὰ ἡ συμφορὰ πλησίαζε. Οἱ Ἄγγλοι ἐκήρυξαν τὸν πόλεμο κατὰ τοῦ πρίγκηπος. Οἱ Ἰνδοὶ ὑπερασπιστήκανε μὲ ἡρωϊσμό, μὰ οἱ Εὐρωπαῖοι ἔφυγαν νικηταί.

Ὁ μαχαραγιᾶς Μαχοῦρα καὶ τὸ μικρὸ παιδί του αἰχμαλωτιστήκανε ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους. Τὸ παιδὶ εἶχεν ἐγκαταλειφθῆ κάπου, ὁ μαχαραγιᾶς ἐκλείσθηκε στὰς φυλακὰς τῆς Καλκούτας, καὶ ἡ πριγκήπισσα εἶχε μείνει ολομόναχη μέσα στὸ μαρμαρόχτιστο παλάτι της.

Πολλὰ χρόνια πέρασαν... ὁ καιρὸς ἔφερε τὴν λήθη, καὶ ἐγλύκανε τὸν πόνο τῆς πριγκήπισσας Μαχοῦρα.

Μιὰ μέρα παρουσιάσθηκε στὸ παλάτι της ἕνας ἄγριος ἀπὸ τὴν ζούγκλα, ἕνας ἄνδρας ντυμένος ἀπὸ τομάρια ζώων. Ἐπέμενε νὰ δῆ τὴν πριγκήπισσα. Ἐκείνη δέχτηκε. Ἦταν ψηλός, καὶ ὡραῖος. Ἡ λάμψι τῆς νεότητος ἐφώτιζε τὴ μορφή του καὶ τὰ δυό του μαῦρα μάτια, τὰ τόσο περιπαθῆ καρφωθήκανε ἐρευνητικὰ στὸ συγκινημένο πρόσωπο τῆς πριγκήπισσας Μαχοῦρα.

Θαμπωμένος ἀπ' τὴν καλλονὴ τῆς γυναίκας, ὁ ἄνθρωπος γονάτισε στὴ γῆ καὶ εἶπε: «Ὦ, πριγκήπισσα, ὡραιότερη καὶ ἀπὸ τὴν αὐγή, εὐαρεστήσου ν' ἀκούσης τὴν παράκλησι τοῦ ἀνθρώπου τῆς ζούγκλας. Ὀνομάζομαι Ναντερές, καὶ μὲ κυνηγοῦνε οἱ Ἄγγλοι. Δραπέτευσα... τὰ βήματά μου μὲ φέρανε ἴσαμε τὸ παλάτι σου. Σοῦ ζητῶ φιλοξενία καὶ προστασία γιὰ λίγες μέρες».

—Φίλε, μπορεῖς ν' ἀναπαυθῆς ἐν εἰρήνη, καὶ ὅσο καιρὸ θέλεις μέσα στὸ σπίτι μου.

Ὁ ἄνθρωπος τῆς ζούγκλας εἶχε φέρει μαζί του τὴν εὐθυμία, ποὺ εἶναι κύριο χάρισμα τῆς νεότητος. Εἶχε ξυπνήσει τὸ παλάτι ἀπὸ τὴν νάρκη ποὺ ἐβασίλευε ἐκεῖ μέσα. Ἡ ψυχή του ἔψαλλε τὸν ἔρωτα, καὶ ἡ πριγκήπισσα Μαχοῦρα δὲν ὑπερασπιζότανε πιὰ ἐναντίον τῆς γλυκύτητος ἑνὸς αἰσθήματος ποὺ γοήτευε καὶ ξαναζωντάνευε τὴν καρδιά της.

Μιὰ μέρα, τὴν ὥρα ποὺ ὁ ἥλιος βασίλευε, ὁ Ναντερὲς καὶ ἡ πριγκήπισσα Μαχοῦρα παρατηρήσανε ξαφνικὰ μέσα στὸ μυστηριῶδες δάσος ὅπου πήγανε μηχανικά, ἕνα ναὸ μοναχικὸ καὶ μεγαλοπρεπῆ. Ἦταν ὁ ναὸς τοῦ Καμά, τοῦ θεοῦ τοῦ ἔρωτος! Μὲ βήματα ἀργὰ γλυστρήσανε μέσα στὸ ἱερό. Ὁ ναὸς ἦταν ἄδειος. Στὸ βάθος, τὸ ἄγαλμα τοῦ θεοῦ Καμὰ στεκότανε πάνω σ' ἕνα βάθρο ἀπὸ νεφρίτη καὶ μπροστά του καίγανε λιβάνια ἀπὸ σάνταλα καὶ ρόδα. Τὸ ζεῦγος πλησίασε, μεθυσμένο ἀπὸ τὸ δυνατὸ ἄρωμα.

Ὁ Ναντερὲς ἀγκάλιασε τὴν πριγκήπισσα Μαχοῦρα. Τὰ χείλη των ἑνωθήκανε. Ὁ θεὸς Καμά, εὐγενικὸς καὶ ἀκίνητος, φαινότανε σὰ νὰ ἐξησφάλιζε μιὰ βουβὴ προστασία.

—Εἶσαι ἡ γυναῖκα μου, εἶπε ὁ Ναντερές, θὰ γίνης ἡ γυναῖκα μου. Μέσα στὸν ἐπιβλητικὸ ἴσκιο τοῦ ναοῦ αὐτοῦ, ὁρκίζομαι νὰ σ' ἀγαπῶ παντοτεινὰ καὶ νὰ σὲ προφυλάττω ἐναντίον τοῦ πνεύματος τοῦ κακοῦ.

—Ὦ, ἀγαπημένε μου, εἶμαι δική σου καὶ σ' ἀγαπῶ, ἀπήντησε ἡ πριγκήπισσα. Ἦταν ἤδη πολὺ ἀργὰ ὅταν ὁ Ναντερὲς καὶ ἡ πριγκήπισσα γυρίσανε στὸ παλάτι. Ἀποφασίσανε νὰ καλέσουνε τοὺς μάγους γιὰ νὰ ἀναγγείλουνε καὶ νὰ ἑτοιμάσουνε τὸ ταχύτερο τοὺς γάμους τους. Ὅλοι σπεύδανε στὸ κάλεσμα τῆς πριγκήπισσας. Ἀντιγνωμίες ὅμως διάφορες δημιουργηθήκανε, ἐπειδὴ κανένας δὲν ἦταν βέβαιος γιὰ τὸν θάνατο τοῦ μαχαραγιᾶ. Ἀλλὰ πρὸς μεγάλην ἱκανοποίησιν τῶν ἐραστῶν, οἱ μάγοι δεχτήκανε ἐπὶ τέλους νὰ πανηγυρίσουνε τοὺς γάμους τους.

Ἀκολουθήσανε μεγαλοπρεπέστατες γιορτές. Μεθυσμένοι ἀπὸ τὸν ἔρωτα οἱ δυὸ ἐρασταὶ ἦσαν ἀχώριστοι.

Μιὰ μέσα ποὺ ξαπλωμένοι πάνω στὰ μεταξωτὰ μαξιλάρια καὶ τοὺς πολύτιμους τάπητας, ἡ πριγκήπισσα Μαχοῦρα καὶ ὁ Ναντερὲς εἶχαν ἐγκαταλειφθῆ στὴ νάρκη μιᾶς ἐρωτικῆς μουσικῆς, παρουσιάστηκε, προκαλῶντας τὴν φρίκη σ' ὅλους, τὸ φάσμα τοῦ μαχαραγιᾶ Μαχοῦρα! Ἦταν αὐτός, μὰ ἦταν τρομαχτικὰ ἀδύνατος, τὸ πρόσωπό του θἄλεγε κανεὶς πὼς ἦταν παραμορφωμένο ἀπὸ ἀτελείωτα βάσανα.

—Ὦ ἀγαπημένε μου, εἶμαι δική σου καὶ θὰ σ' ἀγαπῶ αἰώνια ..

Ἡ πριγκήπισσα περίτρομη ἔμπηξε μιὰ ἄγρια κραυγή, καὶ μαζεύτηκε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ναντερές. Οἱ μάγοι, οἱ φακίραι εἶχαν γίνει κατάχλωμοι· οἱ ὑπηρέτες ἔφυγαν τρομαγμένοι. Τί λόγια θὰ πρόφερε ἄραγε ὁ μαχαραγιᾶς; Ὅλοι περιμένανε τὴν ἀπόφασί του, μὰ ἐκεῖνος στεκότανε συντριμμένος, χλωμὸς καὶ σιωπηλός, καὶ ἡ γενικὴ ἀγωνία μεγάλωνε.

Τὸν εἴδανε νὰ καταβάλη προσπάθεια γιὰ νὰ συνέλθη καὶ νὰ βαδίση πρὸς τὴν πριγκήπισσα καὶ τὸν Ναντερές. Ξαφνικὰ κλονίστηκε ὁλόκληρος, τὸ πρόσωπό του συνεσπάσθη, τὸ στόμα ἔρριξε μιὰ κραυγὴ πληγωμένου ζώου, καὶ ἦρθε καὶ ἔπεσε στὰ πόδια τῶν δύο ἐραστῶν. Ἐπανῆλθε στὸ παλάτι του γιὰ νὰ πεθάνη, σκλάβος μιᾶς παράξενης καὶ θλιβερῆς μοίρας.

Ὁ μέγας ἱερεὺς ἀνέλαβε τὴν πρωτοβουλία τῆς ἐνεργείας, καὶ ἐμπιστεύτηκε τὸ πτῶμα στὴς φροντίδες τῶν φακιρῶν γιὰ νὰ ταριχευθῆ.

Ἡ πριγκήπισσα ἐκλείστηκε μέσα στὸ ναὸ τῆς Καλί, θεᾶς τοῦ θανάτου, ἀναμένοντας τὴν τιμωρία ποὺ τὴν καταδίκαζε ν' ἀκολουθήση τὸν βασιλικὸ σύζυγό της στὴ πυρά. Ὅσο γιὰ τὸν Ναντερές, αὐτὸς ἦταν ἐλεύθερος, καὶ ὅλοι εὔχονταν νὰ ἐγκαταλείψη τὸ ταχύτερο τὴν χώρα. Οἱ μάγοι τὸν ἀπέσπασαν ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τῆς πριγκήπισσας ποὺ ἔκλαιγε, καὶ ἐκεῖνος ὑπέφερε φρικτὰ στὴ σκέψη τοῦ μαρτυρίου ποὺ θὰ ὑπέφερε ἡ ἀγαπημένη του. Ἡ συναίσθησι τῆς ἀδυναμίας του τὸν ἔκαμνε ν' ἀγανακτῆ.

Ἡ μοιραία αὐγὴ πρόβαλε! Ἡ ὥρα τῆς θυσίας εἶχε σημάνει. Στὸ βάθος τοῦ ἱεροῦ δάσους εἶχε στηθῆ ἡ πυρά, ποτισμένη ἀπὸ μυρωμένο λάδι. Στὸ ναὸ τῆς Καλί, ἐμεθύσαν ὅλη τὴ νύχτα τὴν πριγκήπισσα Μαχοῦρα μὲ ὄπιον καὶ καναβοῦρι, γιὰ νὰ μπορῆ νὰ βαδίζη ὑπερήφανη καὶ γαλήνια στὸν θάνατο.

Τὰ πένθιμα ἄσματα τῶν μοιρολογητριῶν ἀντηχήσανε λυπητερά, οἱ πολεμιστὲς προχωρήσανε πρῶτοι μὲ τοὺς ἤχους τῶν τυμπάνων, τῶν αὐλῶν καὶ τῶν κυμβάλων. Οἱ μάγοι, οἱ φακίραι, ντυμένοι μὲ τὶς χρυσοποίκιλτες στολές τους, μὲ τὰ χαϊμάλια καὶ τὰ γιορτάνια ἀπὸ νεφρίτη λίθο ἀκολουθούσανε ἀπὸ πίσω. Κατόπι τους ἐρχόταν ἕνα ἅρμα συρόμενο ἀπὸ βουβάλια, ὅπου ἀναπαυότανε τὸ σῶμα τοῦ μαχαραγιᾶ Μαχοῦρα. Ὑφάσματα ἀνεκτίμητα κρεμόντουσαν ὁλόγυρα στὸ νεκρό. Ἔπειτα ἔφθασε, ἀνάμεσα σὲ δυὸ εὐνούχους, συνοδευομένη ἀπὸ τὶς σκλάβες της, ἡ πριγκήπισσα Μαχοῦρα μὲ χιτῶνα ἀσημοκεντημένο, στολισμένη μὲ μαργαριτάρια καὶ διαμάντια, θάλεγε κανεὶς πὼς ἔμοιαζε μὲ μιὰ ἀχτίδα φεγγαριοῦ, ποὺ χάθηκε μέσα στὴν κοιλάδα τῶν δακρύων. Τελευταῖοι ἐβάδιζαν οἱ ὁπλῖτες ποὺ ἔψαλλαν συνοδευόμενοι ἀπὸ τοὺς ἤχους τῶν τυμπάνων, καὶ ὁ ὄχλος τῶν περιέργων. Ἀργὰ ἀνάμεσα στὰ στενὰ μονοπάτια τοῦ δάσους ἡ πομπὴ διευθύνθηκε πρὸς τὴν πυρά. Ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, οἱ στρατιῶτες σχημάτισαν ἕναν κύκλο. Οἱ μεγάλοι ἱερεῖς τοῦ Βράχμα, οἱ μάγοι καὶ οἱ φακίραι τοποθετηθήκανε στὴ μέση καὶ ἀνάψανε τὰ ἀρώματα.

Οἱ πολεμιστὲς ἀποθέσανε τὸ σῶμα τοῦ μαχαραγιᾶ πάνω στὴν πυρά. Ἡ πριγκήπισσα Μαχοῦρα, μὲ βῆμα σταθερὸ προχώρησε μονάχη της γιὰ ν' ἀκολουθήση τὸν σύζυγό της ὅταν ξάφνου στάθηκε ἀποσβολωμένη: μέσα στὸ πλῆθος ἀνεγνώρισε τὸν Ναντερές. Τῆς δόθηκε, λοιπόν, ἡ τελευταία αὐτὴ εὐτυχία ν' ἀνταλλάξη ἕνα στερνὸ βλέμμα γεμᾶτο ἀγάπη μ' ἐκεῖνον ποὺ εἶχεν ἐκλέξει μέσα στ' ἀπόκρυφα φυλλοκάρδια της. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ τελευταῖο βλέμμα εἶχε βάλει ὅλη της τὴν ψυχή, ἔπειτα ἀνέβηκε στὴν πυρά. Ὁ μέγας ἱερεὺς εἶχε πλησιάσει μ' ἕνα δαυλό, καὶ τὰ λαδωμένα ξύλα ἀνάψανε ἀμέσως.

Ξαφνικά, ἕνα τρομαχτικὸ οὔρλιασμα ἀντήχησε. Ὁ Ναντερὲς πρόβαλε μέσα ἀπὸ τὴ μάζα τοῦ πλήθους καὶ ὥρμησε πρὸς τὴν πυρά.

—Ἀγαπημένη μου, φώναξε, σοῦ ὑποσχέθηκα νὰ μὴ σ' ἀφίσω ποτέ, ἔρχομαι νὰ πεθάνω μαζί σου!...

—Σ' ἀγαπῶ! ἀπήντησε ἡ πριγκήπισσα Μαχοῦρα, ἀνοίγοντάς του τὴν ἀγκαλιά της γιὰ ὕστατη φορά, καὶ οἱ δυό τους μείνανε ἔτσι ἀγκαλιασμένοι μέσα στὶς φλόγες ποὺ μεγαλώνανε.

Τὸ πλῆθος ἦταν σιωπηλό. Ἕνα αἴσθημα σεβασμοῦ καὶ μεγαλείου εἶχε κυριεύσει τὴ ψυχὴ ὅλων τῶν θεατῶν. Ἡ φωτιὰ δὲν ἦταν πιὰ παρὰ μιὰ πυριφλεγὴς μᾶζα. Τὸ σῶμα τοῦ μαχαραγιᾶ καὶ ἡ σιλουέττα τῶν ἐραστῶν εἶχαν ἐξαφανισθῆ· δὲν ἔμενε πιὰ παρὰ λίγη τέφρα. Καὶ σὲ λιγάκι μιὰ πλατειὰ σιγὴ βασίλεψε καὶ πάλι μέσα στὸ ἱερὸ δάσος.

ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ Μ. Λ. ΓΚΑΛΙΤΣΙΝ

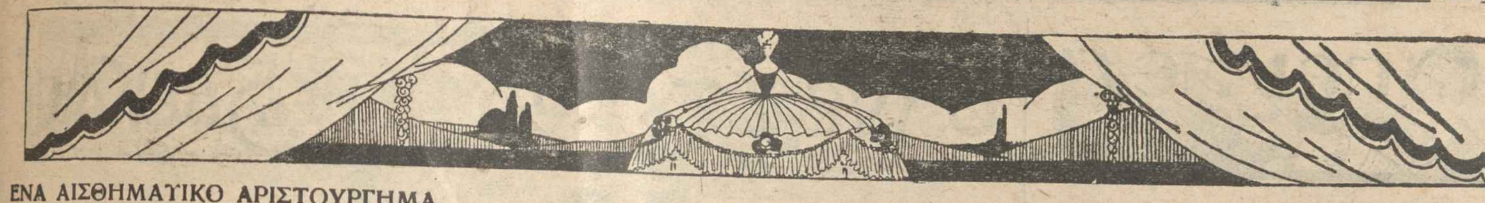

ΕΝΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

HENRI ARDEL

ΟΤΑΝ ΡΟΔΙΖΗ Η ΑΓΑΠΗ

[Τὰ προηγούμενα.—Ὁ Ρισὰρ ντὲ Βωβραὶ δὲν ὑπῆρξε παρὰ ἕνα καπρίτσιο γιὰ τὴν πριγκήπισσα Ἀρβενέσκο. Ὅταν αὐτὴ ἡ αἰσθησιακὴ καὶ ἰδιότροπη γυναῖκα τὸν ἐγκατέλειψε, ὁ Ρισὰρ γιὰ νὰ τὴν ἐκδικηθῆ καὶ νὰ ξεχάση παντρεύτηκε τὴν ζωντανὴ ἀντίθεσή της, τὴν ὡραία Ζιλιάνα ντὲ Τρεβενέκ. Συμπαθεῖ τὴν σύζυγό του μὰ δὲν μπορεῖ νὰ ξεχάση τὴν Ἀρβενέσκο ποὺ προσπαθεῖ νὰ τὸν ξανασύρη στὰ νερά της, τώρα ποὺ τὸν βλέπει νὰ τῆς κάνη τὸν ἀδιάφορο. Μιὰ μέρα συναντήθηκαν σ' ἕνα πάρκο].

13. (Ἡ συνέχεια)

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔμεινε βουβή· μιὰ φλόγα ἄναψε στὸ λεπτὸ πρόσωπο. Ἔπειτα ἀπ' τὰ χείλη ποὺ τὰ δόντια δαγκάνοντας τὰ μάτωσαν, μιὰ φωνὴ ἄγρια βγῆκε.

—Δὲν εἶναι ἀλήθεια!... δὲν εἶναι ἀλήθεια! Δὲν βρῆκες γλύκα μόνο στὸ φιλί μου, στὸ κορμί μου, στὴν ὀμορφιά μου, μὰ ἀκόμα στὴν ψυχή μου τὴ διψασμένη γιὰ ζωή, στὶς εἰδωλολατρικὲς σκέψεις μου—ὅπως τὶς ἔλεγες—στὴν καρδιά μου ποὺ σὲ λάτρεψε σὰν βασιλῆα της...

Πόσο καλὰ ἤξερε τὸν ἑαυτό της!... Καὶ πόσο τὸν ἤξερε κι' ἐκεῖνον!... Ἂς μποροῦσε νὰ τὴ σφίξη μέσα στὰ μπράτσα του, ποὺ ἦταν ἕτοιμα νὰ ἀνοίξουν γιὰ νὰ τὴν τραβήξουν.

Στὴν ἐρημικὴ δενδροστοιχία κυττάζονταν, μοιάζοντας μὲ δυὸ ἐχθρούς, μὰ τρελλὸς ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον.

Μὲ βαρειὰ φωνή, ὁ Ρισὰρ πρόφερε:

—Κατερίνα ἐσὺ τὸ θέλησες... Τώρα πιὰ δὲ θὰ γυρίσω πίσω... Πῆρα ἕνα ἄλλο δρόμο ὅπου δὲν θὰ συναντηθοῦμε στὸ μέλλον...

Μὲ σφιγμένα δόντια, μουρμούρισε:

—Ναί... θυσίασες τὴν ἐλευθερία σου... ἄσκεφτα! Τὴν ἔδωκες σ' ἕνα πλᾶσμα ἀπὸ πάγο ποὺ δὲν τὸ ἀγαπᾶς... καὶ ποὺ δὲ μπορεῖς ν' ἀγαπᾶς τέτοιο ποὺ εἶναι. Γιατὶ θυμᾶμαι τὶ εἶναι γιὰ σένα ἡ ἀγάπη!... Κοντά της περπατᾶς σὰν ἕνας φυλακισμένος ἀνυπόμονος ποὺ περιμένει τὴ στιγμὴ γιὰ νὰ σπάση τὴν ἅλυσσίδα του... Σὲ ξέρω καλά, ἐγώ...Ρισάρ!

—Μὰ δὲν τὴν ξέρεις, ἐκείνη! ποὺ δὲν μοιάζει καθόλου μὲ τὴς γυναῖκες ποὺ ἐσὺ κι' ἐγὼ συναντοῦμε στὸν κόσμο μας... Καὶ γι' αὐτὸ πῆρε καὶ θὰ κρατήση στὴ ζωή μου μιὰ θέση ποὺ ποτὲ ἄλλη δὲν πῆρε, ποὺ καμμιὰ ἄλλη δὲν θὰ κρατήση...

Καὶ αὐτὸ ποὺ ἔλεγε ἦταν ἡ ἀπόλυτη ἀλήθεια. Δὲν ἔλεγε τὰ λόγια αὐτὰ θέλοντας νὰ πληγώση ὅπως τὸν πλήγωσαν, ἀλλὰ γιατὶ ἔτσι ἦταν.

Γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ συναντήθηκε μὲ τὴν Κατερίνα Ἀρβενέσκο ἦρθε στὸ μυαλό του τὸ φωτεινὸ πρόσωπο μὲ τὰ βαθειὰ μάτια, τὸ περήφανο στόμα ποὺ ποτὲ δὲν ἔλεγε ψέμματα, τὸ στόμα ποὺ ποτὲ δὲ θὰ δινόταν σ' ἄλλο φιλὶ ἀπ' τὸ δικό του... Καὶ ἡ Ζιλιάνα ἐκείνη τὴ στιγμὴ τοῦ ἦταν πολύτιμη γι' αὐτὸ ποὺ τοῦ ἔδινε, αὐτὸ ποὺ ἡ Κατερίνα δὲν εἶχε.

Ἡ Κατερίνα τὸ διαισθάνθηκε καὶ θέλησε νὰ μιλήση.

Μὰ ἕνας φύλακας προχωροῦσε, φωνάζοντας μονότονα:

—Κλείνομε!... Κλείνομε!

—Πῶς; ἀπὸ τώρα; μουρμούρισε ἡ Κατερίνα. Εἶναι τόσο ἀργά;

—Ναί, εἶναι ἀργά... Κυττάξτε, πριγκήπισσα, πῶς ἡ καταχνιὰ μᾶς σκεπάζει...

—Γιὰ νὰ μᾶς πλησιάση, Ρισάρ...

—Κυρία, κύριε, κλείνομε, ἐπέμενε ὁ φύλακας ποὺ περνοῦσε ἀπὸ κοντά τους καὶ τοὺς ἔβλεπε νὰ μένουν ἀκίνητοι, σκεφτικοὶ καὶ οἱ δυό...

Σήκωσε τὸ κεφάλι της πρὸς τὸ μέρος του: στὸ χλωμό της πρόσωπο τὸ βλέμμα ἦταν φλογερὸ μὰ καὶ μακρυνό... Ἴσως εὐχόταν νὰ κάνη ὁ Ρισὰρ τὴν τρελλὴ χειρονομία ποὺ λαχταροῦσε ἐκείνη, νὰ ζητήση τὰ χείλη της, χωρὶς νὰ λογαριάση τοὺς ἀργοπορημένους περιπατητὰς ποὺ προχωροῦσαν στὴν ἔξοδο. Μὰ ἂν ἐκεῖνος αἰσθάνθηκε ἕνα τέτοιο πειρασμό, δὲν τὦδειξε... Ἡ Κατερίνα ἀνασηκώθηκε. Μὲ τὸν τόνο κοσμικῆς κυρίας ποὺ κάνει μιὰ πρόσκληση, τὸν ρώτησε ἔπειτα ἀπὸ λίγο:

—Τὸ αὐτοκίνητό μου περιμένει, θέλετε νὰ σᾶς πάω στὸ Παρίσι;

—Ὄχι, κυρία, εὐχαριστῶ. Γυρίζω μὲ τὰ πόδια.

Προχωροῦσαν ἀργά. Καὶ μέσα τους, στὰ βάθη τῆς καρδιᾶς τους εἶχαν τὴν ἴδια λύπη, γιὰ τὴν ἀδύνατη πιὰ εὐτυχία.

Μερικὰ ἁμάξια περίμεναν. Οἱ σωφὲρ πηγαινοερχόνταν στὸ πεζοδρόμιο. Ὅταν φάνηκε ἡ πριγκήπισσα ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἔτρεξε καὶ ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου της.

Εὐγενικά, ὁ Ρισὰρ συνώδευε τὴ νέα γυναῖκα.

Μιὰ Ζιλιάνα ποὺ ἀμφέβαλλε γιὰ ὅλα...

Τῆς ἔκλεισε τὴν πόρτα. Ὁ σωφὲρ πῆγε νὰ βάλη ἐμπρὸς τὴ μηχανή του.

Ἀπὸ τὸ κατεβασμένο τζάμι, ἡ Κατερίνα τοῦ ἔδωκε τὸ χέρι της. Ἔσκυψε ἐπάνω του. Τὰ χείλη του ἄγγιξαν τὸ ζεστὸ δέρμα. Μὰ ἀμέσως ἀνασηκώθηκε, θυμωμένος μὲ τὸν ἑαυτό τοὐ ποὺ παρασύρθηκε ἀπ' τὴ λαχτάρα τῆς ἐπαφῆς.

Σιγὰ-σιγά, τοῦ εἶπε:

—Ὠρεβουάρ, Ρισάρ... Εἶμαι τόσο εὐχαριστημένη ποὺ περιπλανήθηκα ἔτσι μαζί σου!...

Τὸ ἁμάξι ξεκίνησε. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀκόμα διέκρινε τὸ πρόσωπο τῆς Κατερίνας τόσο ὠχρὸ ποὺ λὲς καὶ τὸ στόμα ἦταν ἕνα ματωμένο λουλοῦδι.

Ἔπειτα τὸ ἔχασε ἀπ' τὰ μάτια του... Καὶ ἔμεινε μόνος, καίοντας ἀπ' τὸν πυρετό, τσακισμένος σὰν νἄβγαινε ἀπὸ κανένα ἀγῶνα.

VIII

Ὄρθια μπρὸς στὸ μεγάλο καθρέφτη μὰ χωρὶς νὰ βλέπη μέσα, ἡ Ζιλιάνα ἔβγαζε τὰ γάντια της καὶ τὸ καπέλλο της μ' ἀφηρημένες κινήσεις. Ἡ σκέψη της πετοῦσε στὶς στιγμὲς ποὺ πέρασε πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα. Εἶχε ἀκούση μιὰ φορὰ τὸν Μορλὰντ νὰ μιλᾶ γιὰ τὴν κυρία Ριγκὰλ μὲ μιὰ συμπάθεια ποὺ τὴν παραξένεψε. Παρακάλεσε λοιπὸν τὴν κυρία Σαμπέλ, ποὺ ἤξερε ὅλο τὸ Παρίσι, νὰ τὴν ὁδηγήση στὴ συνεδρίασι ποὺ ἔκανε μιὰ φορὰ τὸ χρόνο αὐτὴ ἡ φιλάνθρωπη γυναῖκα ποὺ προσκαλοῦσε ὅλους ἐκείνους ποὺ ἐνδιαφερόντανε γιὰ τὴς προσπάθειές της καὶ τοὺς κοινοποιοῦσε τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐνεργειῶν της καθὼς καὶ τῶν βοηθῶν της... Κι' αὐτὲς ἦταν γυναῖκες τοῦ κόσμου μὰ ποὺ αἰσθάνθηκαν τὴν ἀνάγκη νὰ βοηθήσουν τὴς ταπεινὲς ὑπάρξεις ποὺ ὑπέφεραν.

Ἀκούοντας τὴν ἁπλῆ διήγηση τῶν ἔργων των ἡ Ζιλιάνα κατάλαβε γρήγορα τὸ θαυμασμὸ τοῦ σκεπτικιστὴ Μορλάντ. Ἄκουσε μ' ὅλη της τὴν ψυχή, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα πάνω στὸ κουρασμένο πρόσωπο τῆς κυρίας Ριγκὰλ ποὺ ἔδειχνε ἕνα δυνατὸ χαρακτῆρα μὰ ποὺ ἦταν τόσο μελαγχολικό, τόσο γλυκό! Δὲ θἆταν παραπάνω ἀπὸ 40 χρόνων, μὰ θὰ τράβηξε πολλὰ στὴ ζωή της γιὰ νὰ καταλαβαίνη τόσο καλὰ καὶ νὰ βοηθῆ τὴς δυστυχίες τῶν ἄλλων.

Ὡς τόσο ἡ Ζιλιάνα τὴ ζήλεψε, γιατὶ καταλάβαινε τὴν ἀξία μιᾶς ψυχῆς ποὺ γέμιζε μὲ τέτοιο εὐγενικὸ τρόπο τὴ μοναξιὰ τῆς ζωῆς της. Μὰ ποιὸ ἰδανικὸ τὴ συγκρατοῦσε καὶ τὴ βοηθοῦσε στὸ βαρύ της ἔργο; Ἡ θρησκεία;... Ἡ κυρία Ριγκὰλ λοιπὸν πίστευε καὶ ἤλπιζε σὲ μιὰν ἄλλη ζωή;

Ἡ ἐρώτηση αὐτὴ ποὺ ἀπέτεινε στὸν ἑαυτό της τὴν πόνεσε. Γιατὶ ἡ πληγὴ ποὺ τῆς ἄνοιξε ὁ Μορλὰντ δὲν ἐνοοῦσε νὰ κλείση ὅπως νόμισε στὴν ἀρχή. Τὸ μυαλό της εἶχε πάρει πιὰ ἄλλο δρόμο· ἄρχισε νὰ γυρεύη, νὰ ἐξετάζη καὶ ἄδικα ἡ Ζιλιάνα προσπαθοῦσε νὰ τὸ ἐμποδίση. Ἄρχισε νὰ ἀναλύη τὴς σκέψεις της καὶ ἔμενε σὰν χαμένη μπρὸς στὰ μυστήρια ποὺ ἀνεκάλυπτε καὶ ποὺ στὰ παιδικά της χρόνια οὔτε ὑποπτευόταν κἂν πὼς ὑπῆρχαν. Τώρα ποὺ γνώρισε τὴν ἀμφιβολία εἶχε τὴν ἀνάγκη νὰ βεβαιωθῆ ἀπόλυτα ὅτι ἡ πίστη ἦταν ἡ θεϊκὴ ἀλήθεια. Μὰ δὲν ἔβλεπε καθαρὰ ἐμπρός της. Κι' ὅμως γι' αὐτὴν ἡ ἀμφιβολία στάθηκε πάντα ἕνα μαρτύριο.

Δὲν τολμοῦσε ν' ἀνοίξη τὴν καρδιά της σὲ κανένα, ἀκόμα λιγώτερο στὸ σύζυγό της. Καὶ ἡ Ζιλιάνα μόνη της, σιωπηλά, ζητοῦσε, ζητοῦσε.... μὲ καρδιὰ ποὺ πίστευε—ποὺ ἤθελε νὰ πιστεύη—μὲ μυαλὸ ποὺ δυσπιστοῦσε, συζητοῦσε, ἐξέταζε μ' ἀπελπισία τὸ Ἄγνωστο... Διψώντας νὰ φθάση στὴν ἀλήθεια ἄνοιξε τὸ βιβλίο γιὰ τὸ ὁποῖο τῆς μίλησε ὁ Μορλάντ... Ἔπειτα διάβασε τὰ ἄλλα βιβλία ποὺ τὸν ἄκουσε νὰ κρίνη, χωρὶς νὰ καταλαβαίνη τὸν κίνδυνο ποὺ ἀντιπροσώπευαν γιὰ τὴν ἀπροετοίμαστη ψυχή της.

Καὶ τότε, μιὰ παράξενη ἀλλαγὴ ἔγινε μέσα της. Λὲς καὶ ὁ χαρακτήρας της ἔγινε διπλός. Μιὰ Ζιλιάνα ἄγνωστη ποὺ ἀμφέβαλλε γιὰ ὅλα, ξεπετάχτηκε ἀπ' τὸ μυαλό της, ἀκολουθώντας κάποιο μυστηριώδη δρόμο ἐνῷ αὐτή, ἡ ἄλλη ἡ Ζιλιάνα, ἐξακολουθοῦσε νὰ περνᾶ τὴν κοσμική της ζωὴ καὶ νὰ ρίχνεται σ' ὅλες τὴς διασκεδάσεις μὲ τέτοια ὁρμή, ὥστε νὰ κάνη τὸν Ρισάρ, ποὺ δὲν ἤξερε τὸ μυστικὸ μαρτύριο τῆς γυναίκας του, νὰ χαμογελᾶ.

Ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα ποὺ πέρασε κοντὰ στὴν κυρία Ριγκὰλ εἶχε ἀνακουφίσει πολὺ τὴν πονεμένη ψυχή της· μὲ εὐχαρίστηση τὸ ἀναλογιζόταν ὅταν ἄκουσε νὰ χτυποῦν ἐλαφρὰ τὴν πόρτα της.

—Ζιλιάνα, μπορῶ νὰ μπῶ στὸ δωμάτιό σου;

—Μά! βέβαια! . . . ἔλα.

Ὁ Ρισὰρ παραμέρισε τὴν πορτιέρα καὶ τὰ μάτια του μὲ εὐχαρίστηση σὰν νὰ ξεκουράζονταν ἀντίκρυσαν τὸ ἁρμονικὸ σύνολο. Τὸ ρὸζ χρῶμα ποὺ κυριαρχοῦσε ἐκεῖ μέσα γινόταν πιὸ γλυκὸ καθὼς ἔπεφτε ἀπάνω του τὸ φῶς τῆς λάμπας φιλτραρισμένο μέσα ἀπὸ τὸ διαφανὲς ἀμπαζούρ. Ἕνα μπουκέττο βιολέττες σκόρπιζε στὸ δωμάτιο τὴ δροσερὴ μυρωδιά του.

—Εἶναι ὄμορφη ἡ γωνίτσα σου, Ζιλιάνα!... Σὰν νὰ ξεκουράζωμαι... Φιλοξένησέ με λίγη ὥρα, ἂν δὲν σ' ἐνοχλῶ...

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

ΠΕΝΝΕΣ

ΗΝ. ΠΟΛΙΤΕΙΑΙ

⊞ Ἀφοῦ τελείωσε τὸν πρωταγωνιστοῦντα ρόλον στὸ φίλμ «Ζωηρὴ Λάμψις», ἡ Ντόροθυ Μακαίηλ ἀνεχώρησε γιὰ τὴν Ἀγγλία, ὅπου λογαριάζει νὰ ξεκουρασθῇ γιὰ κάμποσες ἑβδομάδες.

⊞ Ἡ ἑταιρία «Βάρνερ Μπρὸς» ὑπέγραψε συμβόλαιο μὲ τρεῖς ἀστέρας τοῦ ἀμερικανικοῦ μοῦζικ-χώλλ: τὸν Σίντνεϋ Μπλάκνερ, τὸν Φρὲντ Τζάκμαν καὶ τὸν Τζούλιαν Γιόζεφσον.

⊞ Ἡ ἑταιρία «Φὸξ Φὶλμ» ἀγκάζαρε τὸν διάσημο ἄγγλο συγγραφέα Χέϋντεν Τάλμποτ.

⊞ Ὁ Ἔντγκαρ Μὰκ Γκρέγκορ καὶ ὁ Νὶκ Γκρίντ, δύο σκηνοθέται τῆς «Μέτρο—Γκόλντουϊν—Μάγερ», θὰ συνεργασθοῦν στὴν ἐκτέλεσι τῆς μουσικῆς κωμῳδίας «Καλὲς Εἰδήσεις», τῆς ὁποίας τοὺς κυριωτέρους ρόλους ἑρμηνεύουν ὁ Στάνλεϋ Σμίθ, ἡ Μπέσσυ Λὸβ καὶ ὁ Κλὶφ Ἔντβαρντς.

⊞ Ἡ Βίλμα Μπάνκυ ἐμφανίζεται 100 % ὁμιλοῦσα στὴν ταινία «Μιὰ γυναῖκα ποὺ ἀγαπιέται» μὲ τὸν Ἔντουαρντ Ρόμπινσον γιὰ πάρτνερ.

⊞ Μόλις ἐπέστρεψε στὸ Χόλλυγουντ ἀπὸ τὸ τελευταῖο του ταξίδι στὴν Εὐρώπη, ὁ Ρίτσαρντ Μπαρτέλμες, ξανάρχισε τὴ ζωὴ τοῦ στούντιο. Τὸ προσεχὲς φίλμ του θὰ εἶνε ἕνα ἐπεισόδιο ἀεροπορικὸ τοῦ Μεγάλου Πολέμου.

ΓΑΛΛΙΑ

⊞ Ὁ Ἀντρὲ Οὐγκών, τελειώνει τὸ γύρισμα τῆς «Τρυφερότητος» τοῦ Μπατάϊγ, μὲ τὴν κυρία Τζέφερσον—Κόν.

⊞ Στὸ Ζουανβίλ, ὁ Μωρὶς Τουρνὲρ «γυρίζει» τὸ «Κατηγορούμενε, ἐγερθῆτε!...» μὲ τὴν Γκαμπὺ Μορλαί.

⊞ Μιὰ μεγάλη ἀμερικανικὴ φίρμα ἀγκάζαρε τὸν Ὑβ Μιράντ, γιὰ νὰ γράφῃ σενάρια. Τὸν Μάϊο θ' ἀναχωρήσῃ γιὰ τὸ Χόλλυγουντ.

⊞ Ἡ βασίλισσα τῆς κινηματογραφικῆς ὀμορφιᾶς Λουΐζ Λαγκράνζ, θὰ «γυρίσῃ» μιὰ ταινία στὸ Μαρόκο.

ΑΓΓΛΙΑ

⊞ Στὸ Γουέμπλυ ἄρχισαν τὴν ἐργασία γιὰ τὴν ταινία «Ἡ πόλις τοῦ ὀνείρου». Σκηνοθετεῖται παρὰ τοῦ Καρμὶν Γκαλλόνε καὶ πρωταγωνιστοῦν: Μπέττυ Στόκφιλντς καὶ Ζὰν Κιεποῦρα.

⊞ Στὸ Λονδῖνον ἱδρύθη μιὰ ἑταιρία, ἡ «Ἄτλας—Φὶλμ—Κόμπανυ» γιὰ τὴν εἰσαγωγὴ τῶν καλλιτέρων ρωσσικῶν ταινιῶν. Ἄρχισε μὲ τὴν ὡραία ταινία «Τούρκσιμπ».

⊞ Μιὰ ἄλλη νέα ἑταιρία, λογαριάζει νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ «Φλεντερμάους» τοῦ Στράους, μὲ χρώματα, στὴν ἀγγλική, γερμανικὴ καὶ γαλλική.

ΑΥΣΤΡΙΑ

⊞ Ὁ Ἔμιλ Γιάννιγκς παίζει τώρα στὸ θέατρο, ἐγκαταλείποντας τὴν ὀθόνη.

⊞ Ἡ Λίλιαν Χάρβεϋ, ὁ Βίλλυ Φρίτς καὶ ὁ Ἔριχ Πόμμερ παρευρέθησαν στὴν παράστασι τῆς κινηματογραφικῆς ὀπερέττας «Ἐρωτικὸ Βάλς», ποὺ ὑποδέχτηκε τὸ κοινὸν ἐνθουσιωδῶς.

ΕΛΛΑΣ

⊞ Κατὰ τὸν προσεχῆ Σεπτέμβριον μελετᾶται ἡ ἐκτέλεσις μιᾶς μεγάλης ὁμιλούσης, ἠχητικῆς καὶ ᾀδούσης 100 % ἑλληνικῆς ταινίας ὑπὸ τῆς ἑλληνικῆς ἀντιπροσωπείας τῶν γραμμοφώνων «Πατέ» (ὁδὸς Βουλῆς). Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἡ ταινία θὰ «γυρισθῇ» στὸ Παρίσι, ὅπου θὰ μεταβοῦν οἱ ἕλληνες ἐκτελεσταί.

⊞ Ὁ κ. Δ. Τσακίρης, ποὺ ἀνεχώρησε πρὸ καιροῦ εἰς Βερολῖνον, σχεδιάζει τὸ «γύρισμα» μιᾶς ὁμιλούσης καὶ ἠχητικῆς ἑλληνικῆς ταινίας στὴν γερμανικὴ πρωτεύουσα, μὲ ἕλληνας ἐκτελεστάς.

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΜΕ 5 ΔΕΚΑΡ

Paul d' Ivoi

Τὰ προηγούμενα.—Ἡ διαθήκη τοῦ ἐξαδέλφου του καθιστᾷ τὸν Λαβαρὲντ γενικὸν κληρονόμον, ἂν κάνῃ τὸν γῦρον τοῦ κόσμου μὲ πέντε δεκάρες. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, κληρονομεῖ ὁ σὲρ Μύρλετον. Ὁ Λαβαρὲντ ἀρχίζει τὸ ταξίδι του.

12 (Ἡ συνέχεια)

— Ραμόν, τοῦ εἶπε, δὲν θὰ ἰδωθῶμεν ἴσως ποτὲ πλέον.

— Ποιὸς ξέρει: ἀπήντησεν ὁ Ἰνδὸς μὲ τὴν μοιρολατρείαν του.

—Ἀλλ' οὔτε ἐγώ, οὔτε οἱ φίλοι μου θὰ σὲ λησμονήσωμε. Ὅπου καὶ ἂν εἶσαι, ἂν λάβῃς ἀνάγκην μου, μὴ διστάσῃς νὰ μὲ καλέσῃς.

— Τὸ ἴδιο νὰ ἔχῃς ὑπ' ὄψιν σου καὶ σὺ γιὰ μέ!

Ἐχωρίσθησαν. Μετ' ὀλίγον οἱ ταξιδιῶται μας, τρεῖς τώρα, ἐπερνοῦσαν ἀπὸ τὸ ἔδαφος τῆς Κολομβίας εἰς τὸ ἔδαφος τῆς Κωσταρίκας.

Δὲν εἶχαν προχωρήσει πολύ, ὅταν εἰς μίαν καμπὴν τοῦ δρόμου εὑρέθησαν ἀπέναντι ἡμιονηγῶν καὶ τεσσάρων στρατιωτῶν.

— Νά τους!

— Νὰ τὰ μουλάρια μας!

— Καὶ ἔχουν τὸ θάρρος νὰ ἐμφανίζωνται ἐμπρός μας!

— Ποῦ εἶνε ὁ Ἱερώνυμος!

—Ἱερώνυμε, τρέχα!

—Ἐν τῷ μεταξὺ ἂς τοὺς πᾶμε εἰς τὸν λοχαγὸ Μοραλές!

Ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ οἱ τρεῖς ταξιδιῶται συνελήφθησαν καὶ ὡδηγήθησαν ἐνώπιον τοῦ λοχαγοῦ, ὅστις ξαπλωμένος εἰς ἕνα κορμὸν δένδρου ἐκάπνιζε.

Κοντὰ εἰς τὸν ἀξιωματικὸν αὐτὸν ἐκάθητο ἕνας ἄνθρωπος τυλιγμένος εἰς τὸν μανδύαν του, τοῦ ὁποίου ὁ ψηλὸς γιακᾶς ἔκρυβεν ὁλόκληρον τὸ πρόσωπον. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔσκυψε πρὸς τὸν ἀξιωματικὸν καὶ τοῦ εἶπε χαμηλοφώνως μερικὰς λέξεις.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἐσηκώθη βιαστικὰ καὶ εἶπε πρὸς τοὺς στρατιώτας:

— Προσοχή! Ἀφίσατε αὐτὴν τὴν νέαν καὶ τὸν πατέρα της καὶ νὰ προσέχετε ἄλλοτε νὰ γνωρίζετε καλλίτερα τοὺς ἀνθρώπους.

Οἱ στρατιῶται παρεμέρισαν.

— Σενορίτα, εἶπεν ὁ ἀξιωματικός, καὶ σεῖς σενιόρ, εἴμεθα ἐδῶ κατὰ διαταγὴν τοῦ νέου διοικητοῦ δὸν Ζοσὲ Μιραφλὸρ ὓ Κουραμάζας, διὰ νὰ χρησιμεύσωμεν ὡς τιμητικὴ συνοδεία σας. Αὐτοὶ οἱ ἡμίονοι προωρίζοντο ἀκριβῶς διὰ τὴν ἐκλαμπρότητά σας. Ἀλλὰ δὲν ἐπεριμέναμεν παρὰ δύο ταξιδιώτας καὶ σεῖς εἶσθε τρεῖς... Ποῖος εἶνε ὁ τρίτος;

—Ἀρμὰν Λαβαρέντ, πολίτης τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας, ταξιδεύων χάριν... ἀναψυχῆς.

Ὁ Ἱερώνυμος ἔφθασε τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

—Ὁ κύριος Γάλλος ἦτο ἐπάνω εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ μουλάρια μου, ποὺ ἐξηφανίσθησαν ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν. Τὸν καταγγέλλω ὡς κλέπτην.

— Λάθος ἐντιμότατε, ἀλλ' ἀφελῆ ἡμιονηγέ. Πρὸ τριῶν ἡμερῶν δὲν ἤμην ἐδῶ. Τὰ μουλάρια σου δὲν τὰ ἔκλεψα, ἀλλὰ τὰ πῆρα ἀπὸ τοὺς κλέπτας. Ἡ δεσποινὶς καὶ ὁ κύριος μποροῦν νὰ τὸ βεβαιώσουν.

Καὶ ἐνῷ διηγεῖτο τὴν ἱστορίαν τῶν κλεπτῶν, ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸν μανδύαν εἶπε κάτι εἰς τὸν ἀξιωματικόν.

—Ὅλα αὐτὰ εἶνε πολὺ ὡραῖα, ἀπε ὁ ἀξιωματικός. Ἀλλὰ δὲν εἶμαι ἀστυ οὔτε δικαστής. Δὲν μπορῶ νὰ βγάλω ἀπ σιν. Εἶμαι διοικητὴς τῆς τιμητικῆς συνοδ τῶν ξένων τοῦ κ. διοικητοῦ... Σεῖς ὑπὸ κατηγορίαν κλοπῆς. Θὰ συλληφθῆτε θὰ ἐξηγηθῆτε μὲ τὸν δικαστήν, μόλις φθ μεν εἰς τὸ Κάμπο.

Ἀντίρρησις δὲν ἐχώρει. Ὁ Ἀρμὰν τελήφθη καὶ χωρὶς ἀντίρρησιν ἐστάθη σω τῶν στρατιωτῶν. Ἡ συνοδεία ἐξεκίν Ὅλοι ἦσαν ἔφιπποι καὶ ὁ Λαβαρὲντ πεζός. Ἀλλ' ἡ μὶς Ἄουρετ ἐπενέβη.

—Ὁ πατέρας μου, εἶπε πρὸς τὸν ἀξι τικόν, εἶχε ἕνα μουλάρι δικό του. Κανεὶς τὸ χρησιμοποιεῖ. Γιατί δὲν τὸ δίδετε εἰς τὸν τὸν νέον, τὸν ὁποῖον γνωρίζομεν ὁποῖος εἶνε θῦμα πλάνης;

— Αὐτὸ μπορεῖ νὰ γίνῃ, ἀπήντησεν ὁ ραλές. Ἔχω διαταγὴν νὰ συμμορφωθῶ κάθε ἐπιθυμίαν σας.

Ἔτσι ὁ Λαβαρὲντ εἶχε τουλάχιστον παρηγορίαν νὰ μὴ κάμῃ τὸν δρόμον της καὶ πεζὸς συγχρόνως.

— Ἄλλως τε, εἶπεν ὁ λοχαγός, δὲν θὰ μωμεν πολὺν δρόμον ἀπόψε. Περνοῦμε τὴν στιγμὴν τὸ Τσέρο ντὲ Μπρενόν. Θὰ ράσουμε δυὸ ποταμάκια καὶ θὰ σταθοῦμε τοὺς πρόποδας τοῦ Κροῦτσε. Ἐκεῖ εἶνε δοχεῖον, ὅπου ἔχουν ἑτοιμασθῆ δωμάτια δεῖπνον διὰ τὰς ἐξοχότητάς σας.

Ἡ νεαρὰ Ἀγγλὶς ἐσυλλογίζετο ὅτι ἡ πληξις αὐτὴ τῆς ὑποδοχῆς δὲν προοιω εὐχάριστα πράγματα, ἐφ' ὅσον ὠφείλετο τὸν δὸν Ζοσέ. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους ὁ πατ ἦτο ἐκεῖ καὶ ὁ Λαβαρὲντ ἐπίσης. Τί εἶχε φοβηθῇ;

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ μυστηριώδης ἄνθ μὲ τὸν μανδύαν, ἀφῆκε τὸν Μοραλὲς νὰ χωρήσῃ καὶ συγκρατῶν τὸ μουλάρι του, ρέθη μετ' ὀλίγον πλησίον τοῦ Λαβαρέντ. ἀρχὰς δὲν εἶπε λέξιν. Ἠρχεῖτο ἀπὸ εἰς καιρὸν νὰ γελᾷ κατὰ τρόπον ποὺ τὴν περιέργειαν τοῦ Ἀρμάν. Εἰς τὸ τέλ μως ἐστράφη πρὸς τὸν νέον καὶ τοῦ εἰς ἄμεμπτον Γαλλικήν:

—Ἔ, λοιπόν, ἀγαπητέ μου κύριε! τὴν ρεβὰνς γιὰ τὴν ἱστορία τῆς «Λωρ

Ὁ Λαβαρὲντ ἀφῆκεν ἀναφώνησιν πλήξεως.

—Ὁ Μπουβρεΐγ!

—Ἐγὼ ὁ ἴδιος.

— Τί εὐτυχία, ἀγαπητέ μου σπι κύρη, νὰ σὲ συναντῶ εἰς τόσον μακρυ ρος...

— Εἰρωνευθῆτε, κύριε. Εἰρωνευθῆτε γελάσῃ καλὰ ὅποιος θὰ γελάσῃ τελευτ καὶ θὰ ἴδῃς αὔριον τὴν τύχην σου.

— Δὲν φαντάζομαι νὰ ἐσκάρωσες βρωμοδουλειὰ μὲ τὸν φίλο σου τὸν κουέρο.

—Ἐν πρώτοις, ἀγαπητὲ κύριε, ὁ φίλ ὅπως τὸν λέτε, εἶνε ἀπόλυτος κύριος Ἀντιπροσωπεύει τὴν Κυβέρνησιν καὶ δὲν μοῦ ἀρνεῖται τίποτε, εἶσαι εἰς τὴν θεσίν μου... Αὐτὸς τὴν μικρὴ Ἀγγλίδα τὸν νόστιμο Παρισινό.

—Ἀλήθεια; εἶπεν ὁ Ἀρμὰν ἀνήσυχ

— Καὶ ἐπειδὴ αὐτὴν τὴν φορὰν τὴν θες, δὲν ἔχω δυσκολίαν νὰ σοῦ πῶ τύχην ποὺ σὲ περιμένει.

—Ἂς ἀκούσωμεν λοιπόν, ἀγαπητέ προφῆτα.

— Εἶνε ἁπλούστατον. Αὔριον θὰ κα κασθῇς διὰ τὴν κλοπὴν τῶν μουλαρίων Ἱερωνύμου εἰς ἑνὸς ἔτους φυλάκισιν. τόπον αὐτὸν δώδεκα μῆνες παραθερισμοῦ εἶνε πολὺ ἄσχημοι... Ἀλλὰ θὰ χάσῃς ἑκατομμύρια τοῦ ἐξαδέλφου καὶ μετὰ τέραν σκέψιν θὰ πάρῃς γυναῖκα σου τὴν νελόπην.

(Ἡ συνέχσια εἰς τὸ προσεχές)

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Κώστα
Κρυστάλλη

Η ΔΑΣΚΑΛΑ

«Ταξίδεψα κάποτε—μᾶς ἔλεγε ὁ Μῆτρος—μὲ τὴ δασκάλα ἑνοῦ χωριοῦ. Ὁ δρόμος μας ἦταν μακρυνός, κ' εἴχαμε συντροφιὰ τὸν ἀγωγιάτη μας, δυὸ μεσόκοπους πεζοὺς κ' ἕνα νιοστεφανωμένο ἀντρόγυνο. Ἡ δασκάλα τότε πρωτοπήγαινε στὸ χωριό, ὕστερ' ἀπὸ τέσσερα-πέντε χρόνια ποὺ μαθήτευε στὰ σχολειὰ τοῦ Κεστοράτη. Ἦταν ὡς δεκάξη-δεκαφτὰ χρονῶν κόρη, ντροπαλή, λιγομίλητη, σεμνή, ροδοκόκκινη στὸ πρόσωπο καὶ χαριτωμένη, γιομάτη χυμὸ καὶ νιότη, μὲ δυὸ καστανὰ γλυκὰ μάτια, μὲ καλοκαμωμένο κορμί, μεστοὺς κόρφους καὶ θρεμμένα κνήμια, καθὼς δείχνονταν τοῦτα ὡς ἀπάνου ξέσκεπα, ὅταν εὑρίσκονταν καβάλλα καὶ τὸ φουστάνι της δὲ βολοῦσε νὰ πέφτη κάτου καὶ κάτου. Καὶ μοναχή της νὰ ταξίδευε μὲ τὸν ἀγωγιάτη, δὲν ἐκιντύνευε ποτέ. Μιὰ γιὰ κάθε κακὸ ἕνας δικός της τὴν εἶχε παραδώκει στὴν προστασία καὶ στὴν εὐθύνη τοῦ νιοῦ τ' ἀντρόγυνου.

Τὸ βράδυ κονέψαμε σ' ἕνα μοναστῆρι παληὸ καὶ μεγάλο, κατάστρατα, στὴν ἐρημιά. Ὅσο νὰ φτάσουμ' ἐδῶ, ὅλο τὸν κάμπο ποὺ διαβήκαμε, τὸν ἐσήκωσα μὲ τὰ σωστὰ στὸ πόδι μὲ τὰ τραγούδια καὶ μὲ τὰ εὔθυμα λόγια μου. Ἀλλ' οὔτε λόγο, οὔτε κἂν χαμόγελο ἕνα δὲν μπόρεσα νὰ τῆς κλέψω τῆς σκληρῆς. Τὸ μοναστῆρι εἶνε χτισμένο μέσα στὸ λόγγο. Ἔχει ψηλοὺς τοίχους περίγυρα κι' ἀπὸ μέσα τὰ κελλιὰ ἀραδιασμένα μὲ τὲς κρεββάτες τους, τὴν πλακοστρωμένη αὐλὴ μὲ τὰ δένδρα της καὶ τὸ ἐκκλησάκι, μικρούτσικο καὶ παληό, ἀπὸ τὰ χίλια ἑκατό, καθὼς γράφει στὸ νάρθηκά του, σκοτεινό, ἥσυχο, ὅλο εὐλάβεια καὶ θρησκευτικὴ ἀνατριχίλα. Φάγαμε σ' ἕνα τραπέζι κοινό, διπλοπόδι καταγῆς στρωμένοι, ὅ,τ' ἔφερνε καθένας μαζί του κι' ὅ,τι μᾶς ψευτοτοίμασε ὁ φιλόξενος καλόγηρος τοῦ μοναστηριοῦ. Πολλὰ λόγια ἀπόδειπνα δὲν ἀλλάξαμε γιατὶ κι' ἀποσταμέν' εἴμασταν καὶ τὴν αὐγὴ ἔπρεπε νὰ ξυπνήσουμε γλήγορα γιὰ νὰ φύγουμε δίχως ἥλιο. Καὶ πλαγιάσαμε.

Κ. Κρυστάλλης.

Πλαγιάσαμε στὴν αὐλὴ τοῦ μοναστηριοῦ ἀραδιά. Ἦταν καλοκαῖρι, θεριστὴς μήνας, ποὺ'νε μιὰ χαρὰ νὰ κοιμᾶται κανένας ὄξω. Ἀλλὰ ποῦ νὰ βρῶ ὕπνο 'γώ. Ὄχι γιατ' εἶχα κοντά μου προσάναμμα. Ὁ Θεὸς μάρτυράς μου. Ἡ δασκάλα κοιμώνταν πολὺ μακρυά, στὴν ἄκρη-ἄκρη, πίσω ἀπὸ τὸ νιὸ τ' ἀντρόγυνο. Ἀλλὰ γιατ' ὅταν ἔτσι τυχαίνη νὰ ξενυχτίζω στὴν ἐξοχή, ἡ ὄψη, ἡ θέα της ξυπνάει κάποιο αἴσθημα κρυφὸ κι' ἄγνωρο μέσα μου ποὺ δὲ μπορῶ νὰ τὸ λαρώσω. Κι' ἀγρύπναγα ξαπλωμένος ἀποκάτω ἀπὸ τὸ σκέπασμά μου, κυττάζοντας στὸν ξάστερο οὐρανὸ τὸ φεγγάρι, ὅπ' ἀρμένιζε ἀγάλια-ἀγάλια ἐκεῖ ἀπάνου καὶ περίχυνε μὲ τὸ λαμπρό του φῶς ὅλη τὴν πλάση κάτου. Οἱ ἴσκιοι τῶν δέντρων τῆς αὐλῆς ἔπεφταν σὰν φαντάσματα γύρω μου κι' ἀπάνου στὲς σκεπὲς τῶν κελλιῶν... Ἀεράκι δὲ φύσαγε ὁλότελα. Φύλλο δὲν ἐκουνιώνταν. Νεκρίλα διάπλατη, σιωπὴ βαθύτατη βασίλευε. Οὔτε λαλίτσα νυχτοπουλιοῦ, οὔτε ἀχὸς φλογέρας. Οὐδὲ βάδισμα σκύλλου, οὐδ' ἀγωγιάτη σαλαγή, οὐδὲ κυρὶ ζώου δὲν ἀγροικᾶτο. Ὁ λογισμός μου πέταγε ἐλεύθερος, ἀνέμποδος καὶ γοργὸς στ' ἄπειρο τ' ἀψήλου κ' ἐδροσολογιέταν μέσα στὰ μυστικὰ κάλλια τῆς σεληνοφώτιστης νύχτας. Κάποτε-κάποτε μοὔρχετο καὶ νὰ σηκωθῶ, νὰ πεταχτῶ ὄξω ἀπὸ τὸ μοναστῆρι καὶ νὰ χωθῶ μέσα στὰ ρουμάνια του, νὰ μονιάσω σὰν τὸ θεριό. Μοῦ φαινότουν πῶς ἔτσι μονάχα θὰ νά 'βρεσκα λαρωμό, πῶς ἔτσι θὰ νὰ γλυκοκοιμιώμουν. Κι' ὅσο νὰ σκάση τῆς χαραγῆς τ' ἄστρι στὸ καταρράχι τοῦ βουνοῦ, κ' ἐγὼ δὲ θυμᾶμαι πλιὰ πόσα γλυκομιλήματα κρυφὰ ν' ἄλλαξα μὲ τὴ δροσερὴ καὶ μοσχοβολισμένη ἐκείνη νύχτα, σὰν βασίλεψε καὶ τὸ φεγγάρι στερνὰ καὶ μᾶς ἀφῆκε στὰ σκοτεινὰ ἔτσι ὁλομόναχους.

Μὲ τὰ πρῶτα γλυκοχαράμματα ξύπνησε ὁ γνοιαστικὸς ἀγωγιάτης, πρὶν νὰ φωνάξουν ἀκόμα τὰ ὀρνίθια, καὶ κρένοντάς μας ἐπῆγε στὰ ζᾶ του. Πρῶτος πετάχτηκα ὀρθὸς ἐγὼ κ' ἐβγῆκα στὴν ὀξώπορτα. Τὸν κοιμάμενο κάμπο χαμηλὰ σκέπαζε σὰν ἀπέραντο πουπουλένιο πάπλωμα ἡ νυχτερινὴ καταχνιά, πυκνὴ καὶ γαλάζια. Τὸν ἀνασασμό του τὸν ἥσυχο κι' ἁπαλό, σὰν ἐργατάρη, σὰν ζευγᾶ, μοσχοβολισμένον ἀπὸ τὲς εὐωδιὲς τῶν ἀνθῶν του, τὸν ἔφερνε τὸν ἀνήφορο ἡ χασκωτὴ καὶ δασιὰ λαγκαδιὰ π' ἀνέβαινε ὁλόϊση κατὰ τὸ κορφοβοῦνι. Μ' ἐχτύπησε τοῦ μοσχοβολισμοῦ του ἡ πλημμύρα τρικυμιστὰ κι' ἄξαφνα, κι' ἀνάσαναν βιαστικὰ καὶ πνιχτὰ τὰ πνεμόνια μου, σὰν νὰ βουτοῦσα μέσα σὲ μοσχοβολισμένο νερὸ ἄπατης λίμνης. Ἔ, καὶ νὰ κάτεχα τὸ γλυκὸ τὄνειρο ποὺ νανούριζε τὴν ὥρα ἐκείνη τὸν κοιμάμενο κάμπο.

Ἀκολούθησα τὸν ἀγωγιάτη μὲ τὰ πράμματά του στὴν κοντινὴ βρύση ποὺ πῆγε νὰ τὰ ποτίσῃ. Τότες ξυπνοῦσαν καὶ τὰ πουλάκια στὰ δέντρα κι' ἄρχιζαν τοὺς κελαϊδισμούς των. Τότες ἀκούστηκαν καὶ τὰ ὀρνίθια, ἀπὸ τὰ σκόρπια ὁλόγυρα καλύβια στὰ λόγγα καὶ στὰ χωράφια ἀνάμεσα. Χλιμίντρησαν δυνατὰ καὶ δυὸ μουλάρια, σὰν νὰ χαιρέτιζαν κι' αὐτὰ τὰ καϋμένα τὸ γλυκοξημέρωμα, ἐκεῖ ποὺ δρόσιζαν τὰ διψασμένα ρουθούνια τους στὸ νερό. Ὁ ἀγωγιάτης τ' ἀράδιασε ὕστερ' ἀπὸ κουτσάκι σὲ κουτσάκι σαμαριοῦ μὲ τὰ καπίστρια τους καὶ τἄσυρε κατὰ τὸ μοναστῆρι σουρίζοντας. Κ' ἐγὼ βρέχοντας στὴ βρυσούλα τὸ πρόσωπό μου, συλλογιζόμουν πόσες κρυόβρυσες τέτοιες, σὲ τέτοια παρόμοια μαγικὴ ὥρα, ἔχουνε δροσερέψει τὸ θερμασμένο μου μέτωπο κ' ἔχουν ἀνοίξει τὰ βάρυπνα μάτια μου μὲ τὰ κρυσταλλόνερά τους.

Ὅσο νὰ γυρίσω 'γὼ στὸ μοναστῆρι, εἶχαν σηκωθῇ κ' εἶχαν φορτώσει κι' ὅλας οἱ ἄλλοι. Βγῆκα στερνὸς ἀπὸ τὴ χαμηλὴ σιδερόπορτα τοῦ ξώτοιχου, σέρνοντας ἀπὸ τὸ καπίστρι τὸ μουλάρι μου κι' ἀκολουθάμενος ἀπὸ ψηλὸν ἥμερο σκύλαρο μὲ ὀκνὰ μάτια καὶ μαλλιὰ μακρύτατα παρδαλά. Ὄξω ἀπὸ τὸ περιαύλι, ποὺ κατηφορνοῦσε χορταριασμένο τὸ σιάδι κατὰ τὴ λαγκαδιά, ξάνοιξα μὲς τὸ θαμπὸ φῶς τῆς αὐγούλας τὴν καμπάνα τοῦ μοναστηριοῦ, κρεμασμένην ἀπάνου σ' ἕνα χιλιόχρονο πουρνάρι. Σίμωσα τὸ πουρνάρι, βαστώντας τὸ καπίστρι τοῦ μουλαριοῦ στὰ χέρια μου, καὶ πιάνομαι ἀπὸ τὸ σχοινὶ τῆς καμπάνας, ποὺ τὸ κούναε δῶθε καὶ κεῖθε τ' ἁπαλὸ φύσημα τ' αὐγερινοῦ δροσόπαγου. Μὲ τοὺς πρώτους της χτύπους ὅμως προγγάει τὸ μουλάρι μου ξαφνιασμένο καὶ ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χέρια μου μὲ κίντυνο νὰ μὲ παρασύρῃ κ' ἐμένα στὸν κατήφορο, ἂν δὲν τ' ἀπολοῦσα. Τὸ μουλάρι τὸ ξανάπιασε ὁ ἀγωγιάτης, κ' ἐγὼ ξακολούθησα νὰ βαράω τὴν καμπάνα δυνατὰ κι' ἀδιάκοπα. Δὲν ξημέρωνε, ὄχι, γιορτή, γιὰ νὰ καλέσω μ' αὐτὴ τοὺς γύρωθε χριστιανοὺς στὴν ἐκκλησιά, κι' ὅσοι θὰ τὴν ἀκοῦσαν κείνη τὴν ὥρα, ποιὸς ξέρει τί θὰ νὰ βάλαν μὲ τὸ νοῦ τους,—ἀλλὰ μοῦ ἐρχότουν ἔτσι καλὰ νὰ τὴν γροικάω νὰ σημαίνῃ, κ' οἱ ἦχοι της κ' οἱ ἀντίλαλοί τους νὰ σμίγουν μὲ τοὺς κελαϊδισμοὺς τῶν πουλιῶν, μὲ τὸ μουρμοῦρι τοῦ λόγγου καὶ μὲ τὰ ξεφωνητὰ τῶν ὀρνιθιῶν, σ' ἕναν ἁρμονικὸ ὕμνο τῆς Χρυσαυγῆς, ποὺ πρόβαινε στὸ βουνὸ γλυκοθώρητη καὶ ντροπαλή, σὰ νυφούλα.

Οἱ ἄντρες δὲν ἐκαβαλλίκεψαν. Ἕνας ἀπ' αὐτούς, ὁ νιόγαμπρος, εἶχε ἀγοράσει ἕνα πιστόλι, κι' ἀνεβαίνανε ὅλοι μαζὶ ἀπάνου ἀπὸ τὸ δρόμο.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ

Ὁ Γάλλος δραματικὸς συγγραφεὺς Σκρίμπ ἐγνώρισε πάντα τὴ μεγαλύτερη ἐπιτυχία του στὰ ἔργα του.

Γι' αὐτό, ἀπέκτησε κολοσσιαία περιουσία καὶ ἀγόρασε τὸν μεγαλοπρεπῆ πύργο τοῦ Σερικούρ, κοντὰ στὸ Φερτὲ-σοὺ-Ζουάρ. Στὴν πόρτα τοῦ πύργου ἔβαλε νὰ χαράξουν τὸ ἀκόλουθο δίστιχο:

Τὸ θέατρο μοῦ πλήρωσε τὸ ἄσυλο αὐτό!
Σ' εὐχαριστῶ, περαστικέ. Ἴσως σὲ σένα τὸ χρωστῶ.

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΒΟΛΤΑΙΡΟΥ

Ὁ Βολταῖρος ἔκανε τὸν καλλίτερο χαρακτηρισμὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας: «Εἶναι μιὰ συγκέντρωσις λιγάκι ἀνάρμοστη, πολὺ ἀριστοκρατικὴ ὅμως. Συναντᾷ κανεὶς ἐκεῖ μαρκησίους, δοῦκας, καρδιναλίους, πρίγκηπας, ἀκόμα καί... ἀνθρώπους τῶν γραμμάτων.

Ὅταν στὰ γεράμματά του εἶχε ἀποτραβηχθῇ στὸ Φερνέ, ἔμαθε ὅτι ἕνα ἀπ' τὰ βιβλία του εἶχε καῇ στὸ Παρίσι ἀπ' τὸ χέρι τοῦ δημίου.

—Καλὴ δουλειά, εἶπε, τὰ βιβλία μου εἶναι σὰν τὰ κάστανα: ὅσο καλλίτερα τά... ψήσῃς, τόσο εὐκολώτερα πουλιοῦνται.

ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ ΠΟΙΗΤΟΥ

Ὁ γάλλος ποιητὴς καὶ τραγικὸς συγγραφεὺς Πραντὸν ἦταν φοβερὰ ἀφηρημένος. Ἐκτὸς αὐτοῦ, ἦταν μετρίας ἀξίας καὶ ἂν ἀναφέρεται στὴν ἱστορία τῆς γαλλικῆς λογοτεχνίας, αὐτὸ ὀφείλεται στὸν ἄνισο ἀνταγωνισμό του μὲ τὸν Ρακίνα.

Στὸν «Ταμερλάνο» του, οὔτε λίγο, οὔτε πολύ, μετέφερε μιὰ πόλη τῆς Ἀσίας... στὴν Εὐρώπη. Ἐπειδὴ δὲ ὁ πρίγκηψ Κοντὶ τοῦ ἔκανε τὴν παρατήρηση:

—Παρακαλῶ τὴν Ὑψηλότητά σας νὰ μὲ συγχωρήσῃ, ἀποκρίθηκε ὁ Πραντόν, δὲν ξέρω τὴ χρονολογία!

ΣΥΝΤΑΓΗ ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΤΟΣ

Ὁ Μπερνὰρ Λὲ Μπουγὲ ντὲ Φοντενὲλ γεννήθηκε στὸ Παρίσι στὰ 1657 καὶ πέθανε στὰ 1757. Συνεπῶς ἔζησε ἑκατὸ χρόνια. Ἦταν κωμῳδιογράφος, ἀνεψιὸς δὲ τοῦ Κορνηλίου. Στὸ 1691 ἔγινε μέλος τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας καὶ ἀπὸ τὸ 1699 ἐξελέγη ἰσόβιος γραμματεὺς αὐτῆς.

—Πῶς τὰ καταφέρατε νὰ ζῆτε τόσο πολὺ καὶ νἄχετε τόσους λίγους ἐχθρούς; ρώτησαν μιὰ μέρα τὸν ἀκαδημαϊκό.

—Μ' αὐτὰ τὰ δύο γνωμικὰ ποὺ ἀκολούθησα πάντα: Πρῶτον, ὅτι ὅλα εἶναι δυνατά. Καὶ δεύτερον, ὅτι ὅλος ὁ κόσμος ἔχει δίκηο.

Κοντὰ στὸ τέλος τῆς ζωῆς του, καθὼς τὸν συνέχαιρον γιὰ τὴν λαμπρή του ὑγεία ἐνῷ πλησίαζε νὰ ἑκατοστήσῃ τὰ χρόνια του:

—Μὴ φωνάζετε τόσο πολύ, τοὺς ἀπάντησε, ὁ θάνατος μἔχει ξεχάσει. Θὰ τὸν κάνετε νὰ μὲ θυμηθῇ.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΒΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΜΠΟΣΣΥΕ

Ὅταν ἦταν νέος, ὁ διάσημος γάλλος ρήτωρ Μποσσυὲ ἔγραψε μιὰν ἔμμετρη κωμῳδία: «Τὰ Παπούτσια τοῦ χοροῦ».

Μιὰ ἀπ' τὶς γρηὲς ἀριστοκράτισες τῆς ἐποχῆς τοῦ γνωστοποίησε ὅτι θὰ ἦταν εὐτυχὴς ν' ἀναλάβῃ τὴν ἀπὸ σκηνῆς παρουσίασι τοῦ ἔργου.

Ὁ Μποσσυὲ πῆγε στὸ μέγαρό της καὶ εἶπε στὸν ὑπηρέτη:

—Ἀναγγείλατέ με στὴν κυρία δούκισσα. Μὲ περιμένει. Τῆς φέρνω «Τὰ Παπούτσια τοῦ χοροῦ».

Λίγες στιγμὲς ἀργότερα, ὁ ὑπηρέτης τὸν ἀνήγγειλε:

—Ὁ παπουτσῆς τῆς κυρίας δουκίσσης!

G. Timmory

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΚΑΛΕΣΜΕΝΟΥ

—Καλημέρα Γκαετάν, καλημέρα Ζακλίνα. Εἶμαι ἐγώ, ὁ καλεσμένος! Πῶς καθήσατε κι' ὅλας στὸ τραπέζι; Δὲν μὲ περιμένατε πειά; Ἀλήθεια, εἶναι βράδυ, ὀκτὼ ἡ ὥρα καὶ σᾶς εἶχα γράψει πὼς θὰ ἤμουν στὸ Μὲρ τὸ ἀπόγευμα. Ναί, σκέφτηκα ὅμως πὼς θἄπρεπε νὰ βιαστῶ. Προτίμησα νὰ γευματίσω ἥσυχα-ἥσυχα καὶ νὰ πάρω τὸ ἐξπρὲς ποὺ ἔρχεται ἐδῶ στὴς ἑφτὰ καὶ τριανταπέντε. Γι' αὐτὸ ἔρχομαι στὴ μέση τοῦ δείπνου. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἔχει σημασία. Ἐξακολουθῆστε. Μὴν ἀνησυχεῖτε. Μὲ ξέρετε!.. Πάντα εὔθυμος, ποτὲ φορτικός. Μὴν ἀσχοληθῆτε μὲ μένα. Θὰ σᾶς προλάβω. Σὲ ποιὸ σημεῖο βρισκόσαστε;... Βάλατε τὸ ψητὸ στὸ φοῦρνο; Λαμπρά. Ἂς μείνη ἐκεῖ. Ὥσπου νὰ ἑτοιμασθῆ, ἡ καμαριέρα θὰ μοῦ δείξη τὸ δωμάτιό μου. Τὄνομά σας, δεσποινίς; Σοφία; Σύμφωνοι! Ἔ λοιπόν! δεσποινὶς Σοφία, ὁδηγῆστε με ἐκεῖ-πάνω... Τοποθετῆστε τὴ βαλίτσα μου σ' αὐτὴ τὴ γωνιά. Βγᾶλτε γρήγορα τ' ἀσπρόρρουχά μου ἀπὸ μέσα, γιὰ νὰ μὴν τσαλακωθοῦν καὶ τὰ κοστούμια μου γιὰ νὰ μὴ ζαρώσουν. Τώρα κατεβῆτε γρήγορα στὴν κουζίνα νὰ μοῦ φέρετε λίγο ζεστὸ νερό. Εἶμαι μαῦρος ἀπ' τὴν καπνιά. Σκουπῖστε προσεκτικὰ τὸ τραπεζάκι τῆς τουαλέττας, τὴν τσιμηνέα καὶ τὸ κομό: νὰ διώξουμε τὰ μικρόβια... Μὰ τί θόρυβος εἶν' αὐτός; Καίγεται τὸ ψητό; Τρέξτε, Σοφία, κοπέλλα μου, νὰ τὸ βγάλετε ἀπ' τὴ φωτιά. Ἂν εἶναι ξεροψημένο, δὲν θέλω νὰ μπορῆ νὰ πῆ κανεὶς πὼς σᾶς ἐμποδίζω νὰ τὸ ἐπιτηρῆτε...

⁂

...Πίφ! Πάν! Αὐτὸ τὸ ρεβόλβερ εἶναι θαυμάσιο. Σὲ κάθε βολὴ κάνω καὶ μιὰ τρύπα.... Μὰ τί ἔπαθες, καλέ μου Γκαετάν, καὶ τρέχεις μισόγυμνος;... Νομίζεις πὼς γίνεται σκοτωμὸς στὸ σπίτι σου;... Ξέρω βέβαια πὼς εἶναι ἡ τετάρτη πρωϊνή· καθὼς ὅμως ξυπνῶ πάντα νωρὶς ὅταν βρίσκομαι κοντὰ στὴ θάλασσα, σκέφτηκα νὰ δοκιμάσω τὸ μικρὸ ὅπλο μου, ἐκλέγοντας ὡς στόχο τὴς πατσαβοῦρες ποὺ στεγνώνουνε στὸ σκοινί, στὴν αὐλή. Παρατήρησε ὅτι σὲ κάθε βολὴ πέτυχα κι' ἕνα...

Πίφ! Πάν! Μὴν νομίζης πὼς εἶσαι ὑποχρεωμένος νὰ στέκης ἀκίνητος σὰν χαλκομανία, καλέ μου Γκαετάν! Πήγαινε ν' ἀνταμώσης τὴ Ζακλίνα. Ἔχετε ἀκόμα καιρὸ γιὰ νὰ πάρετε ἄλλον ἕναν ὑπνᾶκο... Μὴν ἀσχολῆσθε μὲ μένα: συνεχίζω τὴς ἀσκήσεις μου... Πίφ! Πάν! Παταπίφ! Πάν! Πάν!

⁂

...Γιατί, κοτόπουλά μου, μοῦ δώσατε ξύλινο κρεββάτι. Τὸ ξύλο τραβᾶ τοὺς κορηούς. Τί ἀηδιασμένο ὕφος, Ζακλίνα. Ἡσυχᾶστε: δὲν ὑπάρχει φόβος ἂν πᾶτε γρήγορα στὸ μαγαζὶ νὰ μοῦ ἀγοράσετε ἕνα ξύλινο κρεββάτι. Πρὸ παντὸς ὅμως, μὴν κάνετε τρέλλες! Ἀρκεῖ νὰ εἶναι καθαρό... μὲ μπρούντζινα στολίδια... Κι' ὕστερα, κάτι ἄλλο... Τὸ δωμάτιό μου βρίσκεται ἐπάνω ἀπ' τὸ σιτοβολῶνα καὶ τὰ δοκάρια τρίζουν τὴ νύχτα... Εἶναι πένθιμο... Πές λοιπὸν στὸν ξυλουργό, Γκαετάν, νἄρθῆ νὰ στερεώση ὅσα δὲν εἶναι γερὰ καὶ ν' ἀντικαταστήση τὰ σάπια... Μὲ καμμιὰ ἑκατοστὴ φράγκα θὰ ἐπιτύχετε τὴν ἐπισκευή. Δὲν θὰ σᾶς κόστιζε νὰ ξαναφτιάξετε τὴ στέγη. Μὰ αὐτὲς ἡ χοντροδουλειὲς ἀφοροῦν τὸν ἰδιοκτήτη. Πηγαίνετε λοιπόν, φίλοι μου. Ἐνῷ θὰ κάμετε αὐτὲς τὴς κοῦρσες, ἐγὼ θὰ πάω στὴν ἀγορὰ ν' ἀγοράσω ψάρια γιὰ τὸ γεῦμα. Μείνετε ἥσυχοι. Θὰ μοιραστοῦμε τὴ δουλειά.

⁂

.. Θρίαμβος, φίλοι μου! Πῆρα τὸν μεγαλύτερο ἀστακό. Κυττᾶξτε τί λεβέντης ποὺ φαίνεται! Ἔξοχος, παχὺς σὰν ἀρνάκι τοῦ γάλακτος!... Εἶσαι τυχερός, Γκαετάν, ποὺ δὲν σηκώνει τὸ στομάχι μου τὴ μαγιονέζα! Θὰ τὸν μαγερέψουμε ἀλ' ἀμερικαίν!... Εἶναι περισσότερος κόπος, ἕ, Σοφία; Μὰ δὲν πειράζει... Καὶ μαντέψτε, ἂν μπορῆτε, πόσο τὸ πλέρωσα;... Ἐννέα φράγκα;... Ὄχι-δά!... Ἑπτά; . . . Οὔτε! Οὔτε ἔξη, οὔτε τέσσερα, οὔτε τρία.... Οὔτε δυὸ φράγκα; ἁπλούστατα: πενῆντα λεπτά!... Δὲν τὸ πιστεύετε; Δὲν ἀστειεύομαι ὅμως. Πῶς τὰ κατάφερα; Ἀκοῦστε: Ἦταν μαζὺ μὲ καμμιὰ διακοσαριὰ ψάρια, μικρὰ καὶ μεγάλα, γλῶσσες, χέλια, ζαργάνες, κτλ... Τ' ἀγόρασα ὅλα μαζὺ ἑκατὸ φράγκα κι' ἔτσι μοῦ στοιχίζει τὸ καθένα πενῆντα λεπτά... Γκαετάν, μὲ λίγα λεπτὰ θὰ τὴν κάνουμε «ταράτσα». Εἶμαι μοναδικὸς στὰ ψώνια! Πετυχαίνω κάτι εὐκαιρίες!... Δῶσε μου τώρα τὰ ἑκατὸ φράγκα μου!

⁂

Ἔξοχο τὸ σπίτι σας, φίλοι μου! Ἕνα ἐλάττωμα ἔχει μόνο: ὅτιδὲν εἶναι στὴν ἀμμουδιά. Ἔχει θέα στὴν πεδιάδα. Ποῦ ἀκούστηκε νὰ πηγαίνης στὴν ἀκροθαλασσιὰ γιὰ νὰ βλέπης χορτάρι; Μήπως δὲν ἔχουμε ἀρκετὸ στὸ πάρκο Μονσώ; Τί λὲς κι' ἐσύ; Στὴν ἀμμουδιὰ δὲν ὑπάρχει σπίτι ξενοίκιαστο. Ἔχω ὅμως τρόπο νὰ τὰ βολέψω: ἔκανα τὸν νοικάρη τῆς βίλλας τῶν Φυκιῶν ν' ἀποφασίση μιὰ ἀνταλλαγή. Θἄρθῆ νὰ κατοικήση ἐδῶ. Μόνο ποὺ θὰ τοῦ πληρώσης, Γκαετάν, ἀποζημίωση δυὸ χιλιάδων φράγκων... Σύμφωνοι λοιπόν: μιλημένα, τιμημένα. Αὔριο, θὰ ἐγκατασταθῆτε στὰ Φύκια. Ἐγὼ θὰ πάω ἐκδρομή, γιὰ νὰ μὴ σᾶς ἐνοχλῶ κατὰ τὴν μετακόμιση. Μὴν ἀπασχολῆσθε μὲ μένα.

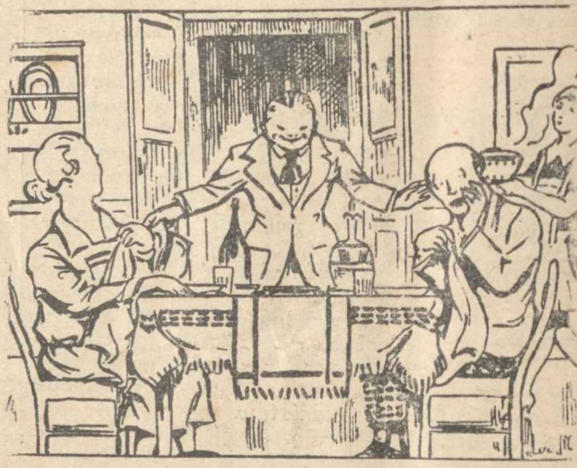

— *Καθήσατε κι' ὅλας στὸ τραπέζι;*

⁂

...Σᾶς παρουσιάζω ἕνα καινούργιο νοικάρη, ἕνα τσομπανόσκυλλο ποὺ ἀγόρασα. Τὸν λένε Μοῦργο. Συχαίνομαι τὰ σκυλλάκια ποὺ θέλουν χάδια σὰν μωρὰ παιδιά. Ὁ Μοῦργος δὲν εἶναι τέτοιος. Εἶναι σὰν κι' ἐμένα: καθόλου φορτικός. Ἀρκεῖ νὰ τοῦ ἑτοιμάζετε τὸ φαγητό του τρεῖς φορὲς τὴ μέρα, νὰ βουτᾶτε ἕνα κομμάτ θειάφι στὸ νερό του, νὰ προσέξετε μὴν τρώγη πολὺ κρέας καὶ νὰ τὸν χτενίζετε πρωῒ-βράδυ γιὰ νὰ μὴν ψειριάση. Θὰ σᾶς συνηθίση γρήγορα.

Ἄλλωστε, γιὰ νὰ τὸν κάνω νὰ συνηθίση διέταξα νὰ φέρουν ἐδῶ μερικὰ πρόβατα. Ὁ Μοῦργος θὰ νομίζη ἔτσι ὅτι φυλάει τὸ κοπάδι του. Ζακλίνα, πρέπει νὰ κατεβάσετε τὸ μεγάλο ξύλινο μπαοῦλο σας: θὰ χρησιμεύση γιὰ σπιτάκι τοῦ Μούργου. Γκαετάν, θὰ βάλουμε τὰ πρόβατα στὴν καλύβα ὅπου ἐγκατέστησες τὸ φωτογραφικὸ ἐργαστήριό σου. Κατάλαβες, Σοφία, τί περιποίηση θέλει ὁ Μοῦργος; Κι' ἐσύ, Μοῦργο, ἂν μὲ τὰ πρόβατά σου, τσαλαπατήσετε τὸν κῆπο, θἄχετε νὰ κάνετε μὲ μένα.

...Καλὰ σοῦ ἔλεγα, Γκαετάν, νὰ μὴν πηγαίνης στ' ἀλογάκια χωρὶς ἐμένα. Δὲν μ σες κι' ἔχασες ἑβδομῆντα πέντε φράγκα. Π λὺ ἔξυπνος εἶσαι! Ἔ λοιπόν, θὰ σὲ συνοδέ σήμερα. Θὰ παίξης σύμφωνα μὲ τῆς ὁδη ξεις μου. Μὴν κάνεις λοιπὸν τὸν ἔξυπνο θιε: δὲν ἔχω τὰ «τυγιὰ» τῶν προπονητῶν πλούστατα ὅμως μιὰν ἀλάνθαστη μέθοδο βασίζεται σ' ἕνα ὑπολογισμὸ τῶν πιθανοτήτ Ποντάρω τὸν ἄσσο... Κέρδισα... Τώρα ἑπτά... Περίεργο: δὲν διακινδυνεύω τ καὶ παρ' ὅλ' αὐτὰ διασκεδάζω· τώρα παίζω ἔξη... τὸ τέσσερα... τὸ ὀκτώ... Χάνω ξακολουθητικῶς. Κι' ὅμως ἡ προβλέψεις μαθηματικές... Κάνε τὸν λογαριασμό σου Χάνεις ἑξῆντα φράγκα; Λοιπόν, χάρις σ' δεκαπέντε φράγκα λιγώτερα ἀπὸ χθές. Τ μὲ κεράσης, παληέ μου φίλε Γκαετάν;

⁂

...Οὔτε κρασὶ σὲ μένα, Σοφία, οὔτε Γάλα, μόνο γάλα! Ξέρετε πολὺ καλὰ ὅτι δίαιτα... Πλάκωσαν τὰ γεράματα... Τὸ σ μάχι μου καταστρέφεται καὶ θέλει προσ Πρέπει νὰ φυλάγωμαι, ν' ἀντιστέκω στὸν ρασμό... Καὶ νὰ σᾶς πῶ, παιδιά μου, δὲν σαστε καθόλου εὐγενεῖς... πάντα, στὸ τ πέζι, μὲ ὑποβάλλετε σὲ βασανιστήρια πίνο μπροστὰ σὲ μένα, κρασιὰ ποὺ μοῦ εἶναι ἀπ ρευμένο νὰ βάλω στὸ στομάχι μου. Κι' ὅ δὲν ἦρθα στὸ σπίτι σας γιὰ νὰ παίξω τὸν ρ τοῦ Ταντάλου! Νὰ ἤμουνα στὴ θέση σας, φηνα κατὰ μέρος τὸ κρασὶ καὶ θάπινα δί Ἄλλωστε, θὰ σᾶς κάνη καλό. Θὰ μ' εὐχ τε μιὰ μέρα. Τί ὡραία ἰδέα ποὺ εἶχα! Σο πάρε τὸ κρασί, ὅλοι θὰ πίνουμε γάλα!

⁂

...Πᾶμε ἐκδρομή, τί λέτε; Κουράστ νὰ εἶμαι χωμένος κάτω ἀπ' τὸ ἀντίσκηνο ἁπλώνουμε κάθε πρωῒ στὴν ἀμμουδιά. Γκ τάν. Θ' ἀποκτηνωθῶ σιγὰ-σιγά. Κίνηση κι, τί διάβολο! Πήγαινε λοιπόν, φίλε μ νοικιάσης ἀπ' τὸν μπάρμπα Γιάννη τὸ του νὰ τὸ ζέψουμε στὸ καροτσάκι... Ἡ θεια εἶναι ὅτι εἴμαστε τρεῖς καὶ τὸ καρο ἔχει μόνο δυὸ θέσεις. Θὰ μπῶ μέσα μαζὶ γυναῖκα σου. Ἐσὺ μᾶς ἀκολουθεῖς μὲ τὸ λατο... Μὴν ἀσχοληθῆτε πρὸ παντὸς μὲ

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ ΤΙΜΜΟ

ΤΟ ΡΑΓΙΣΜΕΝΟ ΒΑΖΟ

Sully Prudhom

Τὸ βάζο ποὺ ἡ βερβένα αὐτὴ πεθαίνει
μὲ μιᾶς βεντάγιας χτῦπο ἔχει ραγίση
κι' ὅμως κανεὶς δὲν τὸ καταλαβαίνει
ἀνάλαφρα ὁ χτῦπος τὤχει ἀγγίση...

Μὰ ἡ κρυφὴ πληγή του τὸ κρυστάλλ
δαγκώνει το, σιγὰ-σιγά, τριγύρω
καὶ στὸ μικρό, λεπτοῦλι ἀνθογυάλ
θανατερὸ τοῦ χάραξε ἕνα γῦρο...

Τὸ δροσερὸ νερό του στάλες βγαίνει
καὶ τὸ λουλοῦδι γέρνει μαραμένο.
κι' ὅμως κανεὶς δὲν τὸ καταλαβαίνει
—Μὴν τὸ ἀγγίζετε, εἶναι ραγισμένο!...

Ἔτσι συχνά, μικρό, γλυκὸ χεράκι
ἀγγίζοντας καὶ τὴν καρδιὰ πληγώνει
ποὺ γέρνει μαραμένο λουλουδάκι,
λουλοῦδι ποὺ ἀπ' τὸν ἔρωτα σταχτώνει...

Καὶ μοιάζει ἀνέγγιχτη. Κι' ὅμως μ' ἀ
κλονίζεται σὰν νοιώθει νὰ πληθαίνη
ἡ πίκρα ἀπ' τὴν ἀγιάτρευτη πληγή...
—Μὴν τὴν ἀγγίζετε, εἶναι ραγισμέ

ΛΙΛΑ ΚΑΡΑΚΑ

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΡΙΣΕΛΙΕ

Ὁ περίφημος γιὰ τὴς ἐρωτικές του κατακτήσεις καὶ γιὰ τὴν ἀκόλαστη ζωή του στρατηγὸς Ρισελιέ, ὑπῆρξεν, ἀσφαλῶς, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀντιπαθητικωτέρους εὐπατρίδας τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος. Ἦταν ἄνθρωπος χωρὶς κανένα ἐνθουσιασμό, σκληρὸς καὶ κυνικός. Δὲν ἐνδιαφερότανε παρὰ μόνον γιὰ τὴς ἐρωτικές του ἐπιχειρήσεις.

Ὁ Ρισελιὲ γεννήθηκε τὸ 1696 καὶ ἦταν μακρυνὸς συγγενὴς τοῦ περιφήμου καρδιναλίου Ρισελιέ. Σὲ ἡλικία 14 χρονῶν ἔκανε τὴν πρώτη ἐμφάνισί του στὴν αὐλὴ τοῦ Λουδοβίκου 14ου. Ὁ βασιλεὺς-Ἥλιος, μολονότι μελαγχολικὸς καὶ ἀποτραβηγμένος ἀπ' τὴ ζωή, ἐκείνην τὴν ἐποχή, συμπάθησε ὑπερβολικὰ τὸν Ρισελιέ, ὁ ὁποῖος κατέθελξε συγχρόνως καὶ κατεγοήτευσε τὴς κυρίες τῆς αὐλῆς μὲ τὴν ὀμορφιά του καὶ τὴν ἐξυπνάδα του. Ἦταν κοντὸς καὶ ἀδύνατος, ἀλλ' εἶχε ὄμορφο πρόσωπο. Μὲ τὴν συμπεριφορά του ἐξέθεσε λιγάκι τὴν Δούκισσαν τῆς Βουργονδίας, ἡ ὁποία βαρειότανε τὸν σχολαστικὸ σύζυγό της. Ἀλλὰ καὶ ἄλλες γυναῖκες. Δὲν φοβότανε κανένα. Φαινότανε τόσο ἀθῶος! Ὅταν οἱ σύζυγοι ἀντελαμβάνοντο τὸν κίνδυνο, ἦταν ἀργὰ πιά. Ὁ μικρούλης Ρισελιὲ εἶχε κάνει τὴν κατάκτησί του. Γιὰ νὰ τὸν φρονιμέψουν οἱ συγγενεῖς του, κατὰ διαταγὴν τοῦ βασιλέως, τὸν ἐπάντρεψαν μὲ τὴν δεσποινίδα ντὲ Σανσάκ, τῆς μεγάλης οἰκογενείας τῶν Νοάϊ. Ἡ γυναῖκα του τὸν ἐλάτρευε, ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν τὴν ἀγαποῦσε, δὲν ἀγάπησε ποτὲ καμμιά. Ἀπὸ καπρίτσιο, ἀπὸ σκληρότητα, τὴν ἐγκατέλειψε. Ὁ βασιλεὺς τὸ ἔμαθε καὶ μὲ μιᾶς ὁ καλός μας Ρισελιὲ βρέθηκε κλεισμένος στὴν Βαστίλλη, ὅπου ὡστόσο δὲν κακοπέρασε. Ὕστερα ἀπὸ ἕνα χρόνο βγῆκε, πῆγε σ' ἕναν πόλεμο, ὅπου ἔδειξε μεγάλη γενναιότητα καὶ ἔτσι ξαναπέκτησε τὴν εὔνοια τοῦ βασιλέως. Ξανάρχισε τὴν δονζουανική του καρριέρα.

Ἡ Ἰωάννα Μισλέν, μιὰ μικροαστή, ὑπῆρξεν ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ συγκινητικὰ θύματά του. Τὴν διέφθειρε κι' ὕστερα τὴν ἐγκατέλειψε. Τὸ δυστυχισμένο κορίτσι πέθανε ἀπ' τὸν καϋμό του. Ἀλλ' ὁ Ρισελιὲ εἶχεν ἀλλοῦ τὸν νοῦ του. Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ τὸν ἀγαποῦσαν τρεῖς συγχρόνως πριγκήπισσες βασιλικοῦ αἵματος! Μιὰ κυρία τῆς αὐλῆς ἔγραφε: «Ὁ ἀναιδὴς αὐτὸς Ρισελιέ, τὰ ἔχει γράψει ὅλα στὰ παληά του παπούτσια. Κάνει τὸν σπουδαῖο γιατὶ ξέρει ὅτι τὸν εὐνοεῖ ὁ ἀντιβασιλεύς. Ἂν τοῦδιναν τὴν τιμωρία ποὺ τοῦ ταιριάζει, ἔπρεπε νὰ τὸν πεθάνουν στὴς ξυλιές. Δὲν εἶμαι ἐκ φύσεως σκληρή, ἀλλὰ τὸν παληάνθρωπον αὐτὸν θὰ τὸν ἔβλεπα εὐχαρίστως στὴν κρεμάλα, χωρὶς νὰ χύσω οὔτε ἕνα δάκρυ».

Ἐγκάθειρκτος ξανὰ στὴ Βαστίλλη, βγαίνει ὕστερα ἀπὸ λίγον καιρό. Τώρα πιὰ ἀναιδέστατα ἔπαιρνε μιὰ-μιὰ ἀπὸ τὸν ἀντιβασιλέα ὅλες τὴς φίλες του. Ὁ Φίλιππος τῆς Ὀρλεάνης, κουρασμένος καὶ ἀγαθός, δὲν διαμαρτύρετο. Ἀναίσχυντος στὸ ἔπακρον, ὁ Ρισελιέ, δὲν διέσυρε μόνον τὴς φίλες του, ἀλλ' ἔπαιρνε ἀπ' αὐτὲς καὶ χρήματα. Σὲ ἕνα γεῦμα ἀνάγκασε μιὰ φίλη του, τὴν κυρία ντὲ Βιλρουά, νὰ γδυθῆ καὶ νὰ μείνη γυμνὴ μπροστὰ σὲ ὅλους τοὺς συνδαιτημόνας.

⁂

Ὅταν ἀνῆλθε στὸν θρόνο ὁ Λουδοβῖκος 15ος, ὁ Ρισελιέ, τέλειος αὐλοκόλαξ, ἀπέκτησεν ἀμέσως τὴν εὔνοιά του, σπρώχνοντάς τον πρὸς τὴς διασκεδάσεις. Αὐτὸς τοῦ ἐπρομήθευε τὴς φίλες του. Ὁ Λουδοβῖκος, γι' ἀνταμοιβή, τὸν ἐγέμιζε μὲ τίτλους, ἀξιώματα, βαθμούς. Δὲν μποροῦσε νὰ ζήση χωρὶς τὸν Ρισελιέ. Ἡ κατάστασις αὐτὴ διήρκεσε χρόνια. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἐνεφανίσθη ἡ Πομπαντούρ. Ὁ Ρισελιὲ ἐπεχείρησε νὰ τὴν κατακτήση, ἀλλὰ δὲν τὰ κατάφερε. Γιὰ νὰ ξεσκάση ἀπὸ τὸ κακό του, ζήτησε νὰ πάη σὲ ἕναν πόλεμο, στὴν Γερμανία. Ἐκεῖ ἔκλεψε ὅσο μπόρεσε, σὲ τρόπο ποὺ ἔφερε τὸ ἰσοζύγιο στὴν ἀρκετὰ ἐλαττωμένη περιουσία του.

Τὴν Πομπαντοὺρ διεδέχθη ἡ Ντυμπαρρύ. Ὁ Ρισελιὲ τὰ κατάφερε πολὺ καλλίτερα μὲ αὐτήν. Ἡ νέα εὐνοουμένη τοῦ Λουδοβίκου ἦταν τυφλὸ ὄργανό του. Μὰ ὁ Ρισελιὲ εἶχε ἀρχίσει νὰ γερνᾶ. Οἱ νέοι τὸν κοροΐδευαν καὶ ὅταν ἔκαμνε κομπλιμέντα, προξενοῦσε ἀηδία τὸ ξεδοντιασμένο του στόμα. Ὡστόσο τὸ πνεῦμα δὲν τὸν ἐγκατέλειπε.

Μιὰ θρῆσκα καὶ ἡλικιωμένη κυρία, εἶπε μιὰ μέρα σ' ἕνα σαλόνι ὅτι τὸ πρόσωπο τοῦ Ρισελιὲ ἔμοιαζε μὲ ψημμένη πατάτα καὶ ὅτι δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ γοητεύη παρὰ μόνο τὴς πολὺ εὔκολες γυναῖκες. Ὁ Ρισελιὲ τὸ ἔμαθε, τὴν ἄφισε νὰ ἐλπίση ὅτι θὰ τὴν παντρευότανε, ἂν γινότανε φίλη του, καὶ ὅταν ἐκείνη γελασμένη ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του, λέγοντάς του: «Κύτταξε, πόσο σ' ἀγαπῶ, κολάζομαι γιὰ σένα!» ὁ Ρισελιὲ τὴν ἄφισε σύξυλη καὶ ἔφυγε γελώντας σαρκαστικά.

Ὁ Στρατηγὸς Ρισελιέ.

Χῆρος ἀπὸ καιρό, παντρεύτηκε σὲ ἡλικία 84 ἐτῶν. Ἀπέθανε ἕνα χρόνο πρὶν ἀπὸ τὴν ἔκρηξι τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως. Ἦταν 98 χρονῶν.

⁂

Ἡ καρριέρα του ὑπῆρξε καταπληκτική. Εἴκοσι χρονῶν, ἦταν μέλος τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας, εἰκοσιτεσσάρων βουλευτὴς καὶ εἰκοσιπέντε πρέσβυς. Ἀργότερα ἔγινε γενικὸς διοικητὴς τῆς ἐπαρχίας τοῦ Λαγκεντόκ, ἐβασίλεψε κυριολεκτικῶς σὲ μιὰ ἄλλη γαλλικὴ ἐπαρχία, τὴν Γουϊένη, καὶ 98 χρονῶν —τὴ χρονιὰ ποὺ πέθανε— εἶχε ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ-τρία ἀνώτερα ἀξιώματα τῆς Γαλλίας.

Πῶς τὰ κατάφερε ὅλ' αὐτά; Τὸ εἴπαμε ἤδη: μὲ τὸν ἔρωτα.

Παιδάκι ἀκόμη, διεσκέδαζε τὴν αὐλὴ τοῦ Λουδοβίκου 14ου, ἦταν τὸ χαϊδεμένο παιδὶ τῶν κυριῶν. Καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ αὐστηροτάτη κυρία Μαιντενόν, δὲν εἶχε παρὰ χαμόγελα καὶ χάδια γιὰ τὸν Ρισελιέ. Ὅταν ἔβγαιναν μὲ τ' ἀμάξια των ἡ ἀριστοκράτισσες, τὸν ἔπαιρναν στὰ γόνατά των, γελώντας μὲ τὴς παιδικὲς ἀναίδειές του.

—Μὰ εἶνε κοῦκλα ἀληθινή, φώναζε χαρούμενη ἡ δούκισσα τῆς Βουργονδίας. Ἔλα, κοῦκλα μου, νὰ σοῦ φιλήσω τὰ μάγουλα.

Ὅταν βρισκότανε στὴ Βαστίλλη—ὅπου τὸν εἶχαν κλείσει κατὰ διαταγὴν τοῦ βασιλέως, γιατὶ φερνότανε ἄσχημα στὴν γυναῖκα του—μιὰ μέρα ἄνοιξε ἡ πόρτα τοῦ θαυμάσια ἐπιπλωμένου κελλιοῦ του καὶ παρουσιάστηκε ἡ γυναῖκα του.

—Δὲν διαλέξατε κατάλληλο τόπο γιὰ νὰ μὲ συναντήσετε, τῆς εἶπε μὲ ὕφος εἰρωνικό. Μόλις τὴν εἶδε. Τὴς φίλες μου, τὴς συναντῶ ἀλλοῦ. Ὅταν βγῶ ἀπὸ τὴ φυλακή, θὰ σᾶς ὑποδείξω τὸ μέρος!

Ὅταν βγῆκε ἀπὸ τὴν φυλακή, ἄρχισε μιὰ ζωὴ τρελλῶν ὀργίων. Ὅπου ἔνοιωθε ὅτι μποροῦσε νὰ κάνη καμμιὰ καινούργια ἐρωτικὴ κατάκτησι, ἔτρεχε χωρὶς νὰ διστάση. Ἔτσι, τὸν εὕρισκε κανεὶς καὶ στὰ ἀριστοκρατικώτερα μοναστήρια, καὶ στὰ πιὸ ἐπικίνδυνα καταγώγια.

Ὕστερα ἀπὸ λίγον καιρὸ τὸν ξανάκλεισαν στὴ Βαστίλλη. Αὐτὴν ὅμως τὴ φορὰ εἶχε μιὰ σπουδαία διασκέδασι. Ὅλες ἡ γυναῖκες, στὴς ὁποῖες εἶχε ἐπιδαψιλεύσει τὴν εὔνοιά του, πήγαιναν κάθε βράδυ μὲ τ' ἀμάξια των στὸ προάστειο τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἔκαναν φιλικὰ σινιάλα στὸν Ρισελιέ, τὴς ὧρες ποὺ ἔκανε περίπατο στοὺς πύργους τοῦ δεσμωτηρίου.

Τὴν ἡμέρα τῆς ὑποδοχῆς του στὴν Ἀκαδημία, ἀπήγγειλε τὸν συνηθισμένο λόγο ποὺ ἀπαγγέλλουν οἱ ἀκαδημαϊκοί. Τὸν λόγο ὅμως αὐτὸν δὲν τὸν εἶχε γράψει ὁ ἴδιος, ἀλλὰ τρεῖς φίλοι του ἀκαδημαϊκοὶ καὶ ὁ Ρισελιὲ ἔλαβε τὸν κόπο μόνον νὰ τὸν ἀπαγγείλη.

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο πῆρε ἕνα σωρὸ ἐρωτικὲς ἐπιστολὲς ἀπὸ γυναῖκες ποὺ τοῦ ἔδιναν ραντεβοῦ. Ὁ Ρισελιὲ ἐπισκέφθηκε τὴς πιὸ νέες· ὅσο γιὰ τὴς ἄλλες, ἐπειδὴ δὲν ἤθελε νὰ τὴς λυπήση, ἔστειλε διαδοχικῶς τὸ ἀμάξι του στὰ σπίτια των λέγοντας στὸν ἀμαξᾶ νὰ σταματᾶ λίγη ὥρα μπροστὰ στὴς πόρτες των, γιὰ νὰ νομίζη ὁ κόσμος ὅτι τοὺς εἶχε κάνει τὴν τιμὴ νὰ τὴς ἐπισκεφθῆ.

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

ΚΑΠΟΙΑ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ...

Χωρίσαμε μέσ' στ' ἄνθη τοῦ Μαγιοῦ
—τριαντάφυλλα, βιολέττες, ἀνεμῶνες—
καὶ στὴν ἀνάσα κάποιου λουλουδιοῦ,
ἡ δυὸ σκιὲς μέσ' στ' ἄνθη τοῦ Μαγιοῦ,
τράβηξαν μόνες.

Ἦταν γεμάτη ἀρώματα ἡ σιγὴ
—μεθυστικά, γλυκά, σὰ νοσταλγίες—
κοκκίνιζε ἕνα ρόδο σὰν πληγὴ
—στολίδι φυλαγμένο ἀπὸ τὴ γῆ
γιὰ Παναγίες...

Κι' ἤτανε μαγεμένη ἡ ὥρα αὐτὴ
καὶ κάθε μῦρο θύμιζε καὶ κάτι:
Μιὰν ἐρωμένη ψεύτρα ἢ πιστή,
ἕνα τρελλὸ γλυκόλογο στ' αὐτί,
γιὰ μιὰν ἀπάτη.

Καὶ κάκιωσες, καὶ κάκιωσα καὶ γώ,
χωρίσαμε χωρὶς νὰ φιληθοῦμε,
μὲ βῆμα ξεμακρύναμεν ἀργό·
μὰ τὄθελες καὶ τὄθελα καὶ γὼ
νὰ μιληθοῦμε...

Καὶ γύρισα: Μέσ' στ' ἄνθη τοῦ Μαγιοῦ,
σὰν λυπημένη ἡ ὄψι σου μοῦ ἐφάνη...
Μᾶς φίλησε ἕνα μῦρο λουλουδιοῦ
καὶ μᾶς ἐπάντρεψε ἕνα τοῦ Μαγιοῦ
ἀνθοστεφάνι...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Μιὰ τελευταία φωτογραφία τῆς Λοῦπε Βελέζ.

Πῶς γυμνάζονται οἱ χορευταὶ τῶν μπαλέτων : ἕνα χορευτικὸ τρίγωνο ἀρκετὰ πολύπλοκο.

Οἱ δύο υἱοὶ τοῦ κ. Μουσσολίνι, Βιττόριο Μπροῦνο, σὲ μιὰ ἐκδρομή.

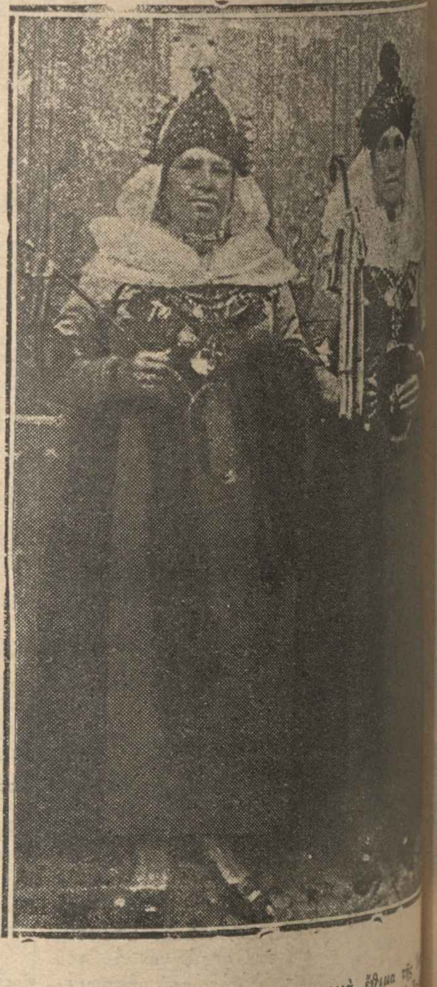

’Από τὰ πιὸ περίεργα μεσαιωνικὰ ἔθιμα τῆς νίας : στὸ χωριὸ τῆς Σαμαραμάλας κοντὰ στὴ κάθε ἔτος ἡ δημαρχισκὴ ἀρχὴ ἀνατίθεται ἑβδομάδα σὲ δυὸ ἀπὸ τῆς πιὸ εὐϋπόληπτ δέσποινες τοῦ χωριοῦ.

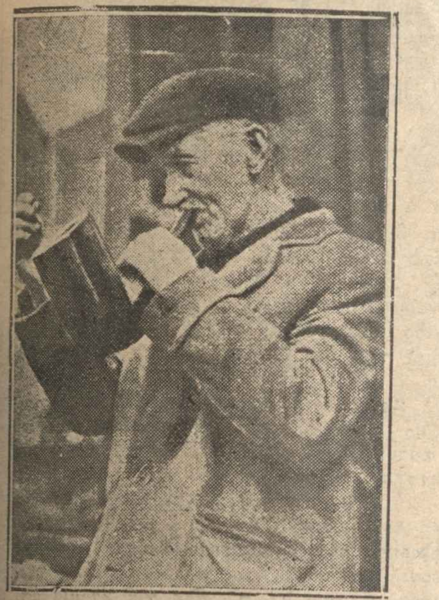

Ὁ Ἀμερικανὸς Ἀλβέρτος Σμίθ, μανιώδης καπνιστὴς ὑπεχρεώθη ἀπὸ τοὺς ἰατροὺς νὰ καπνίζῃ μόνο μιὰ πίπα τὴν ἡμέρα. Κατεσκεύασε λοιπὸν μιὰ τεράστια πίπα, κι’ ἔτσι... συνεβίβασε τ’ ἀσυμβίβαστα !

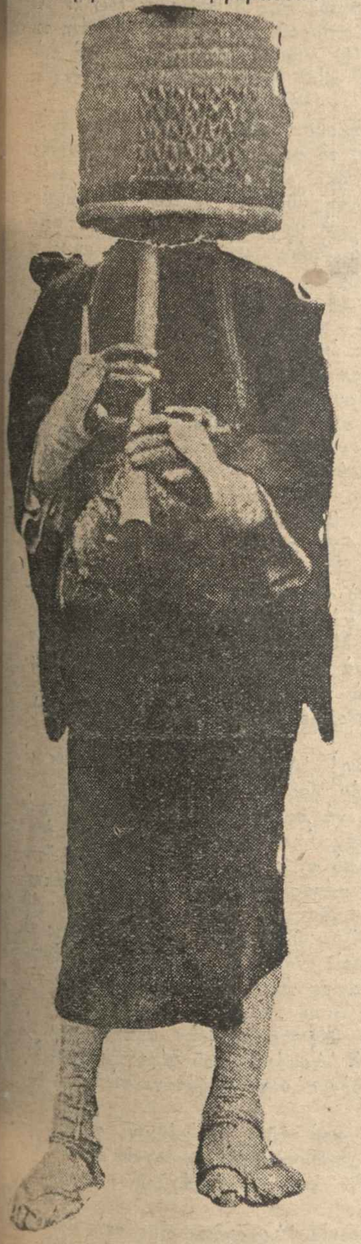

Οἱ Ἰάπωνες ζητιανοι φοροῦν τὰ περίεργα αὐτὰ ψάθινα καλύμματα τῆς κεφαλῆς.

Μιὰ ἄλλη ἔξοχη φωτογραφία τῆς Λοῦπε Βελέζ.

Τὸ γερμανικὸ ὑπερωκεάνειο «Εὐρώπη», τὸ μεγαλείτερο τοῦ κόσμου, ἔχει, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, καί... ἱπποδρομίας! Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι τὰ ἀλογάκια εἶνε μηχανικὰ καὶ τρέχουν ἐπάνω σὲ ράγιες. Ὁπωσδήποτε, τὰ στοιχήματα ἀνέρχονται σὲ χιλιάδες δολλαρίων.

Jacques Constant

ΤΟ ΣΤΡΑΒΟΞΥΛΟ

Ἐγκαταλείποντας, μὲ λύπη, τὴν θαυμασία στολὴ τῶν σπαχήδων, ὁ Στανισλὰ Μπερνιέ, ἀποστρατευμένος ἔφυγε ἀπὸ τὴν Ἀφρικὴ γιὰ νὰ ξαναγυρίση στὸ Σατιγιὸν-σὺρ-Ἔντρ, στὴν πατρίδα του.

Μολονότι ἦταν εὐτυχὴς ποὺ ξανάβλεπε τὸ μονάκριβο παιδί της, ποὺ τ' ἀγαποῦσε τρυφερά, ἡ κυρία Μπερνιέ, ἡ μητέρα του, αἰσθάνθηκε ὡς τόσο κάποια ἀνησυχία. Ἀπὸ μικρὸ παιδὶ ὁ Στάνυ φαινότανε τεμπέλης, βίαιος καὶ ἀνυπόταχτος. Ἦταν προφανὲς ὅτι δὲν γνώρισε τὴν ἐπίβλεψι τοῦ πατέρα, ὁ ὁποῖος σκοτώθηκε στὸ διάστημα τοῦ πολέμου. Τ' ἀνδραγαθήματά του ἦσαν ἀναρίθμητα. Ἐπὶ πλέον εἶχε μεγάλη ἀδυναμία γιὰ τὸν ποδόγυρο· κυνηγοῦσε τὰ κορίτσια, ὄμορφα καὶ ἄσχημα, φτάνει μονάχα νἆταν, ὅπως τ' ἄλογα, διεστραμμένα καὶ ζωηρά.

Ποιὸν ἔμοιαζε, τάχα, στὸν χαραχτῆρα ὁ Στάνυ; Ὁ πατέρας του ὁ Ὑάκινθος Μπερνιέ, συμβολαιογράφος στὸ Σατιγιόν, ἦταν ἕνας ἄνθρωπος ταχτικός, ἐργατικός, ἤρεμος καὶ καλόβολος, σὲ σημεῖο ποὺ ἤγετο καὶ ἐφέρετο ἀπὸ τὴ γυναῖκα του, ποὺ ἦταν μιὰ γυναῖκα πονηρὴ καὶ ἔξυπνη.

Ἡ κ. Μπερνιὲ ἦταν ἀρκετὰ ὑπερήφανη ὅταν διέτρεχε τοὺς δρόμους τοῦ Σατιγιὸν συντροφευμένη ἀπὸ τ' ὡραῖο αὐτὸ ἀγόρι μὲ τὸ ἀθλητικὸ σῶμα, μὲ τὸ εὐγενικὸ πρόσωπο φωτισμένο μὲ δυὸ μεγάλα γυναικεῖα μάτια. Μαζί του ἔκανε τὴς ἐπισκέψεις της στὰ σημαίνοντα πρόσωπα τοῦ Σατιγιόν: στὸν κ. Σομμιέ, τὸν εἰσπράκτορα, στὸν κ. Λιγκενὸ τὸν μυλωνᾶ, στὸν κ. Σωπρέ, τὸν δημόσιο ὑπάλληλο, ἀλλὰ κυρίως στὴν οἰκογένεια Λογκβαλλόν, τοὺς πυργοδεσπότας τῆς Πρυνελλιέο. Ὁ Ἐδουάρδος, ὁ γυιός τους, ἦταν συμμαθητὴς τοῦ Στάνυ, στὸ Ποντλεβουᾶ καὶ ἡ Ἀρμάνδη Λογκβαλλὸν ἔπαιζε μαζί του στ' ἀθῶα παιδικά τους χρόνια.

Ἡ Ἀρμάνδη εἶχε γίνει τώρα μιὰ χαριτωμένη κοπέλλα, μὲ μάτια βαθειὰ σὰν τὴν θάλασσα καὶ μὲ μαλλιὰ πυρρόξανθα. Ἦταν ἤρεμη, σὰν τὰ νερὰ μιᾶς λίμνης, καὶ μοναδικὴ στὸ ψήσιμο τῶν γλυκῶν, καὶ σ' ὅλες ἐν γένει τὴς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ, πρᾶγμα ποὺ δὲν τὴν ἐμπόδιζε νἆναι κορίτσι τῆς ἐποχῆς της καὶ νὰ ὁδηγῇ μὲ ἱκανότητα τὸ αὐτοκινητάκι της...

Ἕνα μῆνα ἀργότερα, ἡ κ. Μπερνιὲ ἔκανε μιὰ δειλὴ ἐρώτησι στὸν γυιό της:

— Τί λογαριάζεις νὰ κάνῃς τώρα;

Ἐκεῖνος ἔριξε μιὰ ματιὰ στὴ μητέρα του μ' ἕνα χαρούμενο χαμόγελο στὰ χείλη.

— Τί θὰ κάνω; Θ' ἀγοράσω ἕνα αὐτοκίνητο. Θέλω ν' ἀποκτήσω ἕνα Ντουπρὲ-Νταρμόδ. Κοστίζει ἴσως ἀκριβά, μὰ κάνει 100 χιλιόμετρα τὴν ὥρα τουλάχιστον.

— Μὰ δὲν σκέπτομαι καθόλου νὰ σοῦ κάνω δῶρο ἕνα τόσο ἀκριβὸ παιχνιδάκι.

— Συγγνώμην, μαμά, θὰ τ' ἀγοράσω μὲ τὰ λεφτά μου. Ἐπειδὴ νομίζω πὼς εἶνε καιρὸς πιὰ νὰ κανονίσουμε τοὺς λογαριασμούς μας·.. Δὲν ἐπείραξα τίποτε ἀκόμα ἀπὸ τὴν κληρονομία τοῦ πατέρα μου.

— Πῶς; ἔκανε ἡ κ. Μπερνιὲ μὲ ἀπορία. Θέλεις νά·.. Μὰ ὅλη ἡ περιουσία μας ἀποτελεῖται ἀπὸ γαῖες. Δὲν πιστεύω νἄχῃς τὴν ἀπαίτησι νὰ πουλήσω τὰ μισὰ κτήματά μας. Καὶ γιατί, Θεέ μου; Νἆταν τουλάχιστον γιὰ νὰ κάνῃς μιὰ ἔντιμη ἐργασία;

— Δὲν ἔχω παρὰ μιὰ ψαρόβαρκα, καμμιὰ ὄρεξι γιὰ σπουδὴ καὶ καθόλου κλίσι στὸ ἐπάγγελμα τοῦ συμβολαιογράφου...

Ἀμέσως τὴν ἑπομένη, μὲ πιότερο κυνισμό, ὁ Στάνυ, ξανάρχισε τὴν παληὰ ἔκδοτη ζωή του. Ἀπήγαγε τὴν Εὐλαλία, τὴν κόρη τοῦ χασάπη τῆς Φουγκρινὰ καὶ πέρασε κάμποσες μέρες μαζύ της στὸ Τούρ. Ἔπειτα, καθισμένος στὸ βολὰν τοῦ ὡραίου αὐτοκινήτου του, τρομοκρατοῦσε τὰ περίχωρα. Διασκέδαζε στὰ καπηλειὰ μὲ τοὺς σωφέρ, μὲ τοὺς καρροτσιέρηδες, μὲ τοὺς γυρολόγους. Ἔκανε μιὰ σκανδαλώδη μονομαχία μὲ τὸν νεαρὸ κόμητα ντὲ Μπουργκβιλλαίν, τοῦ ὁποίου εἶχεν ἀποπλανήσει τὴν ἀδελφή, καὶ παρουσιάστηκε μάλιστα στὴς τελευταῖες ἐκλογὲς ὡς ὑποψήφιος τῶν κομμουνιστῶν. Ἔπειτα ἀπ' ὅλα αὐτά, τσακώθηκε τελειωτικὰ μὲ τὴν μητέρα του, ἡ ὁποία ἀρνήθηκε νὰ πουλήσῃ ἕνα θαυμάσιο ἀμπέλι ποὺ εἶχε μείνει ἀδιαίρετο. Κυνηγοῦσε τὴν φτωχὴ γυναῖκα γιὰ νὰ τῆς πάρῃ τὴν ὑπογραφή της, κι' ἐπειδὴ ἐκείνη ἀρνιότανε, εἶχε γίνει τρελλὸς ἀπὸ τὸ θυμό του. Εἶχε πιάσει στὸ Σατιγιόν, σὲ ἀπόστασι ἑκατὸ μέτρων ἀπὸ τὸ πατρικό του σπίτι, ἕνα περίπτερο, ὅπου εἶχε ἐγκαταστήσει τὴν κόρη τοῦ χασάπη, ἡ ὁποία εἶχε κατέλθει ὅλες τὴς βαθμῖδες τῆς ἠθικῆς καταπτώσεως.

—Δεσποινὶς Ἀρμάνδη, εἶμαι ἕνας ἄθλιος.

Οὔτε ὁ κ. Λογκβαλλόν, οὔτε ὁ γυιός του, δὲν χαιρετοῦσαν πιὰ τὸν Στάνυ, καὶ ἡ πυργοδέσποινα ἔκρινε πολὺ αὐστηρὰ τὴν διαγωγή του. Μόνον ἡ Ἀρμάνδη ἔμενε ἀμέτοχη σ' ὅλες αὐτὲς τὴς κατηγορίες. Ἦταν μιὰ κοπέλλα παράξενη. Ἦταν σὲ μιὰ ἡλικία πιὰ γιὰ νὰ παντρευτῇ. Ἡ περιουσία καὶ ἡ ὀμορφιά της τῆς ἐπέτρεπαν νὰ ἐκλέξῃ ὅποιον ἤθελε, ἀλλὰ μέχρι σήμερον εἶχεν ἀποκρούσει ὅλα τὰ συνοικέσια ποὺ τῆς παρουσιάστηκαν.

— Κόρη μου, ἔλεγε ἡ κ. Λογκβαλλόν, δὲν σὲ καταλαβαίνω. Εἶσαι πολὺ δύσκολη.

— Μὰ ὄχι. Κανένας ἀπὸ τοὺς νέους ποὺ παρουσιαστήκανε, δὲν ἀνταποκρίνεται στὸ ἰδανικό μου, αὐτὸ εἶνε ὅλο.

— Τὸ ἰδανικό σου; Μήπως κατὰ τύχην ἔχεις καμμιὰ προτίμησι; Τί περιμένεις λοιπὸν γιὰ νὰ μιλήσῃς; Καὶ μεῖς αὐτὸ θέλουμε, νὰ ἱκανοποιήσουμε τὴς ἐπιθυμίες σου.

— Ἔστω καὶ ἂν ἐπρόκειτο γιὰ τὸν Στανισλὰ Μπερνιέ;...

Ἂν ἔσκαγε μιὰ μπόμπα μέσα στὸ σπίτι, δὲν θὰ προκαλοῦσε μιὰ τέτοια φοβερὴ ἐντύπωσι, ὅσο ἡ ὁμολογία τῆς Ἀρμάνδης. Ἡ οἰκογένεια ἔμπηξε κάτι ἀγριοφωνάρες μερές. Μόνον ἡ κ. Μπερνιέ, ἡ ὁποία ἦλθε τὸ ἀπόγευμα, κατώρθωσε νὰ καταστείλη τὴν καταιγίδα, δηλώνοντας πὼς ποτὲ τὸ στραβόξυλο, ὁ γυιός της, δὲν θὰ συγκατένευε νὰ πάρη τίμια κοπέλλα, ὅπως ἡ Ἀρμάνδη.

Ὁ Στάνυ δὲν ἄργησε νὰ μάθῃ πὼς ἡ νεαρῆς Λογκβαλλὸν τῆς πονοῦσε τὸ γι' αὐτόν. Ἔμπηξε τὰ γέλοια καὶ μόλις τὴν συνήντησε μοναχή, τὴν πλησίασε μὲ θράσος, τὴν κύτταξε κατάματα καὶ ἄρχισε νὰ διηγῆται διάφορες ἀνοησίες.

Ἐκείνη τὸν σταμάτησε ἀμέσως: «Κύριε Μπερνιέ, εἶπε μὲ ὕφος προσβεβλημένης μονίδος, μήπως μὲ περνᾶτε γιὰ καμμιὰ ἀπ' ἐκεῖνες τὴς ἐλαφρὲς γυναῖκες, ποὺ κάνετε τόσον ἄσχημα νὰ συναναστρέφεστε;» Τὸν χαιρέτησε καὶ ἀπεμακρύνθη, χωρὶς ἐκεῖνος νὰ τολμήσῃ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ.

Τσακισμένη ἀπὸ τὴν λύπη, νικημένη, ἀπελπισμένη, ἡ κ. Μπερνιέ, ἔπεσε βαρειὰ ἄρρωστη. Ὁ γυιός της βρισκότανε ἐδῶ κι' ἕνα μῆνα στὸ Σατωροῦ, μὲ τὴν συνηθισμένη του συντροφιά. Ὁ γιατρὸς δὲν ἔκρυψε ἀπὸ τὴν Λογκβαλλὸν πὼς ἡ φτωχὴ μητέρα ἦταν σὲ ἀπελπιστικὴ κατάστασι.

Μόλις τἄκουσε αὐτὸ ἡ Ἀρμάνδη, ἔφυγε ἀθόρυβα ἀπὸ τὸ σαλόνι, πῆρε τὸ αὐτοκίνητό της καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸν πύργο. Στὸ δρόμο συνήντησε τὸν ἀδελφό της καὶ τοῦ φώναξε: «Θὰ κάνω μιὰ μεγάλη κοῦρσα. Θὰ ἐπιστρέψω ἴσως τὸ βράδυ, μὰ ἴσως πάλι αὔριο τὸ πρωΐ μονάχα».

Διευθύνθηκε μὲ ταχύτητα πρὸς τὸ Σατωροῦ, ζήτησε πληροφορίες καὶ ἔμαθε ποῦ ὁ Στάνυ εἶχεν ἐγκαταστήσει τὸ στρατηγεῖο του.

Χωρὶς κανένα δισταγμό, ἡ Ἀρμάνδη χτύπησε τὸ κουδοῦνι. Ἕνα πουδραρισμένο κορίτσι ἦρθε καὶ τῆς ἄνοιξε.

— Θέλω νὰ μιλήσω στὸν κ. Στανισλά, εἶπεν ἡ Ἀρμάνδη.

Ὁ Στάνυ παρουσιάστηκε τρικλίζοντας, μὲ μάτια θολά, βρωμώντας κρασί.

—Ἀρμάνδη, φώναξε. Ἔλα νὰ πιῇς σαμπάνια!

Πίσω ἀπὸ τὴς πόρτες ἡ συντροφιά του κρυφοκύτταζε μὲ περιέργεια.

—Κύριε Μπερνιέ, ἐπανέλαβε ψυχρὰ ἡ νέα. Ἔρχομαι νὰ σᾶς εἰδοποιήσω ὅτι ἡ κ. Μπερνιὲ εἶνε σὲ κρίσιμη κατάστασι.

— Θὰ πιοῦμε λοιπὸν ἕνα ποτηράκι στὴν ὑγειά της!

«Ἀρμάνδη! Ἀρμάνδη!» τραγουδοῦσαν οἱ φίλοι του ἐν χορῷ

— Πῆτε νὰ σωπάσουν αὐτοὶ οἱ ἠλίθιοι, ἐξηκολούθησεν ἐκείνη. Φοβοῦμαι μήπως ἐπηρεασθῆτε ἀπὸ τὴ γνώμη τους. Σκεφθῆτε ὅτι θὰ μείνετε μόνος. Θὰ περιμένω τὴν ἀπάντησί σας στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Φαιζάν, ὡς τὶς τὸ βράδυ. Ἂν θ' ἀφίσετε τὴ μητέρα σας νὰ πεθάνῃ χωρὶς νὰ τῆς ζητήσετε συγγνώμη, δὲν θὰ εἴσαστε παρὰ ἕνα κτῆνος, ἀνάξιο τῆς συμπαθείας μου...

Ἐκεῖνος θέλησε νὰ τὴν ἁρπάξῃ ἀπὸ τὴ μέση, μὰ ἡ Ἀρμάνδη τοῦ ξέφυγε μὲ μιὰ δύναμι, ποὺ δὲν τὴν φανταζότανε πὼς εἶχε, κι' ἔφυγε.

Στὴς 9 καὶ 45, τὸ κόκκινο αὐτοκίνητο φρενάρισε μπροστὰ στὸ ξενοδοχεῖο καὶ ὁ Στάνυ κατέβηκε ἀπὸ κεῖ κατάχλωμος καὶ ταπεινωμένος.

— Δεσποινὶς Ἀρμάνδη, εἶπε στὴ νέα. Εἶμαι πράγματι ἕνα ἐλεεινὸ κτῆνος, ἕνας ἄθλιος. Σᾶς εὐχαριστῶ ποὺ μοῦ ἀνοίξατε τὰ μάτια. Φεύγω μαζύ σας γιὰ τὸ Σατιγιόν...

ΖΑΚ ΚΟΝΣΤΑΝ

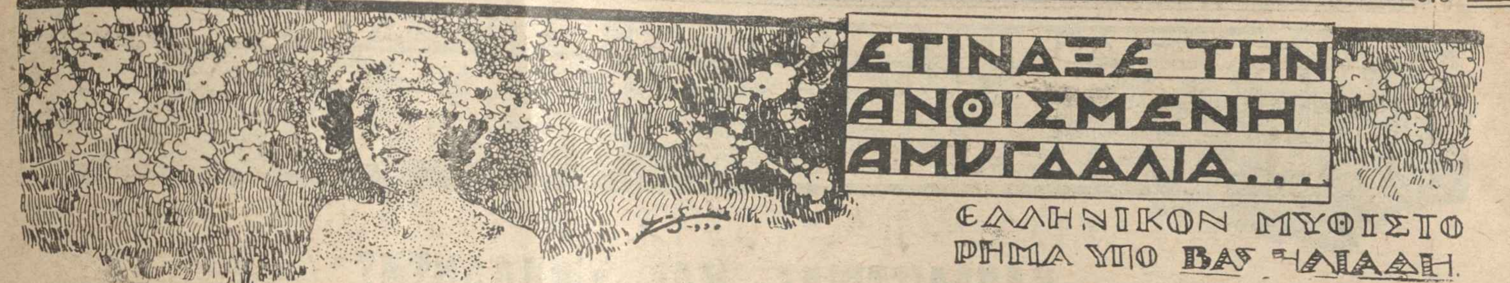

ΕΤΙΝΑΞΕ ΤΗΝ ΑΝΘΙΣΜΕΝΗ ΑΜΥΓΔΑΛΙΑ...

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΒΑΣ. ΗΛΙΑΔΗ

[Τὰ προηγούμενα.—Ἡ Μπιάνκα ἐγκαταλειφθεῖσα ἀπ' τὸν ἐραστή της, ἀπότομα καὶ σκληρά, ἀφίνει τὸν ἑαυτό της νὰ παραδοθῇ στὴν ἀνάμνησι τῆς ζωῆς ποὺ ἄφησε πίσω της πρὶν γίνῃ ἡ ἐρωμένη τοῦ Ἀντρέα. Φτωχὸ τὸ σπιτικὸ τοῦ πατέρα της τοῦ Σταύρακα. Ἀμαξᾶς ὁ πατέρας της. Καὶ μιὰ ἔντιμη γυναικοῦλα ἡ μητέρα της. Καὶ μέσα στὴν αὐλή τους ἄνθιζε καὶ μοσχοβολοῦσε μιὰ ἀμυγδαλίτσα. Στὰ μάτια τοῦ γέρο-Ἀχιλλέα καὶ ἡ Λευκὴ—ἡ Μπιάνκα—φαινότανε ἐπίσης σὰν μιὰ ἀμυγδαλίτσα αἰώνια ἀνθισμένη, σὰν αἰώνια μοσχοβολημένη].

3. (Ἡ συνέχεια)

Καὶ γελοῦσε μονάχος του κάποτε μὲ τὴν παρομοίωσι αὐτή. Γιὰ τὴν Λευκὴ ὁ Σταύρακας εἶχε δημιουργήσῃ τὰ ὡραιότερα ὄνειρα. Ὁ δρόμος ποὺ εἶχε πάρῃ ὁ γυιός του ὁ Στεφανῆς μὲ τὴν ἀδυναμία καὶ τὰ χάδια τῆς μητέρας του εἶχε πληγώσῃ βαρειὰ τὴν πατρική του καρδιά. Ἦταν ἕνας φτωχὸς ἁμαξᾶς τοῦ παληοῦ καιροῦ ὁ Σταύρακας. Μὰ ἦταν ἐργατικὸς καὶ τίμιος. Δαχτυλοδειχτούμενος μέσα στὴν συνοικία ὁλόκληρη.

Ἔτσι εἶχε ὀνειροπολήσῃ νὰ γίνῃ κι' ὁ Στεφανῆς. Μοναχογυιός. Θ' ἀνάστηνε τὸ σπίτι του μιὰ μέρα. Θὰ φρόντιζε γιὰ τὰ γηρατειά του. Καὶ θὰ προστάτευε τὴν ἀδελφή του. Μέσα στὰ ὄνειρά του εἶχε δημιουργήσῃ γιὰ τὸν Στεφανῆ μιὰ καινούργια κοινωνικὴ θέσι. Δὲ θἄπρεπε κι' αὐτὸς ν' ἀκολουθήσῃ τὸ ἐπάγγελμα ποὺ τοῦ ἐξασφάλιζε τὴ ζωὴ μὲ κόπους καὶ μὲ τόσο ἱδρῶτα. Ὁ Σταύρακας λαχταροῦσε νὰ πάρῃ ὁ γυιός του μιὰ ἄλλη κατεύθυνσι. Θὰ μάθαινε γράμματα. Θὰ τελείωνε τὸ σχολειὸ καὶ θἄμπαινε σ' ἕνα γραφεῖο ἢ καὶ σὲ κανένα ὑπουργεῖο, ν' ἀποκτήσῃ μιὰ θεσοῦλα μὲ πρόοδο καὶ μὲ μέλλον. Εἶχε ὑπερηφάνεια ὁ Σταύρακας. Τὴν ὑπερηφάνεια τῆς ράτσας του. Ὁ πατέρας του κι' ὁ παπποῦς του ἁμαξάδες κι' οἱ δυό, φτωχοί, ὑπερήφανοι ὅμως. Ἐδημιούργησαν τὸ σπίτι μὲ τὸν ἱδρῶτα καὶ τὴν τιμή τους. Καὶ τίποτε δὲν εἶχε κηλιδώσῃ ὥς τώρα τὴν λευκότητα τῆς τιμῆς αὐτῆς. Ἐπάνω στὸ ἁμάξι του ὁ κὺρ Ἀχιλλέας πολλὲς φορὲς ξεχνοῦσε τὴν θέσι του καὶ σὰν νὰ γενότανε ἴσος καὶ ὅμοιος μὲ τοὺς ἀριστοκράτες ποὺ ὡδηγοῦσε στὰ μέγαρά τους μὲ τὸ ἁμάξι του. Εἶχε ψυχὴ εὐγενικιὰ καὶ λεπτή. Καθὼς ἔξω ἀπὸ κανένα ἀρχοντικὸ σπίτι περίμενε νὰ παραλάβῃ κανένα ἔνοιωθε τὸν ἑαυτό του νὰ στέκῃ ὑψηλότερο καὶ ἀπ' τὸ ἁμαξάδικο κάθισμά του. Εἶχε καὶ τὸ ὑψηλό του καπέλλο, κληρονομιὰ μιᾶς ὁλόκληρης ἁμαξάδικης γενηᾶς. Τὸ φοροῦσε κάθε ἐπίσημη ἡμέρα ποὺ ὡδηγοῦσε τὴν πελατεία στὴς τελετές. Ἔμεινε ὁλοκάθαρο κι' ὁλόστιλπνο στὸ πέρασμα τόσων χρόνων. Καὶ κάποτε ποὺ ἡ Ἀσημίνα τοῦ εἶπε: «Δὲν τὸ πετᾶς πειὰ αὐτὸ τὸ καπέλλο... Κανένας ἁμαξᾶς πειὰ δὲν τὸ φοράει!» ὁ Ἀχιλλέας αἰσθάνθηκε ὅλη τὴν ὀργή του ν' ἀνεβαίνῃ στὸ πρόσωπό του.

—Δὲν μὲ μέλλει ἐμένα τί κάμουνε οἱ ἄλλοι καὶ τί θὰ κάμουνε αὔριο. Ὁ Σταύρακας θὰ κάμῃ ὅ,τι ἔμαθε ἀπὸ τὸν πατέρα του. Αὐτὸ τὸ καπέλλο θὰ μείνῃ σὰν ἱερὸ κειμήλιο.

Ἡ Ἀσημίνα ποὺ σπάνια τὸν εἶδε νὰ ὀργίζεται ἔτσι προσπάθησε νὰ τὸν μαλακώσῃ. Καὶ ἔκτοτε δὲν τοῦ μίλησε πειὰ γιὰ τὸ κυλινδρικό του. Ὁ Σταύρακας δὲν χτυποῦσε τὸ ἄλογό του μὲ τὸ μαστίγι σὰν τοὺς ἄλλους. Καὶ ὁπόταν ἅπλωνε τὸ μαστίγι πάντα αὐτὸ ἔσκαε στὸν ἀέρα.

—Τὸν ἀέρα καμουτσίζεις, κουμπάρε, τοῦ ἔλεγε πολλὲς φορὲς ὁ κὺρ Παντελῆς ὁ Κάρδαμος, ἕνας συνάδελφός του ποὺ τοῦ εἶχε βαφτίσῃ ὁ Σταύρακας τὸ ὄγδοο κορίτσι του.

—Ἔχει ψυχὴ καὶ τὸ ζῶο, κουμπάρε.

Ἀντίθετος πρὸς τὸν εὐγενικό του αὐτὸν χαρακτῆρα, ὁ χαρακτήρας τοῦ Στεφανῆ. Ἀπότομος, σκληρός, ἄγριος καὶ μὲ δίχως φτερὰ γιὰ τὴν κατεύθυνσι ποὺ ὀνειρευότανε ὁ πατέρας του. Χαμένες ἡ προσπάθειες καὶ τὰ λεφτὰ τοῦ κὺρ Ἀχιλλέα γιὰ τὴς σπουδές του. Ὁ Στεφανῆς γελοῦσε πάντα τὸν πατέρα του. Πατοῦσε δὲν πατοῦσε στὸ σχολειό. Προτιμοῦσε νὰ συχνάζῃ σὲ διάφορα ἄλλα κέντρα. Ἡ κακὲς συναναστροφές του τὸν εἶχαν παρασύρῃ σὲ δρόμο διαφορετικὸ ἀπ' ἐκεῖνον ποὺ λαχταροῦσε ὁ πατέρας του. Ὁ Σταύρακας ἄρχιζε νὰ καταλαβαίνῃ κάτι. Καὶ εἶχε πῇ τοὺς φόβους του πολλὲς φορὲς στὴν Ἀσημίνα.

—Γυναῖκα, δὲν μοῦ φαίνεται νὰ παίρνῃ καλὸ δρόμο ὁ Στεφανῆς. Θαρρῶ πὼς ἄδικα χάνουμε τὸν κόπο καὶ τὰ λεφτά μας. Πρέπει νὰ σφίξουμε τὰ γκέμια ὅσο εἶναι καιρὸς ἀκόμα.

Ἡ Ἀσημίνα ἔχοντας ξεχωριστὴ ἀδυναμία γιὰ τὸν γυιό της προσπαθοῦσε πάντοτε νὰ τὸν δικαιολογῇ καὶ νὰ διώχνῃ πάντοτε τοὺς φόβους τοῦ ἄντρα της.

Ἡ Λευκή, μπαίνοντας ἐκείνη τὴ στιγμή, σταμάτησε μὲ ἀπορία καὶ τρόμο.

—Οὔ! καϋμένε. Γκρινιάζεις πειὰ μὲ τὰ ροῦχα σου. Τί σοῦ φταίει τὸ παιδί; Σὰν παιδὶ βέβαια ἐπάνω στὴν ἀνάπτυξί του θὰ διασκεδάσῃ καὶ λίγο. Τί θέλεις νὰ κάμῃ;

Ὁ κὺρ Ἀχιλλέας κινοῦσε θλιβερὰ τὸ κεφάλι του.

—Αὐτὸ ποὺ σοῦ λέω, Ἀσημίνα. Θὰ χτυποῦμε μιὰ μέρα τὸ κεφάλι μας. Καὶ θἆναι ἀργά. Πολὺ ἀργὰ τότες.

Ἡ Ἀσημίνα, παρ' ὅλη τὴν ἀδυναμία της πρὸς τὸν Στεφανῆ, καταλάβαινε κι' αὐτὴ πὼς ὁ γυιός της ἀκολουθοῦσε τὸν κακὸ δρόμο. Ὅλες τὴς οἰκονομίες της—δραχμές, ταλληράκια—τὴς ἔπαιρνε διὰ τῆς βίας σχεδὸν ὁ Στεφανῆς. Πότε γιὰ βιβλία δῆθεν καὶ πότε γιὰ νὰ ξεχρεώσῃ κάποια δανεικά. Καὶ ὅταν μιὰ μέρα ἡ Ἀσημίνα μὲ βαρυμένη πειὰ τὴν συνείδηση γιὰ τὰ ψέμματα ποὺ εὕρισκε διαρκῶς γιὰ νὰ τὸν καλύπτῃ στὰ μάτια τοῦ πατέρα του, ἀρνήθηκε νὰ τοῦ δώσῃ λεφτά, ὁ Στεφανῆς τῆς εἶπε ἄγρια.

—Καλά! Καλά! Ξέρω καὶ νὰ τὰ παίρνω μόνος μου ἂν δὲν μοῦ τὰ δώσῃς ἐσύ.

Ἡ Ἀσημίνα σὰν νὰ μὴν εἶχε καταλάβῃ τὴν ἔννοια τῶν λόγων τοῦ Στεφανῆ. Τὸν ἀφῆκε νὰ φύγῃ ὀργισμένος. Δὲν ἀντελήφθη τὸ ξαναγύρισμα. Τὸ ἀπόγευμα ὅμως τῆς ἡμέρας ἐκείνης καθὼς ἡ γρηὰ Σταυράκαινα ἐπῆγε νὰ πάρῃ κάτι μέσα ἀπὸ ἕνα μικρὸ κομό, ἔμεινε σὰν κεραυνωμένη. Τὸ συρτάρι ἦταν βιασμένο. Καὶ ἡ μικρὲς οἰκονομίες της εἶχαν ἐξαφανισθῇ. Τότε ἀντελήφθηκε πὼς ὁ Στεφανῆς εἶχε πραγματοποιήσῃ τὴν ἀπειλή του. Τὰ λόγια του «ξέρω καὶ τὰ παίρνω μόνος μου» ἐστριφογύριζαν μέσα στὸ κεφάλι της καὶ ἐσφύριζαν σὰν ὀχιὲς φαρμακερές. Δὲν τὸ εἶχε φαντασθῇ ποτέ. Καὶ ὅμως τώρα τὸ ἐπίστευε ἀκλόνητα. Ἔφερε τὰ χέρια της στὸ πρόσωπό της καὶ ἕνας δυνατὸς λυγμὸς ἀνέβηκε στὸ λαιμό της.

—Ὁ γυιός της ἕνας κλέφτης! Ἕνας... κλέφτης.

Τὰ λόγια της αὐτὰ πνιγόντανε μέσα στὸ λάρυγγά της.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ σὰν νὰ αἰσθάνθηκε νὰ γκρεμίζεται ὁλόκληρη ἡ ζωή της... Κλέφτης ὁ Στεφανῆς της! Στὸ κεφάλι της ἐσφύριζαν τώρα σκέψεις-σκέψεις. Καὶ ἕνα βάρος ἐσκέπασε τὸ γέρικό της στῆθος. Ἔπεσε ἐπάνω σ' ἕνα καναπεδάκι καὶ μὲ τὸ πρόσωπο ἀνάμεσα στὰ δυό της χέρια, ποὺ ἔτρεμαν ἀπὸ ἕνα δυνατὸ πυρετὸ ἔκλαιε πικρά, ἐξακολουθητικά.

Ἡ Λευκὴ μπαίνοντας τὴν στιγμὴ ἐκείνη ἐσταμάτησε μὲ ἀπορία καὶ τρόμο. Δὲν εἶχε τὴν δύναμι νὰ τὴν ρωτήσῃ. Ποτὲ δὲν εἶχε δῇ τὴν μητέρα της νὰ κλαίῃ. Ποτὲ δὲν τὴν εἶχε δῇ τόσο θλιμμένη καὶ σὲ μιὰ τέτοια ἀπελπισία. Ἡ Ἀσημίνα ἦταν χαρούμενη πάντα στὴ ζωὴ καὶ στὴς πειὸ δύσκολες στιγμὲς τῆς δυστυχίας των, προσπαθοῦσε νὰ κρύβῃ τὸν πόνο της καὶ νὰ δημιουργήσῃ μιὰν ἀτμόσφαιρα χαρᾶς. Ἡ Ἀσημίνα δὲν εἶχε ἀντιληφθῇ τὴν παρουσία τῆς Λευκῆς. Σιωπηλὴ ὡσὰν νὰ σεβότανε τὸ πόνο ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ μαντέψῃ τὴν αἰτία ἡ Λευκὴ δὲν θέλησε νὰ τὴν διακόψῃ. Ἐμάντευε ὅμως πὼς κάποια συμφορὰ θὰ χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τους καὶ ἔπληξε βαθειὰ τὴν καρδιὰ τῆς μητέρας της.

Μέσα στὴν κάμαρα ποὺ ἄρχισε ν' ἁπλώνεται τὸ βραδυνὸ σκοτάδι δὲν ἀκουότανε παρὰ τὸ πνιγμένο λυγμικὸ κλάμμα τῆς Ἀσημίνας. Ἕνας τραγικὸς σπαραγμός. Σὰν ὁ βαρὺς ἦχος μιᾶς βαρειᾶς νεκρώσιμης καμπάνας. Ἡ Λευκὴ πατῶντας στὴς ἄκρες τῶν ποδιῶν της, ἐπλησίασε κατόπιν τὴν Ἀσημίνα, ἐκύτταξε προσεχτικώτερα τὴν ἀπελπιστικὴ θέα τῆς μητέρας της σὰν νὰ θέλῃ νὰ αἰσθανθῇ καὶ αὐτὴ ἀπὸ κοντήτερα τὸν πόνο ποὺ ἔδερνε τὴν ψυχή της καὶ μὲ μιὰ στοργικὴ καλωσύνη ἅπλωσε ἐλαφρὰ τὰ χέρια της ἐπάνω στὰ μαλλιά της. Ἐχάϊδεψε τὸ κεφάλι της ποὺ ἔκαιε, ἔκαιε. Στὸ χάδι αὐτό, ποὺ τὸ ἔνοιωσε ἡ Ἀσημίνα σὰν ἕνα δροσερὸ ἀεράκι πουπουλένιο, ἔστρεψε ἀπότομα τὸ κεφάλι της. Στὸ ἀντίκρυσμα τῶν ματιῶν τῆς μητέρας της ἡ Λευκὴ εἶδε νὰ καθρεφτίζεται μέσα σὲ κρυστάλλινες σταγόνες δακρύων ἕνας μεγάλος πόνος.

—Μητέρα! ἐψιθύρισε μὲ συγκίνησι καὶ μὲ φωνὴ τρεμάμενη ἡ Λευκή.

Δὲν εἶχε τὴν δύναμι ν' ἀπαντήσῃ στὴν ἐκδήλωσι αὐτὴ τῆς Λευκῆς ἡ Σταυράκαινα. Τὴν ἐκύτταξε μ' ἕνα βλέμμα παράξενο καὶ φλογερό. Ἡ ὄψι της εἶχε μιὰ ἀλλόκοτη ἀγριότητα ποὺ μέσα στὸ μισοσκόταδο τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἔδινε τὴν ἔκφρασι μιᾶς παραφροσύνης.

—Μητέρα μου! ἐπανέλαβε μὲ ἀγωνία καὶ μὲ σπαραχτικὴ φωνὴ ἡ Λευκή. Τί ἔχεις; Τί σοῦ συνέβη;

Ἡ Ἀσημίνα ἔκαμε μιὰ ἀπότομη κίνησι. Ὥρμησε στὴν Λευκή, τὴν ἔσφιξε στὸ στῆθος της καὶ μὲ ραγισμένη φωνὴ ποὺ τὴν διέκοπταν τὰ πνιγμένα λυγμικά της κλάμματα.

—Λευκή μου. Ἀγαπημένο μου κορίτσι. Παιδί μου...

Μόλις καὶ ἀνέπνεε ἡ Λευκὴ μέσ' στὸ δυνατό, τὸ παράφορο ἀγκάλιασμα τῆς μητέρας της. Τὰ δάκρυά της τὰ αἰσθανόνταν νὰ πέφτουν στὸ λαιμό της σὰν πυρωμένη λάβα.

—Εἶσαι ἄρρωστη μητέρα, εἶπε ὕστερα ἀπὸ μερικὰ λεπτὰ κατορθώνοντας νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸ ἀγκάλιασμά της.

—Ὄχι! Ὄχι.

—Μὰ ἐσὺ τρέμεις ὁλόκληρη.

—Δὲν ἔχω τίποτε.

—Καίεις ἀπὸ δυνατὸ πυρετό.

—Δὲν ἔχω τίποτε, Λευκή μου.

—Μητέρα!

—Δὲν ἔχω σοῦ λέγω τίποτε.

—Καὶ ὅμως ποτὲ δὲν σὲ εἶδα τόσο κλαιμμένη καὶ τόσο πονεμένη.

—Κάτι θυμήθηκα κι' ἐγώ...

—Λὲς ψέμματα, μητέρα.

—Πίστεψέ με, παιδί μου.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

ΑΠ' ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ ΚΑΙ ΥΨΗΛΑΝΤΗΣ

Μόλις πέθανε ὁ Σκουφᾶς, ἡ Κωνσταντινούπολις παρέμεινε ὁριστικὴ ἕδρα τῆς Ἑταιρίας. Καὶ τοῦτο γιατὶ ἡ τουρκικὴ ἀστυνομία δὲν ὑποπτευόταν τίποτε, στὸ δὲ σπίτι τοῦ Ξάνθου ἐξακολουθήσανε ἡ συνεδριάσεις τοῦ Συμβουλίου καὶ ἀπὸ κεῖ ἄρχισε νὰ ἐνεργῆται συστηματικὰ ὁ προσηλυτισμός. Ἔτσι στὴς 22 Σεπτεμβρίου 1818 ἔγινε ἡ ἀκόλουθη συμφωνία μεταξὺ τῶν μελῶν:

«Οἱ ὑπογεγραμμένοι, κινοῦντες ὅλην τὴν μηχανὴν τῆς Φιλικῆς Ἑταιρίας καὶ μέλλοντες νὰ χωρισθῶσι, καθὼς συμφώνως τοῖς ἐφάνη εὔλογον, λαμβάνει καθεὶς ἑτέραν διεύθυνσιν διὰ τὰς ὑποθέσεις τῆς ἰδίας, κρίνουσι καὶ ἀποφασίζουσι τὰ ἀκόλουθα, τὰ ὁποῖα θέλει τοῖς χρησιμεύσωσι κανόνες τῶν ἰδίων των πράξεων καὶ τῶν σχέσεων μὲ τοὺς ἄλλους.

Αον. Κανεὶς ἀπὸ τοὺς διευθύνοντας εἰς τὸ ἑξῆς δὲν θέλει ἐνεργεῖ ἢ πράττει πρὸς ἴδιον συμφέρον, ´ἀλλ' ὅλαι αἱ πράξεις των θέλουν εἶναι ὁλωσδιόλου διὰ τὴν Ἑταιρίαν. Εἰς αὐτὴν τὴν ὑποχρέωσιν ὑπόκεινται καὶ οἱ ἀπόντες, γνωρίζοντες καὶ λαμβάνοντες μέρος ὁπωσοῦν εἰς τὴν κίνησιν κατὰ τὸ παρόν. Πλὴν πρὸς τελείωσιν καὶ παῦσιν τῶν μερικῶν ὑποθέσεών των δίδεται διορία τῶν μὲν Ἀντωνίου Κομιζοπούλου καὶ Ἀθανασίου Σέκερη, ἐπειδὴ καὶ ἡ παρουσία του εἶναι καλὴ εἰς Κωνσταντινούπολιν, συγχωρεῖται νὰ ἐξακολουθῇ τὸ ἐμπόριόν του, ὅπως ὁ ἴδιος κρίνει εὔλογον.

Βον. Ὑποχρεοῦνται οἱ διοικοῦντες νὰ εἰδοποιοῦνται ἀναμεταξύ των διὰ τὰς πράξεις των, διαθέτοντες ἐκ συμφώνου διὰ τὰ χρήματα τῆς Ἑταιρίας πρὸς ὠφέλειαν αὐτῆς καθὼς καὶ διὰ τὰ γράμματα χωρὶς νὰ ἔχῃ οὐδεὶς τὸ δικαίωμα νὰ τὰ κατακρατῇ ἢ νὰ τὰ μεταχειρίζεται κατ' ἀρέσκειάν του.

Γον. Οὐδεὶς δὲν θέλει φανερώσει τὴν κινητικὴν Ἀρχήν, μήτε κανένα ἀπὸ τοὺς κινοῦντας, μήτε τὸν ἑαυτόν του ὡς κινοῦντα, μήτε ὅτι ἠξεύρει τί περὶ τῆς Ἀρχῆς· δὲν θέλει νὰ δεχθῇ ἢ κάμει συνθήκην μὲ ἀλλοεθνεῖς· δὲν θέλει ἐπιχειρισθῇ τί σχετικὸν ἀποστασίας γενικῆς ἢ μερικῆς χωρὶς τὴν συναίνεσιν καὶ τῶν ἄλλων κινούντων ἀδελφῶν· εἰς περίστασιν διαφωνίας αἱ περισσότεραι γνῶμαι ὑπερισχύουσι.

Γίνεται ἐξαίρεσις ὡς πρὸς τὴν φανέρωσιν μόνον τῆς κινητῆς Ἀρχῆς τοῦ Ἐμμανουὴλ Ξάνθου, ὑπάγοντος εἰς ἀντάμωσιν τοῦ κόμητος Ἰωάννη, ἔχων τὴν ἄδειαν νὰ φανερώσῃ τὴν Ἀρχὴν εἰς αὐτὸν μόνον, ὅστις ἐμβαίνει εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν κινούντων θέλει ὑπογράψει τοῦτο τὸ ὑποχρεωτικόν, ὑποχρεούμενος ὅμως ὁ Ξάνθος νὰ δώσῃ εὐθὺς εἴδησιν εἰς τὰ πλεῖστα μέλη τῶν κινούντων ὅλων τῶν σχέσεών του καὶ ἀναφορῶν του μὲ τὸν κόμητα.

Ἐν Κων)πόλει τῇ 22 Σεπτεμβρίου 1818

Ἄνθιμος Γαζῆς, Παναγιώτης Σέκερης, Ἐμμανουὴλ Ξάνθος, Νικόλαος Ν. Παξιμάδης, Ἀθανάσιος Ν. Τσακάλωφ, Γεώργιος Λεβέντης, Παναγ. Α. Ἀναγνωστόπουλος, Ἀντώνιος Κομιζόπουλος.

Ἀπὸ τὸ μεγίστης σπουδαιότητος αὐτὸ ἔγγραφον βλέπομεν ὅτι ὀκτὼ μέλη μόνο ἀποτελοῦσαν τὴν διοίκησιν τῆς Ἑταιρίας καὶ ὅτι κρυβόταν ἐπιμελῶς τὸ μυστήριο τῆς κυβερνητικῆς μηχανῆς.

Ἀλλ' ἂς ἰδοῦμε ποῖος ὑπῆρξε ὁ ρόλος τοῦ Καποδιστρίου καὶ τοῦ Ὑψηλάντου, πρὸς τοὺς δύο αὐτοὺς ἄνδρας, ποὺ ἐτίμησαν τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα στὸ ἐξωτερικὸν καὶ πρὸς τοὺς ὁποίους ἀπὸ χρόνια ἀτένιζε ὑπερήφανα ὅλη ἡ Ἑλλάς. Κατὰ τὴν ἐν Κερκύρᾳ διαμονήν του ὁ Καποδίστριας εἶχε προσπαθήσει νὰ καθησυχάσῃ τὰ πνεύματα μὲ τὴν διατριβή του: «Παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν μέσων τῶν δυναμένων νὰ βελτιώσωσι τὴν τύχην τῶν Ἑλλήνων, 6(18) Ἀπριλίου 1819». Ἀλλ' ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος ἐλάμβανε τώρα γράμματα ὁ Καποδίστριας στὴν Πετρούπολι, στὰ ὁποῖα τοῦ ζητοῦσαν πληροφορίας, σχετικὰς μὲ τὸν «ρωσσικὸν δάκτυλον». Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ὁ Καποδίστριας τρόμαζε τὴν ἐν τῇ κινήσει τῆς Ἑταιρίας ἐκδηλουμένην ὁρμήν, Μὲ τὴν πολιτικήν του ὀξυδέρκειαν διέβλεπαν ὅτι ἡ ἐπὶ τῆς χερσονήσου τοῦ Αἵμου σωρευθεῖσα εὔφλεκτη ὕλη εἶχε ἀνάγκην ἀπὸ κάποιον ποὺ νὰ βάλῃ φωτιά. Δὲν αἰσθανόταν ὅμως καμμιὰ ὄρεξη ν' ἀνάψῃ αὐτὴ τὴ φωτιὰ καὶ ἐπισύρῃ ἀνυπολόγιστες συμφορὲς στὸ ἔθνος του. Γι' αὐτὸ ὅταν εἶδε στὴν Πετρούπολι τοὺς ἀπεσταλμένους τῶν Πελοποννησίων, τὸν Καμαριανὸν καὶ τὸν Παπαρρηγόπουλον ποὺ μὲ φορτικὰ λόγια ζητοῦσαν ἐξηγήσεις περὶ τῆς ρωσσικῆς πολιτικῆς καὶ χρήματα, πρὸ πάντων χρήματα, γιὰ ὑποστήριξι τῆς ἐπαναστάσεως, μεγάλωσε ἡ ἀντιπάθειά του κατὰ πάσης πρωτοβουλίας στὸ μεγάλο ἔργο τῆς ἀπελευθερώσεως. Στὴ λεπτὴ αὐτὴ διπλωματικὴ φύσι καὶ τὴν ἀριστοκρατικήν του ἀκοινωνησίαν δὲν ἄρεσε ὁ συγχρωτισμὸς μὲ τὰ λαϊκὰ ἐκεῖνα στοιχεῖα. Ἄλλωστε δὲν ἤθελε νὰ ἐκτεθῇ καὶ στὸν αὐτοκράτορα. Ἀλλ' ἡ ἐπιφυλακτικότης του ἦταν ἀδύνατη πλέον ὅταν ὁ γενικὸς ἀπεσταλμένος τῆς Ἑταιρίας Ξάνθος ἦρθε στὴν Πετρούπολι. Ὁ αὐτοκράτωρ Ἀλέξανδρος εἶχε κηρυχθῇ ἐχθρικώτατα κατὰ πάσης ἐνεργείας τώρα, γεγονὸς ποὺ ἐγνώριζε ὁ Καποδίστριας, ὅπως εἴπαμε. Ὁ Ξάνθος παρουσιάσθηκε μπροστά του μὲ συστατικὴ ἐπιστολή, τοῦ Ἀνθίμου Γαζῆ, ἡ ὁποία ἔλεγε:

Ὁ ἐκ τῶν ἱδρυτῶν τῆς Φιλ. Ἑταιρίας Ἀθανάσιος Τσακάλωφ.

«Ἐνθυμήθητι, κύριε κόμη, ὅσα ἐλαλήσαμεν ἐν Βιέννῃ περὶ τῆς ἐλεεινῆς καταστάσεως τοῦ ἔθνους μας καὶ τοὺς ὑμετέρους λόγους: Δὲν εὑρίσκεται μεταξύ σας εἷς Θρασύβουλος; ἰδέτε πόσοι Θρασύβουλοι τώρα σᾶς προσφέρονται!» Καμμιὰ προσοχὴ ὅμως δὲ δόθηκε στὸν ὑπαινιγμὸν αὐτόν, γιὰ τὴς μεγάλες μορφὲς τῆς ἀρχαιότητος.

Ὁ Ξάνθος ὅμως ἐπέμενε περισσότερο, λέγοντας ὅτι ἡ ἐπανάστασις ἦτο ἀναπόφευκτη καὶ ὅτι ὁ Καποδίστριας δὲν ἔπρεπε νὰ μείνῃ ἀδιάφορος, ἀλλὰ νὰ πάρῃ τὴν ἀρχηγία. Ὁ Καποδίστριας ἀρνήθηκε ὁριστικὰ τὴν φορὰ αὐτή, πρᾶγμα ποὺ ἀνάγκασε τὸν Ξάνθο νὰ στρέψῃ τὴς ἐλπίδες του ὅλες πρὸς τὸν στρατιώτη, ποὺ ἡ φαντασία του ἦταν πιὸ εὔκολο νὰ ἐξαρθῇ καὶ νὰ κεντρισθῇ πιὸ εὔκολα ὁ πατριωτισμός. Ὁ Ἀλέξανδρος Ὑψηλάντης καταγόταν ἀπὸ μιὰ ἀπὸ τὴς πιὸ διακεκριμένες φαναριώτικες οἰκογένειες. Ὅταν ὁ Ξάνθος τὸν βολιδοσκόπησε μὲ τὸν Μάνον, ὁ Ἀλέξανδρος συγκινήθηκε ζωηρά. Τὴν συγκίνησή του αὐτὴ μεγάλωνε τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ δύναμις τῆς Ἑταιρίας ἦταν ἄγνωστη στὸ ἐξωτερικὸ καὶ τὴν φανταζόταν μεγαλύτερη ἀπ' ὅση πραγματικὰ ἦταν. Ἐννοεῖται ὅτι ἔτσι διακυβεύονταν μεγάλα προσωπικὰ συμφέροντα, γιατὶ ἡ οἰκογένεια τοῦ Ὑψηλάντη εἶχε σπουδαῖες ἀπαιτήσεις ἀποζημιώσεων κατὰ τῆς Πύλης, γιατὶ τὴν εἶχαν δημεύσει στῆς Ἡγεμονικῆς τὰ κτήματα.

Ὡς τόσο ἄκουσε τὸν Μάνον κι' ἐπειδὴ ἦταν ἀδιάθετος ἐκεῖνες τὴς ἡμέρες καὶ δὲν ἔβγαινε ἔξω, γι' αὐτὸ κάλεσε τὸν Καποδίστρια καὶ τοῦ διηγήθηκε τὰ συμβάντα. Ὅταν δὲ ὁ φίλος τ διπλωμάτης, ὄχι μόνο καμμιὰ ἀντίρρηση δ ἔφερε ἀλλὰ καὶ ὑπεστήριζε τὴν πρόθεσί τ τότε ἀνέλαβε τὴν ἀρχηγία καὶ ἀπεφάσισ μιλήση μὲ τὸν αὐτοκράτορα γιὰ τὸν σκοπ αὐτόν. Ὁ Ἀλέξανδρος Ὑψηλάντης ἔλαβε τ ἐπώνυμο: **Εὐεργετικός**, ὅπως ὁ Καποδί στριας εἶχε ἐπονομασθῇ **Καλός**, στὶς 12 Ἀπριλίου 1820 τὸν ἀπεκάλεσαν Εὐεργετικ Γενικὸν Ἐπίτροπον τῆς Διοικήσεως. Ἡ ἐπ χία αὐτὴ ἦταν σπουδαία, κι' ὁ Ὑψηλάντης ἐ δειχνε παντοῦ τὸν διορισμό του ὡς Γενικοῦ πιτρόπου, ἀπαιτώντας συνεισφορὲς καὶ χρήμ τα καὶ ὅπλα. Κατάλαβε ὅμως γρήγορα πὼς βαρὺς ὀργανισμὸς τῆς Ἑταιρίας λίγα πράγμ τα θὰ μποροῦσε νὰ κατορθώσῃ σὲ κρίσιμες στ μές. Γι' αὐτὸ καὶ κατάργησε τοὺς δυὸ βαθμοὺς τῶν βλάμηδων καὶ τῶν μαθητευ μένων καὶ προσπάθησε νὰ ἐμποδίσῃ τὸν π ραιτέρω προσηλυτισμὸν τῶν κατωτέρων κλάσ ων, γιατὶ πολὺ εὔκολα αὐτὲς γίνονται ταραχ ποιὰ στοιχεῖα κι' ἔτσι μποροῦσαν νὰ διακυ νευθοῦν ὅλα σὲ μιὰ ἀμελέτητη καὶ πρόω στιγμή. Ἀλλὰ κι' ὁ Ὑψηλάντης ἔκανε σφάλ ματα στὴν ἐξέλιξη τοῦ ἀγῶνος, πράγμα π ἀνάγκασε τὸν Τσάρον νὰ τὸν ἀποδοκιμάσῃ ἐ σήμως. Εἶναι γεγονὸς μολαταῦτα ὅτι ἐνδόμ χως ἐπεδοκίμαζε τὸν εὐγενῆ αὐτὸν νεανία καθὼς συνήθιζε νὰ τὸν λέῃ, ἐπειδὴ δὲ δὲν ἐπ θυμοῦσε νὰ ὑποστηρίξῃ φανερὰ τὴν ἐπανάστα ση δὲν ἐξάγεται ὅτι ἤθελε καὶ νὰ τὴν ἀφήσῃ κατασυντριβῆ ἀπὸ τοὺς Τούρκους.

Ὁ Ὑψηλάντης ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀποτυχία τῶν πρώτων κινημάτων κατέφυγε εἰς Κόζιαν, κοντ στ' αὐστριακὰ σύνορα, ἀπ' ὅπου ἄρχισε τὶ διαπραγματεύσεις μὲ τοὺς Αὐστριακοὺς γιὰ τοῦ ἐπιτρέψουνε νὰ περάσῃ τὰ σύνορα μὲ τὴ ἀδελφή του. Ἡ ἡμέρες ποὺ πέρασε ἐκεῖ ὅμω ἦταν ἀλγεινές, γιατὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὴ λύπη καὶ τ πένθος γιὰ τὴν ἀποτυχία τῶν ἐγχειρημάτων τὸν βασάνιζαν καὶ βάσιμοι φόβοι γιὰ τὴν ἴδ του τὴν ζωή. Ἄγριες καὶ ταραχώδεις σκην συμβαίνανε μπροστὰ στὰ παράθυρά του, κάθ φορὰ ποὺ περνοῦσαν ἀπὸ κεῖ τὰ λείψανα ἀ τὰ καταστραφέντα σώματα τῶν ἐξεγερθέντων Ἑλλήνων, κάθε δὲ εὐθύνη τοῦ κακοῦ, ὅπως γί νεται πάντα ἀποδιδόταν στὸν ἀρχηγὸ καὶ ὁ Ὑ ψηλάντης ἄκουγε νὰ ψιθυρίζεται γύρω του ἔπρεπε νὰ κρατηθῇ ὡς ὅμηρος καὶ νὰ παραδ θῇ στοὺς Τούρκους—γιὰ νὰ κερδίσουν τὴν ἐπ κηρυγμένην γιὰ τὸ κεφάλι του χρηματικὴ ἀ μοιβή. Μέρα καὶ νύχτα ἀγρυπνοῦσαν πιστοὶ σύντροφοι, γιὰ νὰ προλάβουν τὴ δολοφονικ ἐπίθεσι. Στὴν κρίσιμη αὐτὴ κατάστασι ὁ Γιωρ γάκης ὑπῆρξε τὸ πιστότατον καὶ ἄριστον στ ριγμά του. Ἂν καὶ προτιμοῦσε βέβαια ὁ γε ναῖος πολεμιστὴς νὰ ἰδῇ τὸν Ὑψηλάντη νὰ μ νῃ κοντά του, μολαταῦτα φάνηκε πρόθυμος προστατεύσῃ τὴ φυγή του, ἀπομάκρυνε δὲ καὶ τοὺς ἐπικινδύνους συνωμότας, ποὺ ὑπῆρ φόβος νὰ στήσουν ἐνέδρα ἐναντίον του. Ἔτ κατώρθωσε νὰ περάσῃ τὰ σύνορα καὶ παρου σθεὶς στὴς αὐστριακὲς ἀρχὲς μὲ τὸ ὄνομα Ἀλ ξανδρος Κομνηνὸς πῆγε μὲ τὴν συνοδεία τ στὴν Ἀράδη. Μερικοὶ κατώτεροι ὑπάλληλ τοῦ εἶχαν πῇ ὅτι θὰ κατάφερνε νὰ πάρῃ α στριακὸ διαβατήριο, μὲ τὸ ὁποῖο θἄφευγε ἐλ θερα γιὰ τὸ Ἀμβοῦργο κι' ἀπὸ κεῖ στὴν Ἀμ ρική.

Ὁ Ὑψηλάντης ὅμως ἀγνοοῦσε ὅτι ἡ τότε πάρχουσες συνθῆκες, μεταξὺ Αὐστρίας κ Τουρκίας τότε μόνον ἐπέτρεπαν τὴν παράδ προσφύγων, ὅταν αὐτοὶ γίνονταν αἰτία Μεγάλη λοιπὸν ἦταν ἡ ἔκπληξίς του ὅταν διοικητὴς τῆς Ἀράδης τοῦ ἀνακοίνωσε ὅτι Αὐτοκράτωρ Φραγκίσκος θὰ τοῦ παρεῖχε ἄ λο μόνο στὴν περίπτωσι ποὺ ὁ Ὑψηλάντης ναλάμβανε ἐγγράφως καὶ μὲ τὸ λόγο τῆς μῆς του νὰ μὴν ἀποπειραθῇ νὰ δραπετεύ γιατὶ ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει θὰ τὸν παρέδ στοὺς Τούρκους.

Ο ΑΓΩΝΙΣΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΣΤΕΛΛΑ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΙΔΟΥ

Στὴ «ρεβὺ» τοῦ Μοντιάλ.

Ἡ ὀρχήστρα παίζει ἕνα δαιμονιῶδες ἀμερικανικὸ τσάρλεστον ὅπου ὀργιάζουν τὰ «τάσια» καὶ ἡ «γκρανκάσα» καὶ ξεχωρίζει κάπου-κάπου ἡ κλαψιάρικη νότα τοῦ σαξοφών.

Ἕνα στρογγυλὸ προσωπάκι, μὲ καστανὰ μάτια ὅλο τσαχπινιά, χείλια ποὺ χαμογελοῦν προκλητικὰ σ' ἕνα κάδρο ἀπὸ καστανόξανθα μαλλιὰ μὲ ἀφέλειες...

Ἡ Στέλλα.

Σὲ μιὰ ἐποχὴ ὅπου, λόγῳ τοῦ θεατρικοῦ ἀποκλεισμοῦ τῆς Πόλης καὶ τῆς Σμύρνης τὰ τουρνὲ εἶναι σπάνια, ἕνα πρᾶγμα χρειαζόταν γιὰ νὰ μεταφέρῃ τοὺς ἠθοποιοὺς μὲ τὰ καλλίτερα ἔργα τοῦ ρεπερτορίου των στὴς μακρυνὲς γωνιὲς ὅπου εἶναι ἐγκατεστημένοι ὁμογενεῖς.

Ἡ ὁμιλοῦσα ταινία.

Καὶ στὴν πρώτη γραμμὴ τῶν καλλιτεχνῶν ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ διαπρέψουν σὲ ὁμιλοῦσες ταινίες εἶναι ἡ Στέλλα.

Ἡ χαριτωμένη αὐτὴ κοπέλλα φαίνεται ὅτι γεννήθηκε ὑπὸ καλλιτεχνικὸν ἀστέρα. Τὄνομά της («Στέλλα» σημαίνει ἰταλικὰ ἀστέρι) τὴν προώριζε ἀρχικῶς γιὰ πρωταγωνίστρια.

Δροσιά, φρεσκάδα... μὲ ὅλη τὴν καλλιτεχνικὴ φλόγα ποὺ ἔχει στὰ στήθεια της.

Γλύκα... κι' ἂς μὴν εἶναι ζαχαροπλάστης ὁ μπαμπᾶς της, ἀλλὰ ἠθοποιός.

Τὴν Στέλλα συναντῶ στὸ καμαρίνι της, σὲ κάποιο διάλειμμα τῆς «Σατανερί». Ἡ καλλιτέχνις κάθεται καὶ κεντᾶ κάποιο ἐργόχειρο. Εἶναι γεννημένη στὴν Πόλη κι' ἔχει ἔμφυτη τὴ νοικοκυροσύνη.

—Ἔρχομαι γιὰ μιὰ κινηματογραφικὴ «ἰντερβιοῦ».

—Καθῆστε, σᾶς παρακαλῶ. Εἶμαι πρόθυμη ν' ἀπαντήσω στὴς ἐρωτήσεις σας.

—Πρώτη φορὰ ἐμφανίζεσθε στὴν ὀθόνη;

—Μάλιστα. Τὸν κινηματογράφο ὅμως τὸν ἀγαποῦσα ἀπὸ μικρὸ παιδί. Πήγαινα συχνὰ μαζὺ μὲ τὴ μαμά, γιατὶ τῆς ἀρέσει πολὺ κι' ἐκείνης. Εἶχα μανία νὰ παρακολουθῶ πρὸ παντὸς τὴς περιπετειώδεις ταινίες μὲ τὸν Χὸτ Τζίμπσον, μὲ τὸν Ἄρτ Ἄκορντ καὶ μὲ τὸν Τὸμ Μίξ. Ἔνοιωθα τὴ μεγαλύτερη εὐχαρίστηση νὰ τοὺς βλέπω νὰ τρέχουν καβάλλα στ' ἄλογα, χωρὶς νὰ τοὺς σταματᾶ τίποτα, νὰ πηδοῦν ἐμπόδια, χαντάκια, νὰ κυλοῦν κάτω ἀπ' τὰ βουνά, ν' ἀρχίζουν τουφεκίδι μεταξύ των, γιὰ τὴν καρδιὰ τῆς Μαίρη ἢ τῆς Ντόλλυ! Περιπέτειες, κυνήγια,—τρελλαινόμουν γι' αὐτά.

Ἡ Στέλλα ἐνθουσιάζεται ὅσο μοῦ μιλάει γιὰ τὸ φακό. Τὰ μάγουλά της κοκκινίζουν περισσότερο καὶ μοιάζει σὰν ἕνα κοριτσάκι ποὺ τοῦ ὑποσχεθῆκαν μιὰ κοῦκλα καὶ δὲν κρατιέται ἀπ' τὴ χαρά.

—Καὶ ποιὰ ἦταν ἡ πρώτη σας ἐντύπωση, ὅταν ποζάρατε στὴν ἀρχή;

—Εἶχα φοβερὸ τράκ. Ἂς λένε ὅτι μιὰ καλλιτέχνις ποὺ παίζει στὸ θέατρο, δὲν ἔχει νὰ φοβηθῇ ἀπὸ τέτοιο πρᾶγμα. Αὐτὸ ἐγὼ τὸ ξέρω.... κ' ἡ καρδιά μου. Ὅταν ἔλθῃς σὲ πρώτη ἐπαφὴ μὲ τὸν φακό, νοιώθεις κάτι σὰν ἴλιγγο. Φοβᾶσαι μὴ γελαστῇς καὶ κυττάξῃς πρὸς τὸ μέρος τοῦ φακοῦ καὶ «γυριστῇς σὰν τὴν δειλὴ μαθητριοῦλα πού, συνεσταλμένα, ἀποστηθίζει τὸ μάθημά της. Ἔχεις τὴν ἀγωνία μήπως σοῦ ξεφύγῃ κανένας μορφασμός, μὴ τυχὸν καὶ ἀποτυπωθῇ ἄσχημα μιὰ χειρονομία σου ἢ μιὰ κίνησή σου....

—Δηλαδή, ὅταν βρεθῇ γιὰ πρώτη φορὰ μπροστὰ στὸ φακό, ἡ καλλιτέχνις νοιώθει ἕνα συναίσθημα, σὰν νὰ ἦταν ὁλόγυμνη μπροστὰ σὲ χιλιάδες θεατῶν.

—Ἀκριβῶς. Ὁ παραλληλισμὸς εἶναι πολὺ ἐπιτυχημένος. Ὕστερα, σιγὰ-σιγὰ συνηθίζεις, ἀποκτᾶς μιὰ κινηματογραφικὴ αὐτοπεποίθηση καὶ τίποτα δὲν σοῦ κάνει ἐντύπωση. Ἀρκεῖ νὰ παρακάμψῃς τὸ ἀκρωτήριο τῆς πρώτης ἐντυπώσεως... Στοὺς «Ἀπάχηδες τῶν Ἀθηνῶν» τοῦ κ. Ι. Πρινέα (ταινία τῆς «Ντάγκ Φίλμ») ἔπαιξα τὸ ρόλο τῆς Βέρας, τοῦ πλουσιοκόριτσου ποὺ ἐρωτεύεται ὁ Πρίγκηπας. Ἔλα ὅμως ποὺ χρειαζόταν εἰδική... προπόνησις γι' αὐτὸ τὸ ρόλο. Ἡ Βέρα ἔπρεπε νὰ εἶναι ἀμαζόνα. Νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια, ποτέ μου δὲν εἶχα καβαλλήσει ἄλογο, παρὰ μόνο ὅταν ἤμουνα μικροῦλα, τὰ ξύλινα ἀλογάκια ποὺ μοῦ χάριζαν στὴ γιορτή μου. Ἔπρεπε νὰ μάθω ἱππασία. Οὔτε λίγο οὔτε πολύ, πῆρε δεκαπέντε μαθήματα γιὰ νὰ ἐξοικειωθῶ μὲ τὸν καινούργιο μου ρόλο. Στὴν ἀρχή, ἀμφέβαλλα ἂν θὰ κατώρθωνα ποτὲ νὰ πάω καβάλλα. Γιατὶ τὸ ἄλογο ἔχει ὡς κέντρο εὐαισθησίας... τὴν πλάτη του καὶ νοιώθει πολὺ καλὰ ὅταν ὁ καβαλλάρης του εἶναι ἀρχάριος. Καὶ ζητᾶ μὲ χίλιους τρόπους νὰ ξεφορτωθῇ τὸν ἀρχάριο. Ἄρχισα μὲ μικρὰ βηματάκια καὶ μετὰ τὸ δέκατο μάθημα ριψοκινδύνεψα νὰ «γκαλοπάρω», ἐλαφρὰ ὅμως.

—Τὰ καταφέρατε ὅμως καλά.

—Εὐτυχῶς. Ἡ σκηνές μου «γυρίστηκαν» θαυμάσια. Τί νὰ κάνουμε; Στὴν Ἑλλάδα, δὲν γίνεται ὅ,τι γίνεται στὸ ἐξωτερικό. Ἐκεῖ ἡ διάφορες «βεντέτ» τῆς ὀθόνης εἶναι προσωπικότητες γιὰ τὴς ὁποῖες γράφονται εἰδικῶς σενάρια. Οἱ ξένοι σεναρίσται ἀρκοῦνται στὸ νὰ ἀναπτύξουν μιὰ πιθανὴ μορφὴ τοῦ χαρακτῆρος τῆς πρωταγωνιστρίας καὶ νὰ ἐπινοήσουν γεγονότα ὅπου θὰ μπορέσῃ νὰ ξεχωρίσῃ τὸ ταμπεραμέντο της. Ἐδῶ, μιὰ καλλιτέχνις πρέπει νά... ὑποκύψῃ στὸ ρόλο ποὺ θὰ τῆς προσφέρουν.

Στέλλα Χριστοφορίδου

—Τί ἐντυπώσεις εἴχατε ἀπ' τὴν πρώτη σας ταινία;

—Ἀξέχαστες. Θὰ σᾶς διηγηθῶ μιὰν ἀπ' τὴς τελευταῖες σκηνὲς καὶ ἀσφαλῶς θὰ μὲ δικαιολογήσετε. Εἶχαν «γυριστῇ» ὅλες σχεδὸν ἡ σκηνές, ἔμενε ὅμως ἡ σπουδαιότερη. Ἐκεῖ ὅπου ἀφηνιάζει τὸ ἄλογο καὶ μὲ σώζει ὁ Πρίγκηπας. Ἦταν ἡ κορυφαία σκηνὴ τοῦ ἔργου, γιατὶ αὐτὴ γινόταν ἀφορμὴ νὰ γεννηθῇ τὸ εἰδύλλιό μας. Ἡ σκηνὴ θὰ «γυριζόταν» στὸ Τατόϊ. Πήγαμε μιὰ Τρίτη καὶ ὕστερα ἀπὸ πολλὲς δοκιμές, ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ἡ φωτοληψία. Τὸ ἄλογο ποὺ καβαλλοῦσα ἦταν ἄγριο, ψηλὸ δέ, ὡς ἐκεῖ-πάνω. Τὸ ζῶο ἦταν ἐκνευρισμένο ἀπ' τὴς ἐξακολουθητικὲς δοκιμές, γιατὶ τὸ παιδεύαμε ὧρες ὁλόκληρες καὶ ζητοῦσε εὐκαιρία νὰ ξεφύγῃ. Γι' αὐτὸ ὅμως ἕνας ἄνδρας τὸ κρατοῦσε γερά. Τὴν στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ τοποθετοῦσαν στὴν κατάλληλη θέση τὸ μηχάνημα τῆς φωτοληψίας καὶ εἶχε μαζευτῇ ἐκεῖ ὅλο τὸ πλῆθος τῶν ἠθοποιῶν καὶ τῶν μηχανικῶν, ἐκεῖνος ποὺ κρατοῦσε τὸ ἄλογο ἀφαιρέθηκε καὶ ἀφῆκε τὸ χαλινάρι. Τὸ ἄλογο, ἐλεύθερο, ὥρμησε ὁλοταχῶς πρὸς τὸ ἀντίθετο μέρος ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ βρισκόταν ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος...

Ἡ Στέλλα διακόπτεται. Τὸ προσωπάκι της ἔπαψε νὰ εἶναι γελαστό, μιὰ τρομαγμένη σκιὰ περνᾶ μπροστὰ στὰ μάτια της, μὲ τὴν ἀνάμνηση τῆς φοβερῆς στιγμῆς.

—Στὸ μέρος ὅπου ἔτρεχε ἀκράτητο τὸ ἄλογο, ἦταν ἕνας γκρεμός. Τὸ ἤξερα. Σὰν ἀστραπή, στὰ λίγα δευτερόλεπτα, ἄκουγα τὴς τρομαγμένες καὶ ἀγωνιώδεις κραυγὲς τοῦ πλήθους, ποὺ δὲν μποροῦσε ὅμως νὰ μὲ βοηθήσῃ. Πεσμένη μπρούμυτα στὴ ράχη τοῦ ἀλόγου, ἀγκάλιαζα ἀπελπισμένα τὸ λαιμό του. Χίλιες σκέψεις, μὲ τὴν ταχύτητα ποὺ δίνει ἡ φρίκη, περνοῦσαν μέσα στὸ μυαλό μου. Καθὼς ἔτρεχα, ἦταν κάτι κλαδιὰ τῶν δέντρων ποὺ κρεμόνταν. Ἴσως νὰ μποροῦσα νὰ ξεγλυτώσω, ἁδράχνοντας κανένα ἀπ' αὐτά, ὅπως ἔβλεπα νὰ κάνουν ἡ διάφορες ἀμερικανίδες ἡρωΐδες τῆς ὀθόνης. Μὰ δὲν φαινόνταν γερά. Δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ μὲ κρατήσουν. Ἄλλος τρόπος, δὲν ὑπῆρχε. Πῆρα μιὰν ἀπόφαση ποὺ μοῦ ὑπαγόρευε ἡ ἀπελπισία μου. Ἔλυσα τὰ χέρια μου ἀπ' τὸ λαιμὸ τοῦ ζώου καὶ ἀφέθηκα στὴν τύχη. Σ' ἕνα δυνατὸ τράνταγμα, ξεγλύστρησα ἀπ' τὴν πλάτη τοῦ ἀλόγου καὶ σωριάστηκα χάμω, γδαρμένη καὶ ματωμένη, μπροστὰ στὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου.

—Φτηνὰ τὴ γλυτώσατε. Αὐτὸ ὅμως ἀποδεικνύει ὅτι τὸ ἐπάγγελμα τοῦ «ἀστέρος» ἔχει καὶ τὴν κακὴ ὄψη του, ἂν ὑπολογίσουμε τοὺς κινδύνους.

—Δὲν εἶμαι ἐκείνη ποὺ θὰ σᾶς διαψεύσω. Ἀκόμα δὲν συνῆλθα ἀπ' τὸν ἠθικὸ κλονισμὸ τῆς φοβερῆς ἐκείνης στιγμῆς, μολονότι δὲν εἶμαι φτιαγμένη ἀπὸ ἐκείνη τὴν πάστα ποὺ ἐπηρεάζεται εὔκολα.

—Ὁ ρόλος τῆς Βέρας ποὺ εἶναι μᾶλλον δραματικός, ἦταν τοῦ στύλ σας;

—Βέβαια, ἐγὼ εἶμαι συνηθισμένη νὰ παίζω ἐλαφρὰ νούμερα ἐπιθεωρήσεως, μὴν ξεχνᾶτε ὅμως ὅτι ἔπαιξα καί... τραγωδία! Μάλιστα, ὅταν ἤμουν μικρότερη. Εἶναι λίγα χρόνια ποὺ ἔπαιξα τὴ «Σαλώμη» μὲ σωστὸ θρίαμβο. Ἴσαἴσα, φρονῶ ὅτι ἕνας τρόπος νὰ φανῇ ἡ ἀξία τοῦ καλλιτέχνου εἶναι ὅταν τοῦ δίνουν ρόλο ἀντίθετα μὲ τὸ στύλ του. Ἡ δημιουργία, ψυχολογία καὶ ἑρμηνεία, ἑνὸς τύπου ξεχωρίζει τὰ ταλέντα.

—Θὰ παίξετε σὲ ἄλλη ταινία;

—Δὲν ἔχω ἀντίρρηση νὰ ἐμφανισθῶ καὶ πάλι στὴν ὀθόνη, πρὸ παντὸς δὲ ὅταν ὁ ἑλληνικὸς κινηματογράφος καθιερώσῃ τὴς ὁμιλοῦσες ταινίες. Σὲ μιὰ τέτοια ταινία, μπορῶ νὰ ἐπιδείξω πολλὰ χαρίσματα ποὺ δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νὰ ἐξωτερικεύσω ὁ βωβὸς φακός. Φυσικά, γιὰ τὴς ὁμιλοῦσες ταινίες, εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ἱδρυθοῦν εἰδικὰ στούντιο στὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ εἰσαχθοῦν διάφορα μηχανήματα φωνοληψίας. Ἡ καταπληκτικὴ ὅμως πρόοδος ποὺ γίνεται, τὰ τελευταῖα χρόνια, μὲ κάνει νὰ ἐλπίζω ὅτι γρήγορα θὰ πραγματοποιηθοῦν ὅλ' αὐτά.

—Ποιὰ σχέδια ἔχετε γιὰ τὸ μέλλον;

—Ἔχω πολλὰ σχέδια, χρειάζεται ὅμως σπουδαία μελέτη γιὰ τὴν πραγματοποίησή τους. Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ πήγαινα στὴν Ἰταλία, γιὰ νὰ τελειοποιηθῶ στὸ τραγοῦδι καὶ νὰ μελετήσω θέατρο στὴ Γερμανία. Τὄνειρό μου εἶναι ὅμως νὰ πάω στὸ Παρίσι.

—Ἀσφαλῶς, γιὰ νὰ μελετήσετε ἀπὸ κοντὰ ...τὴ μόδα!

—Γιατί ὄχι; Κι' αὐτὴ μήπως δὲν εἶναι σωστὴ... ἐπιστήμη; Τὸ νὰ ξέρῃ νὰ ντύνεται μιὰ γυναῖκα εἶναι ἀπ' τὰ μεγαλύτερα προτερήματά της, κι' ἐκεῖνο ποὺ λογαριάζει κυρίως. Ἡ πιὸ σὶκ γυναῖκα εἶναι σ' ὅλο τὸν κόσμο ἡ Παριζιάνα.

Χτυπᾶ τὸ κουδοῦνι. Εἶναι ἡ ὥρα ποὺ ἡ καλλιτέχνις πρέπει νὰ βγῇ στὴ σκηνή. Κι' ἔτσι τελειώνει ἡ ἰντερβιοῦ μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ λόγια τῆς Στέλλας:

—Ἡ Παριζιάνα εἶναι ἡ μόνη γυναῖκα ποὺ κατέχει ὅλα τὰ μυστικὰ τοῦ λούσου καὶ τῆς καλλονῆς, ποὺ ξέρει ὡς καί... νὰ μὴ γερνᾷ ποτέ.

ΠΩΛ ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΚΑΙ ΑΓΑΠΗ

Τοὺς κυριωτέρους ρόλους τῆς ταινίας αὐτῆς παίζουν ὁ Τσάρλς Ρότζερς (Ἄμπι Λεβύ), ἡ Νάνσυ Καρὸλ (Ρόζμαρη Μούρφι), ὁ Ζὰκ Χέρσολ (Σολομὼν Λεβύ), ὁ Ζ. Φάρρελ Μακδόναλντ (Πάτρικ Μούρφι), ὁ Μπερνὰρ Γκόρσεϋ (Ἰσαὰκ Κοέν).

Ἡ ὑπόθεσις τοῦ ἔργου εἶνε πολὺ διασκεδαστικὴ καὶ ἔχει ὡς ἑξῆς:

Οἱ ταξιδιῶται ποὺ πηγαίνουν γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Νέα Ὑόρκη, ἀντιλαμβάνονται ἀμέσως ὅτι τὸ ἄγαλμα τῆς Ἐλευθερίας ποὺ φωτίζει τὸν κόσμο ἔχει γυρισμένες τὴς πλάτες στὴν Ἀμερική. Τὸ πρᾶγμα ἔχει παρατηρηθῆ καὶ σχολιασθῆ πολλὲς φορές.

Πρὸ τριάντα χρόνων, ἐκεῖνοι ποὺ πήγαιναν στὴν χώρα τῶν δολλαρίων, ἀνήρχοντο σὲ πολλὲς ἑκατοντάδες. Στιβαγμένοι στὴς τρίτες θέσεις τῶν ὑπερωκεανείων, ἔπειτα ἀπὸ ταξίδι δεκαπέντε καὶ εἴκοσι πολλὲς φορὲς ἡμερῶν, ἀπεβιβάζοντο σὰν κοπάδι, ταπεινοὶ καὶ γεμάτοι θαυμασμό.

Ἔπειτα τὰ χρόνια περνοῦσαν καὶ γινόντανε «Ἀμερικάνοι», περισσότερο κι' ἀπὸ κείνους ποὺ εἶχαν βρῆ ἐκεῖ κάτω.

Ἐν τούτοις, μερικοὶ ἀπ' αὐτούς, οἱ Ἑβραῖοι πρὸ πάντων, διατηροῦσαν τὰ χαρακτηριστικά των, τὴν ἀνεξαρτησία των.

Δὲν συμβαίνει ἴσως πιὰ τὸ ἴδιο πρᾶγμα τώρα. Ἡ Βὰλλ Στρὴτ καὶ ἡ Πέμπτη Λεωφόρος, πολλὲς φορές, ἔκαμαν τὸν Ἰεχωβᾶ συμβιβαστικώτερο, ἀλλ' οἱ γέροι δὲν ἄλλαξαν.

Ὁ Σολομὼν Λεβὺ π.χ. ποὺ ἤτανε στὴν ἀρχὴ ὑπάλληλος σὲ ραφεῖο καὶ ὕστερα κατώρθωσε ν' ἀποκτήση μαζὺ μὲ μιὰ καλὴ περιουσία καὶ τὴν ἐκτίμησι τῶν συμπατριωτῶν του, ἤτανε Ἑβραῖος ὡς ἐκεῖ ποὺ ἔπρεπε. Πήγαινε τακτικὰ στὴν συναγωγὴ καὶ ἤτανε φίλος τοῦ ραββίνου, τῶν Κοέν, τῶν Ρότσχιλδ καὶ τῶν Κάν.

Γι' αὐτό, ὠνόμασε Ἀβραάμ τὸν γυιό του, τὸ μόνο παιδὶ ποὺ ἀπέκτησε ἀπὸ τὴν δυστυχισμένη γυναῖκα του, τὴ Ρεβέκκα του, ποὺ πέθανε φέρνοντάς τον στὸν κόσμο. Ὁ Σολομὼν εἶνε εὐτυχής, ἐπειδὴ ἔχει ἕνα παιδί, κάποιον ποὺ θὰ κληρονομήση τὸ μαγαζί του, τὰ φορέματά του, τὸ σκουφάκι του, καὶ ποὺ θὰ ζήση ἀξιοπρεπῶς κι' εὐσυνειδήτως σὰν αὐτόν.

Ὁ γυιὸς ὅμως δὲν ἀντιλαμβάνεται τὰ πράγματα ἔτσι. Ἀπὸ τοὺς ἐπιτηδευμένους αὐτοὺς τρόπους, ἀπὸ τὴς ἐτικέτες αὐτὲς δὲν καταλαβαίνει γρῦ. Καὶ ἐν πρώτοις, δὲν εἶνε Ἀβραὰμ Λεβύ, ἀλλὰ μίστερ Ἄμπι, ὁ ὁποῖος στὸ σχολεῖο ἄρχισε νὰ ὀνειρεύεται τὴν σημαία μὲ τ' ἄστρα. Εἶνε νέος, εὔθυμος, τίμιος καὶ ἀγαπάει τὴ ζωή. Τί εἶνε αὐτὲς ἡ ἱστορίες μὲ τὴς συναγωγές;

Δὲν εἶνε αὐτὸ μονάχα. Στὸν πόλεμο, ὅπου πῆγε κι' αὐτὸς μαζὺ μὲ τοὺς ἄλλους, πληγώθηκε ἐκεῖ κάτω στὴ Γαλλία· τίποτε τὸ σοβαρό. Τηλεγραφεῖ στὸν πατέρα του:

«Τραυματίστηκα στὴν Ἀργκόν» καὶ ὁ Λεβὺ ἐν τῇ ἀφελείᾳ του, ψάχνει στὸ ἰατρικὸ λεξικὸ νὰ ἰδῇ ποῦ βρίσκεται τὸ μέλος αὐτὸ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος.

Ὁ Ἄμπι ἀγαπᾷ πολὺ τὸν καϋμένο τὸν πατέρα του, ἀγαπᾷ ὅμως συγχρόνως μὲ ὅλη τὴν δύναμι τῆς νεανικῆς του καρδιᾶς καὶ ἕνα χαριτωμένο κορίτσι, τὴν Ρόζμαρη Μούρφι. Ἡ Ρόζμαρη, ποὺ τραγουδοῦσε στὸ μέτωπο γιὰ τὴν Χ. Ε. Ν., ἦλθε στὸ νοσοκομεῖο του στὸ Νεϊγύ, μὲ μιὰ ἀγκαλιὰ λουλούδια. Τὴν ἴδια μέρα ἀλλάξανε τὸ φιλὶ τῶν ἀρραβώνων.

«Ποτὲ δὲν θὰ δώση ὁ μπαμπᾶς την συγκατάθεσί του» σκέπτονται καὶ οἱ δυό.

Ἡ Ρόζμαρη εἶνε ἰρλανδικῆς καταγωγῆς. Ὁ πατέρας της, ὁ Πάτρικ Μούρφι, εἶνε ὁ πιὸ ὀξύθυμος, ὁ πιὸ καθολικὸς Ἰρλανδὸς τοῦ κόσμου. Καὶ πόσες φορὲς ἄκουσε ὁ Ἄμπι τὸν πατέρα του νὰ καταριέται τοὺς Ἰρλανδούς, τοὺς ὁποίους φαίνεται πῶς δὲν ἐχώνευε. Μιλοῦσε μάλιστα συχνά, καὶ ἀρκετὰ ἀόριστα, γιὰ ἕναν Ἰρλανδό, ἕναν κάποιον Μούρφι, ναὶ Μούρφι, τοῦ ὁποίου... Μὰ δὲν εἶνε καθόλου εὐχάριστο νὰ ἀναμασσᾷ κανεὶς τέτοιες ἱστορίες.

—Ὅλα αὐτὰ δὲν ἔχουν κανένα ἐνδιαφέρον, λέγει ὁ Ἄμπι στὴν Ρόζμαρη, ἡ ὁποία ἐπιδοκιμάζει. Θ' ἀσχοληθοῦμε γιὰ τοὺς γέρους ἄλλη φορά. Τώρα ὁ πόλεμος τελείωσε, ὁ καιρὸς εἶνε ὡραῖος, τὸ Παρίσι εἶνε εὔθυμο. «Ζήτω ἡ Ἀμερική!...»

Μάλιστα, εἶνε Ἀμερικανοὶ καὶ οἱ δυό. Βλέπουν στὴς μαρμαρένιες σκάλες μιᾶς ἐκκλησιᾶς, μιὰ γαμήλιο πομπή: ἕναν τυφλὸ ἀξιωματικὸ καὶ τὴν ὡραιότερη γυναῖκα τοῦ κόσμου.

— Λοιπόν, λέγει ὁ Ἄμπι στὴν Ρόζμαρη, εἶναι ἀνωφελὲς νὰ διστάζουμε: καὶ γιὰ τοὺς γέρους, γιὰ τὴς θρησκευτικές τους μανίες, θὰ μιλήσουμε ἄλλη μέρα.

⁂

Νὰ γιατὶ ὁ Ἄμπι χαμογελᾷ ὅταν, στὸ γυρισμό του, ὁ πατέρας του, ἐνθουσιασμένος, τὸν ἐξώρκισε νὰ βρῇ μιὰ ὡραία μνηστὴ Ἑβραία.

Μάλιστα Ἑβραία.

Ὁ Ἄμπι χαμογελᾷ καὶ ἀφίνει τὸν πατέρα του ν' ἀναπτύξῃ αὐτὸ τὸ ὡραῖο θέμα. Αὔριο ἡ Ρόζμαρη θὰ εἶνε στὴ Νέα Ὑόρκη, ὁ πατέρας της τῆς ἐπέτρεψε νἄρθῃ νὰ συνεχίσῃ τὴς σπουδές της στὸ τραγοῦδι.

Οἱ δύο νέοι σκέπτονται τώρα τί νὰ κάμουν. Νὰ παντρευτοῦν; Γιατί ὄχι; Πρέπει ὡς τόσο νὰ καταλήξουν σ' ἕνα σοβαρὸ συμπέρασμα· δὲν μποροῦν νὰ περνοῦν τὸν καιρό τους περιμένοντας. Μὰ ποῦ νὰ παντρευτοῦν; Ἡ νέα εἶνε καθολική, ὁ Ἄμπι ἑβραῖος. Ἄλλοτε τοὺς ἔδωσαν αὐτὰ τὰ δύο κοσμητικά, τὰ ὁποῖα τοὺς ἀφίνουν ἐντελῶς ἀδιαφόρους.

«Νά! Μιὰ προτεστάντικη ἐκκλησία. Εἶνε μιὰ ἰδέα!» Γιατί ὄχι, πράγματι. Ἐννοοῦν γιὰ πρώτη φορὰ τὴν χρησιμότητα τοῦ προτεσταντισμοῦ. Ἐπὶ τέλους!...

⁂

Καὶ τώρα ἦλθαν στὴς μεγάλες δυσκολίες.

Ὁ Τσάρλς Ρότζερς, καὶ ἡ Νάνσυ Καρὸλ στὴν «Θρησκεία καὶ Ἀγάπη».

—Μπαμπά, τηλεφω ὁ Ἄμπι στὸν γέρο Σολομών. Θὰ φέρω μιὰ τὸ σπίτι.

—Πῶς! πῶς! ἔτσι γάζεσαι; Εἶνε Ἑβ τοὐλάχιστον;

Ὁ Ἄμπι καὶ ἡ Ρόζμαρη ἀρχίζουν νὰ οῦν ὅτι τὸ πρᾶγμα εἶνε καὶ τόσο εὔκ

Μὰ ὄχι, ὁ γέρο Σολομὼν φαίνεται συκινημένος. Τοῦ εἶπεν ὅτι ἡ νέα ὀνομάζετ Μορφέσκι, καὶ ὅταν αὐτὴ φώναξε: «Μὰ τ Ἅγιο Πατρίκ», ρίχνοντας κάτω τὸ σκουφ τοῦ Σολομών, ὁ Ἄμπι μπόρεσε καὶ τὰ δι θωσε ὅλα.

— Αὐτὴ ἡ μικρὴ εἶνε χαριτωμένη, πρέπ νὰ παντρευτῆτε, λέγει ὁ πατέρας του, ὁ ὁποῖος ὡρισμένως ἔχει καταχτηθῆ. Ὁ ραββῖνος εἶνε ἐδῶ, ὁ Ἰσαὰκ Κοὲν θὰ χρησιμ ὡς μάρτυς.

Ὡς τόσο δὲν μποροῦν νὰ παντρέψουν τ νεαρὸ αὐτὸ ζευγάρι σὲ πέντε δευτερόλεπτ Καὶ πρέπει ἐν πρώτοις νὰ εἰδοποιήσουν τ καλὸν αὐτὸν Μορφέσκι, πολωνοεβραῖον, π κατοικεῖ στὴν Καλιφορνία. Ἀδιάφορο, θ' ἀναβάλουν τὸν γάμο τὴν ἐρχόμενη Δευτέ ὁ ραββῖνος εἰδοποιήθηκε.

Ἡ Ρόζμαρη εἶνε λίγο συγκινημένη.

— Μὰ εἴμαστε ἤδη παντρεμμένοι, Ἄμ

— Δὲν πειράζει, Ροζί. Πρέπει νὰ εὐχαριστήσουμε τὸν μπαμπᾶ.

Ἐκεῖ κάτω στὴν Καλιφορνία, ὁ κ. Πάτρ Μούρφι, ἀνεπήδησε ἀπὸ τὴν πολυθρόνα του ταν ἔμαθε ἀπὸ ἕνα τηλεγράφημα ὅτι ἡ Ρο ἐπαντρεύονταν. Ἂν ὁ πάτερ Βάλερ δὲν ἦτ παρών, θἄβριζε ἄσχημα. Μόλις ἔχει καιρὸ ν φθάση στὴ Νέα Ὑόρκη γιὰ τὸν γάμο.

— Πάτερ Βάλερ, θἄρθῆτε μαζύ μου. Τ βαφτίσατε· πρέπει καὶ νὰ τὴν παντρέψ

—Ἄ, δίνετε τὴν συγκατάθεσί σας;

— Αἴ, ναί! Παντρεύεται ἕναν Μιχαὴλ Κέλυ, κάποιον Ἰρλανδὸ βέβαια. Ἔλεγα π ὅτι ἡ Ροζὶ ἤτανε ἐξαίρετη κόρη!

Στὴ Νέα Ὑόρκη, στὸ σπίτι τοῦ Σολομ

Ὁ γάμος γίνεται μεγαλοπρεπής.

Ἐπίσημα ἐνδύματα, ἄνθη πορτοκαλλι ἄσματα, προσφωνήσεις τοῦ ραββίνου. Ἡ Ρ ἀπεφάσισε νὰ παντρευθῆ γιὰ δεύτερη φο μὲ τὸν Ἄμπι. Φθάνει νὰ μὴν ἔρθῃ πολὺ νωρὶς ὁ πατέρας της.

Κτυπᾷ τὸ κουδοῦνι. Αὐτὸς εἶναι. Λαμ ὁ Μούρφυ καὶ ὁ Λεβὺ ἀνεγνωρίσθησαν: χίζουν νὰ βρίζωνται ἄσχημα. Ὁ ραββῖνος ὁ παπᾶς ἐπίσης ἀνεγνωρίσθησαν: εἶναι λῃοὶ συμπολεμισταί. Τοὺς συνέβη νὰ π σευχηθοῦν γιὰ τοὺς Μωαμεθανούς, τοὺς Βουδιστάς: δὲν ἔπαθαν κανένα κακό.

— Αὐτὸς ὁ γάμος δὲν εἶναι ἔγκυρος, ἡ Ροζὶ ἔδωσε ψεύτικο ὄνομα.

—Ὄχι, φωνάζει ὁ Ἄμπι. Εἶχε ἤδη π τρευτῆ τὴν περασμένη Δευτέρα, μ' ἕναν π τεστάντη πάστορα.

Οἱ δύο πατέρες ὠρύονται μὲ ἀγανάκτ

Ὁ πάτερ Βάλερ προσπαθεῖ νὰ τὰ δι θώσῃ ὅλα: ἐπιτυγχάνει ἀπὸ τὴν ἐπισκ τηλεφωνικῶς, τὴν ἄδεια, νὰ τοὺς δώσῃ τ καθολικὴ ἀποστολικὴ εὐλογία. Ἡ Ροζὶ δ διστάζει πιά.

Δὲ λογάριασαν ὅμως τὸ πεῖσμα τοῦ ἑβρ ποὺ ὑπερασπίζεται τὴν θρησκεία τῶν π ρων του. Ὁ Σολομὼν τοὺς καταριέται. Σ ζει τὰ ροῦχα του, λέγει τὴν προσευχὴ τ νεκρῶν. Δὲν ἔχει πιὰ γυιό. Καὶ ὁ κ. Πάτ κάνει τὰ ἴδια, ἀποκληρώνοντας, βρίζοντας καταρώμενος.

Ἡ ἐπίσημες αὐτὲς κατάρες, ἡ τρεῖς γ μήλιες τελετὲς ἔφεραν τοὺς καρπούς τω ποτὲ δὲν εἶδαν τόσο εὐτυχισμένο ἀντρόγ Καὶ ἡ Ροζὶ ἀπέκτησε δυὸ δίδυμα ὑγιέστ

Τὴν βραδειὰ τῶν Χριστουγέννων οἱ δυὸ π ποῦδες συναντῶνται στὸ σπίτι τῶν παιδ τους μὲ τὰ χέρια γεμᾶτα δῶρα γιὰ τὰ γονάκια τους.

Εἶναι κατευχαριστημένοι μὲ τὴν εὐτυχ τῶν παιδιῶν τους, ἀλλὰ ἐξακολουθοῦν μαλλώνουν ἀναμεταξύ τους... γιὰ τὴν

Ο ΦΑΚ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Ἄκουσα προχθὲς μιὰ μητέρα νὰ ἐκφράζῃ μεγάλη ἀνησυχία, γιατὶ τὸ παιδί της εἶχε μεγαλώσῃ ἀρκετὰ καὶ κατὰ τὴν γνώμην της βρισκόταν στὴν ἐπικίνδυνη ἡλικία· πράγματι δὲ ὑπάρχει μία περίοδος πολὺ ἐπικίνδυνη ποὺ εἴτε ἀγόρι, εἴτε κορίτσι εἶναι τὸ παιδὶ θέλει μεγάλη προσοχή.

Γιὰ τὸ ἀγόρι ἔρχεται στιγμὴ ποὺ ὁ οἰκογενειακὸς κύκλος τοῦ φαίνεται περιωρισμένος· τοῦ χρειάζεται ἀέρας, ἐλευθερία καὶ τότε εἶναι ἡ ἐπικίνδυνη ἐποχὴ γιὰ νὰ μὴ κάμῃ κακὴ χρῆσι τῆς ἐλευθερίας του, νὰ μὴ ἔχῃ κακὰς συναναστροφάς, νὰ μὴ βλέπῃ κακὰ παραδείγματα. Εἰς τὸ ἀγόρι χρειάζεται καὶ πολὺ σπόρ, κίνησις, διότι ἡ κούρασις αὐτὴ θὰ τὸ ἐμποδίσῃ νὰ σκέπτεται ἄσχημα πράγματα.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ κορίτσι πρέπει ὅταν φθάσῃ σὲ μιὰ ὡρισμένη ἡλικία νὰ τῆς ὑποδείξουν τοὺς διαφόρους κινδύνους καὶ νὰ τῆς ἐμπνεύσουν τὸ αἴσθημα τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ τῆς καλῆς χρήσεως αὐτῆς. Διότι πρέπει νὰ δώσωμε νὰ καταλάβουν στὰ κορίτσια μας ὅτι ἄλλο εἶναι ἀνεξαρτησία καὶ ἄλλο εἶναι χειραφέτησις. Κάθε πολιτισμένος ἄνθρωπος εἶναι καὶ ἀνεξάρτητος. Ἡ χειραφέτησις ὅμως δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ ἡ κακῶς ἐννοουμένη ἐλευθερία, ἡ ὁποία δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἐπιδράσῃ κακὰ εἰς τὴν κοινωνίαν.

Τὸ κορίτσι πρέπει νὰ μεγαλώσῃ μὲ τὴν ἰδέα τῆς οἰκογενείας, πρέπει νὰ ἔχῃ πάντοτε ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ προορισμός του εἶναι νὰ γίνῃ μητέρα καὶ νὰ προσφέρῃ στὴν κοινωνία καλοὺς πολίτας ἢ καλὰς μητέρας καὶ συζύγους.

Ε.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΜΙΑΣ ΠΑΡΙΖΙΑΝΑΣ

Γιὰ κάμποσο καιρὸ εἴχαμε νομίσῃ ὅτι τὰ σεμιζιὲ φορέματα δὲν ἦσαν πιὰ στὴ μόδα καὶ τὰ παραδεχόμεθα μόνον γιὰ ὡρισμένες ὧρες, ἀλλὰ ἰδοὺ ὅτι ξαναῆλθαν στὴ μόδα καὶ βλέπομε στὴς διάφορες συλλογὲς ἀμέτρητα φορέματα σεμιζιὲ καμωμένα ἀπὸ τὰ πλέον ἰδιόρρυθμα ὑφάσματα.

Τὰ ὑφάσματα αὐτὰ ποικίλουν ὅπως ἐπίσης ποικίλουν τὰ χρώματα χωρὶς νὰ ἀποκλείεται τὸ λευκὸ κρὲπ ντεσὶν ἢ τὸ λευκὸ τουὰλ ντὲ σουά.

Αὐτὸ ἰδίως χρησιμοποιεῖται γιὰ τὸ γκὸλφ ἢ γιὰ τὸ τέννις ὅπως ἐπίσης θὰ τὸ ἰδοῦμε τὸ καλοκαῖρι στὴς πλάζ. Ὑπάρχει καὶ ἕνα ἄλλο εἶδος ποὺ λέγεται σεμιζιὲ-ζιλὲ καὶ λέγεται ἔτσι, διότι τὸ κορσὰζ εἶναι οὕτω πῶς κατασκευασμένο, ὥστε νὰ σχηματίζῃ σὰν ζιλέ.

Ἐν γένει τὰ σεμιζιὲ ἔχουν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ζούρ, φὶλ τιρέ, πιετοῦλες ἢ ἐνκρουστασιόν.

Τὰ μανίκια τους εἶναι ἁπλᾶ ἀνδρικὰ καὶ καταλήγουν ὅπως ἀκριβῶς τῶν ἀνδρικῶν ὑποκαμίσων, ἄλλοτε ἔχουν στενώτερο ρεβὲρ καὶ ἄλλοτε πάλιν τελειώνουν μὲ μία στενὴ φάσα ποὺ κουμπώνει μὲ ἕνα κουμπί.

Θὰ ἰδοῦμε καὶ σεμιζιὲ ἀπὸ ριγὲ ποπλίνα ἢ ἐμπριμὲ φουλαράκι, ἀλλὰ μὴ λησμονοῦμε ὅτι τὰ χρώματα πρέπει νὰ εἶναι πάντοτε ἀνοικτά.

Ὁ γυριστὸς γιακὰς εἶναι ἀπαραίτητος ὅπως ἀπαραίτητες εἶναι ἡ πιέτες στὴ φοῦστα.

Τὰ σεμιζιὲ αὐτὰ φορέματα φοριοῦνται μὲ ἐπανωφοράκι ρηχτὸ ἀπὸ ἀνοικτόχρωμο kasha ἢ λαινάζ.

Παρίσιοι, Ἀπρίλιος. Vivian Gretor

Η ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ

Ἡ μεγαλειτέρα ὡραιότης τῶν ματιῶν εἶναι ἡ ἔκφρασις καὶ τὴν ἔκφρασι πρέπει νὰ προσπαθοῦμε ὅσο τὸ δυνατὸν νὰ τὴν διατηροῦμε ὅταν τὴν ἔχομε.

Νὰ μὴ λησμονῶμε ποτὲ ὅτι τὸ πολὺ δυνατὸ φῶς κουράζει τὰ μάτια· ἑπομένως μὴ ἀντικρύζετε ποτὲ τὸν ἥλιο ἢ ἕνα λαμπτῆρα ἠλεκτρικὸ ἢ καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν σελήνη. Ἐπίσης ἡ ἀντανάκλασις βλάπτει καὶ γι' αὐτὸ σὲ μέρη ὅπου λάμπει διαρκῶς ὁ ἥλιος καὶ τὰ σπίτια εἶναι ἄσπρα συνιστᾶται ἡ χρῆσις σκούρων γυαλιῶν.

Ἀποφεύγετε ἐπίσης νὰ βρίσκεσθε ἀποτόμως ἀπὸ πολὺ σκότος σὲ πολὺ φῶς καὶ ὅταν ξυπνᾶτε τὸ πρωῒ μὴν ἀνοίγετε ἀμέσως τὰ μάτια σας.

Λέγουν ὅτι τὸ νὰ κοιμᾶται κανεὶς μὲ ἀνοικτὰ τὰ παραθυρόφυλλα εἶναι πολὺ ὑγιεινό, διότι μπαίνει τὸ φῶς τῆς ἡμέρας βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον μέσα εἰς τὸ δωμάτιον, ἐνῷ ἂν κοιμᾶται κανεὶς μὲ κλειστὰ ὅταν ἀνοίξῃ καὶ ἔχει πιὰ ξημερώσῃ ἐντελῶς βρίσκεται ἀπότομα ἀπὸ τὸ σκοτάδι στὸ φῶς καὶ αὐτὸ βλάπτει τὰ μάτια.

Ἀποφεύγετε τὰ κτυπητὰ χρώματα τριγύρω σας, ἀποφεύγετε νὰ κουράζετε τὰ μάτια σας, μὴ ἐργάζεσθε χωρὶς καλὸ φῶς, μὴ διαβάζετε στὸ κρεββάτι, διότι ἡ ὁριζοντία στάσις κουράζει.

Η ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΠΛΩΣΙΣ

Δὲν διαφέρει πιὰ πολὺ ἕνα καπνιστήριο ἀπὸ μιὰ βιβλιοθήκη ἢ ἕνα σαλονάκι, διότι καὶ εἰς τὰ τρία αὐτὰ δωμάτια συναντᾷ κανεὶς τὰ ἴδια σχεδὸν ἔπιπλα.

Πλατειὲς καὶ βαθειὲς πολυθρόνες, χαμηλὰ ντιβάνια, χαμηλὰ τραπεζάκια καὶ ἄλλα παρόμοια.

Ἡ τελευταία μόδα ἐπιβάλλει ἕνα εἶδος ντιβανιοῦ ποὺ ἔχει ἀπὸ πάνω μιὰ ἐταζέρα γιὰ νὰ τοποθετοῦνται βιβλία καὶ διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ὅποιος ξαπλώνεται λίγο στὸ ντιβάνι του γιὰ ν' ἀναπαυθῇ δὲν ἔχει παρὰ νὰ ἁπλώσῃ τὸ χέρι του γιὰ νὰ πάρῃ ἕνα βιβλίο νὰ διαβάσῃ. Κοντὰ θὰ ἔχῃ ἕνα τραπεζάκι μὲ μιὰ λαμπίτσα, ἕνα σταχτοδοχεῖο, ἕνα ἀνθογυάλι κι' ἔτσι ἡ γωνιὰ αὐτὴ τοῦ δωματίου εἶναι συμπαθητικώτατη καὶ πολὺ φιλόξενη.

Φόρεμα σεμιζιὲ ἀπὸ ἐμπριμὲ φουλάρι.

ΚΟΥΖΙΝΑ

Μπισκότα Ναβάρας.—Παίρνομε 150 δράμια ἀλεῦρι καὶ τὸ βάζομε σὲ μιὰ λεκάνη μὲ 150 δρ. ψιλὴ ζάχαρη, ἕνα αὐγὸ ὁλόκληρο, 4 ἀσπράδια καὶ ἕνα μυρωδικὸ τῆς ἀρεσκείας μας. Δουλεύομε τὸ μῖγμα ἕως ὅτου σχηματισθῇ μιὰ πάστα καὶ ἔπειτα τοποθετοῦμε κουταλιὲς-κουταλιὲς σὲ λαμαρίνες ἀλειμμένες μὲ βούτυρο καὶ κοσκινισμένες μὲ ἀλεῦρι καὶ δίδομε εἰς αὐτὲς σχῆμα μακρουλό.

Τὰ ἀφήνομε λίγη ὥρα καὶ ὕστερα τὰ στέλνομε σὲ σιγανὸ φοῦρνο.

Ἂν θέλωμε τὰ ραντίζομε μὲ ἀνθόνερο καὶ πασπαλίζομε μὲ βανιλιαρισμένη ζάχαρη.

Η ΚΑΛΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ

Πῶς προσφέρεται τὸ τσάϊ.— Ἡ μόδα τοῦ τσαγιοῦ μᾶς ἦλθε ἀπὸ τὴν Ἀγγλία καὶ ἐγενικεύθη. Τώρα δὲν ὑπάρχει πιὰ τόπος στὸν ὁποῖον νὰ μὴ προσφέρεται τσάϊ.

Ἡ κυρία ποὺ ἔχει ὡρισμένη ἡμέρα ὑποδοχῆς προσφέρει τσάϊ, ἡ κυρία ποὺ περιμένει μία φίλη της προσφέρει τσάϊ καὶ τέλος ἡ κυρία ποὺ ἔτυχε νὰ μείνῃ σπίτι της ἕνα ἀπόγευμα παίρνει τὸ τσάϊ της στὰς 5.

Ἂν οἱ προσκεκλημένοι εἶναι πολλοὶ τὸ τσάϊ προσφέρεται στὴν τραπεζαρία καὶ οἱ προσκεκλημένοι κάθονται γύρω-γύρω στὸ τραπέζι. Ὅταν τελειώσουν οἱ πρῶτοι, σηκώνονται καὶ ἀφήνουν τὴν θέσι δι' ἄλλους καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

Τὸ τραπέζι θὰ εἶναι διευθετημένο ὅσο τὸ δυνατὸν ὡραιότερα, τὸ τραπεζομάνδηλο λευκὸ κεντημένο, τὰ φλυτζάνια ἀπὸ φίνα πορσελάνη, τὰ κουταλάκια ἀσημένια καὶ τὸ σαμοβὰρ θὰ ἀχνίζῃ καὶ θὰ ἐφοδιάζῃ διαρκῶς τὴν τεγιέρα.

Θὰ ὑπάρχουν ἐπάνω στὸ τραπέζι τὰ διάφορα φαγώσιμα, μιὰ γαλατιέρα μὲ γάλα, ἕνα κρυστάλλινο μπουκαλάκι μὲ κονιάκ, ἕνα-δυὸ πιατάκια μὲ λεπτὲς φέτες λεμόνι, ἡ ζαχαριέρα μὲ τὸ τσιμπίδι τῆς ζάχαρης, ἡ ὁποία ἀπαραιτήτως θὰ εἶναι τετραγωνάκια.

Τὰ προσφερόμενα σ' ἕνα μεγάλο τσάϊ εἶναι μπριόσες, κέϊκ διαφόρων εἰδῶν, γκατώ, πτιφούρ, ἀποφεύγομεν δὲ τὴς φρυγανιὲς μὲ βούτυρο, μολονότι οἱ ἄγγλοι δὲν τὰς παραλείπουν ποτέ.

Ἐν τῇ περιπτώσει αὐτῇ δὲν θὰ σερβίρετε ποτὲ τὴς φρυγανιὲς μὲ βούτυρο, ἀλλὰ τὸ βούτυρο σερβίρεται εἰς τὸν καθένα νὰ ἀλείψῃ μόνος του τὴς φέτες του. Γι' αὐτὸ κοντὰ εἰς τὸ φλυτζάνι ἔχετε καὶ ἕνα πιατάκι καὶ ἕνα μικρὸ μαχαῖρι. Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον θὰ συμπληρώσωμεν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Λεάν Πολ., Κηφισσιάν.—Ἐξηγηθῆτε τί εἶναι αὐτὲς ἡ μυρμηγκιές, διότι δὲν σᾶς ἐννοῶ.

Μπεμπὲ Ντανιέλς.—Νὰ κάμνετε ἀπόλυτον νηστείαν ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος, νὰ πίνετε ὕστερα ἀπὸ κάθε γεῦμα σας χαμομῆλι ζεστὸ χωρὶς ζάχαρη καὶ νὰ ἀποφεύγετε τὰ ἀμυλώδη. Τὴν διεύθυνσίν μου θὰ σᾶς τὴν ποῦν εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Ἑβδομάδος» ὅταν ἔλθετε.

Ν. Β., Πόρον.—Εἶναι τελείως ἄγνωστον αὐτὸ τὸ Πανεπιστήμιον. Μὴ δίδετε καμμίαν πίστιν.

Δα Λυδίαν Σ. Τ.—Σᾶς συνιστῶ ὅτι καὶ εἰς τὴν «Μπεμπὲ Ντανιέλς». Γιὰ τοὺς κάλους ὑπάρχει εἰδικὸν φάρμακον εἰς τὸ φαρμακεῖον Μαρινοπούλου. Γιὰ ν' ἀδυνατήσουν τὰ πόδια δὲν ὑπάρχει τρόπος, οὔτε γιὰ τὴς βλεφαρίδες ἀφοῦ τὸ δαφνόλαδον σᾶς ἔβλαψε.

Λύνταν, Ἐνταῦθα.—Τί ἀκριβῶς θέλετε νὰ διορθώσετε, προσδιωρίσατε.

Ἑλ. Καπ., Πειραιᾶ.—Ἡ ροδαλίνη θὰ σᾶς ὠφελήσῃ ὡς καὶ τὸ ἁγνὸ σαποῦνι Μασσαλίας.

Γεώργιον Πολ., Φάληρον.—Νὰ χρησιμοποιῆτε κρέμαν «Πόντς» μετὰ τὸ ξύρισμα.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

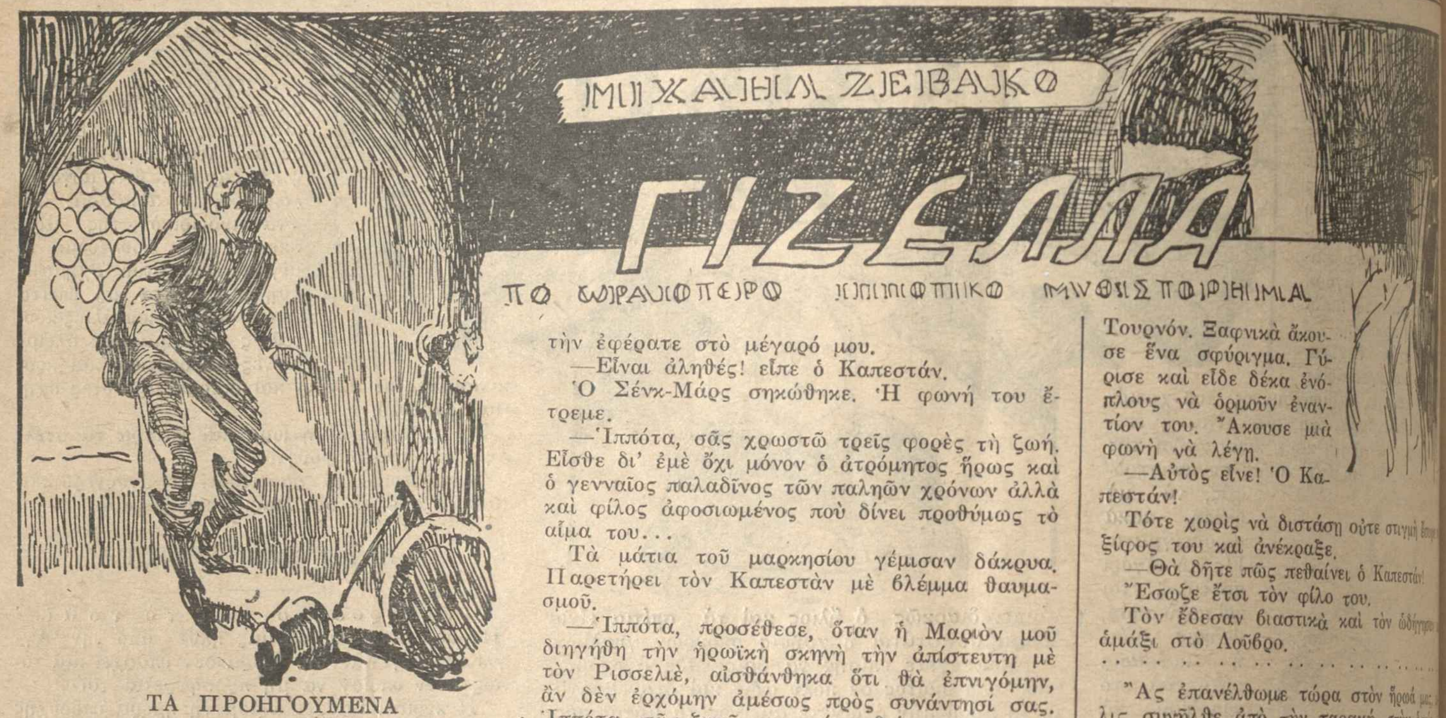

ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΖΕΛΛΑ

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟ ΙΠΠΟΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

[Ὁ Κονσίνο Κονσίνι, ἐραστὴς τῆς βασιλίσσης Μαρίας τῶν Μεδίκων, ἀναθέτει στὸν ἔμπιστό του Ρινάλδο νὰ ἀνακαλύψη τὴ διαμονὴ τῆς Γιζέλλας, ἡ ὁποία εἶναι ἐρωτευμένη μὲ τὸ νεαρὸ μαρκήσιο Σένκ-Μάρς ποὺ συμπαθεῖ κι' ὁ πατέρας της. Ὁ Ρινάλδος ἀνακαλύπτει τὰ ἴχνη τῆς Γιζέλλας καὶ ὁ Κονσίνι σπεύδει εἰς συνάντησίν της. Ὁ ἱππότης Καπεστὰν φθάνει στὴν κατάλληλη στιγμὴ γιὰ νὰ σώση τὴν Γιζέλλα ἀπὸ τοὺς ὄνυχας τοῦ Κονσίνι. Ὁ Κονσίνι συλλαμβάνει τὴν Γιζέλλα, τὴν ἐλευθερώνει ὅμως ἡ βασίλισσα Μαρία τῶν Μεδίκων ποὺ ἔρχεται μαζὶ μὲ τὴν γυναῖκα του. Ὁ Καπεστὰν σώζει τὸν Λουδοβῖκο ΙΓ' ἀπὸ βέβαιο θάνατο, μιὰ μέρα ποὺ ἀφηνίασε τὸ ἄλογό του. Ὁ βασιλεὺς εἰς ἀντάλλαγμα, τοῦ προσφέρει τὴν ὑποστήριξί του. Ὁ Καπεστὰν ὑποπίπτει, ἀργότερα, στὴν δυσμένεια τοῦ βασιλέως. Ὁ Ρισσελιὲ κατηγορεῖ τὸν Καπεστὰν ὡς ἔνοχον ἐσχάτης προδοσίας καὶ ζητεῖ ἀπὸ τὸν βασιλέα τὴν σύλληψή του].

29. (Ἡ συνέχεια)

Ἡ τελευταία φράσις ἔφερε τὸν Καπεστὰν σὲ ἀνησυχία. Χωρὶς νὰ τὸ θέλη ἐσυλλογίσθη ὅλες τὶς συμπτώσεις, ποὺ ἐφαίνοντο νὰ τοῦ λέγουν. «Μὴ κοιμᾶσαι, Καπεστάν. Ἀγρύπνει».

Ὁ Σένκ-Μάρς ἀπήντα συγκινημένος ἐν τῷ μεταξύ.

—Ἱππότα, ἦλθα τὴν νύκτα στὸ Παρίσι καὶ ἔτρεξα ἐδῶ μόλις ἀφῆκα τὸ ἄλογό μου στὸ ξενοδοχεῖο τῶν «Τριῶν Μοναρχῶν». Συγχωρήσατέ με διότι σᾶς ἐξύπνησα. Ὑπῆρχαν τρεῖς διάφοροι λόγοι διὰ νὰ βιάζωμαι. Πρῶτον διότι κατασκοπευόμενος δὲν μπορῶ νὰ μένω στὸ Παρίσι παρὰ τὴν νύκτα. Ἔπειτα διότι πρέπει νὰ φύγω μόλις ξημερώση. Τρίτον διότι αὐτὸ ποὺ ἔχω νὰ σᾶς πῶ δὲν ἐπιδέχεται ἀναβολή.

Ὁ Καπεστὰν ὑπεκλίθη ψυχρῶς. Ὁ Σένκ-Μάρς ἐπανέλαβε.

—Ἱππότα, σᾶς ὑπωπτευόμην διὰ τὴν ἀγαπητή μου Μαριόν. Γνωρίζω τώρα ὅτι ἡ ὑποψίες μου ἦταν ἄδικοι.

—Μπᾶ! εἶπε ὁ ἱππότης.

—Ναί! Ἡ Μαριὸν μοῦ ἀπέδειξε τὴν ἀθωότητά σας.

—Δόξα σοι ὁ Θεός! Μοῦ ἀφαιρεῖτε μέγα βάρος.

—Ἔπειτα ἔμαθα ὅτι ἀγαπᾶτε ἄλλην!

Ὁ Καπεστὰν συνωφρυώθη καὶ ἐστέναξε.

—Ἱππότα, ἐπανέλαβε ὁ Σένκ-Μάρς, μοῦ ἐσώσατε τὴν ζωὴ στὴν ὁδὸ Δελφῖνος ἐνῷ ἐδικαιοῦσθε νὰ μὲ θεωρῆτε ἐχθρό σας.

—Μπᾶ! Τὸ ἴδιο θὰ ἐκάματε καὶ σεῖς στὴν θέσι μου!

—Δὲν γνωρίζω. Ὁπωσδήποτε δὲν τὸ ἔκαμα. Ἔπειτα μὲ ἐσώσατε ἐκ τῆς ἁμάξης ποὺ μὲ ὡδήγει στὴν Βαστίλλη.

—Ἀλλὰ δὲν ἐγνώριζα ὅτι εἴσθε σεῖς. Δὲν μοῦ ὀφείλετε συνεπῶς τίποτε!

—Ἱππότα! εἶπε ὁ Σένκ-Μάρς περισσότερο συγκινημένος. Ἡ Μαριὸν μοῦ διηγήθη χθές, ὅτι σεῖς τὴν ἐσώσατε ἀπὸ τὸν Ρισσελιέ. Σεῖς τὴν ἐφέρατε στὸ μέγαρό μου.

—Εἶναι ἀληθές! εἶπε ὁ Καπεστάν.

Ὁ Σένκ-Μάρς σηκώθηκε. Ἡ φωνή του ἔτρεμε.

—Ἱππότα, σᾶς χρωστῶ τρεῖς φορὲς τὴ ζωή. Εἴσθε δι' ἐμὲ ὄχι μόνον ὁ ἀτρόμητος ἥρως καὶ ὁ γενναῖος παλαδῖνος τῶν παληῶν χρόνων ἀλλὰ καὶ φίλος ἀφοσιωμένος ποὺ δίνει προθύμως τὸ αἷμα του...

Τὰ μάτια τοῦ μαρκησίου γέμισαν δάκρυα. Παρετήρει τὸν Καπεστὰν μὲ βλέμμα θαυμασμοῦ.

—Ἱππότα, προσέθεσε, ὅταν ἡ Μαριὸν μοῦ διηγήθη τὴν ἡρωϊκὴ σκηνὴ τὴν ἀπίστευτη μὲ τὸν Ρισσελιέ, αἰσθάνθηκα ὅτι θὰ ἐπνιγόμην, ἂν δὲν ἐρχόμην ἀμέσως πρὸς συνάντησί σας. Ἱππότα, σᾶς ζητῶ συγγνώμη διότι σᾶς προσέβαλα στὰ ὑπόγεια τοῦ μεγάρου Ἀγκουλέμης.

—Μαρκήσιε! εἶπε ὁ Καπεστὰν ὠχριώντας στὴν ἀνάμνησι τῆς Γιζέλλας.

—Ἱππότα σοῦ ζητῶ συγγνώμη, διότι διεσταύρωσα μαζύ σου τὸ ξίφος μου στὴν ὁδὸ τοῦ Μεδόν. Σοῦ ζητῶ συγγνώμη διότι ὑπῆρξα ἐχθρός σου. Καὶ σὲ ἐρωτῶ. Θέλεις νὰ μοῦ κάμης τὴν μεγάλη τιμὴ νὰ εἶσαι ἀδελφός μου; Δέχεσαι νὰ μὲ θεωρῇς φίλο σου;

Ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως ὁ Καπεστὰν ἄνοιξε τὴν ἀγκαλιά του στὴν ὁποία ὁ Σένκ-Μάρς ἐρρίφθη μὲ δάκρυα στὰ μάτια.

.. ..

Μόλις ἡ πρώτη συγκίνησις πέρασε ὁ Καπεστὰν ἔστειλε τὸν Κογολῖνο νὰ φέρῃ μπουκάλες παληοῦ κρασιοῦ καὶ φαγητό. Οἱ δύο φίλοι ἀφοῦ κάθησαν μπροστὰ στὸ τραπέζι θυμήθηκαν τὰ παληά των. Ὁ Καπεστὰν διηγήθη πῶς ὡδήγησε τὸν Γκύζης στὴν Βαστίλλη καὶ ἐλευθέρωσε τὸν Κονδέ. Διότι ὁ ἥρως μας δὲν εἶχε καμμιὰν ἀμφιβολία ὅτι ὁ ἐλευθερωθεὶς δεσμώτης τοῦ Πύργου τῶν Θησαυρῶν ἦταν ὁ Κονδέ.

Ὁ Σένκ-Μάρς ἄκουσε ἔκθαμβος. Ἤπιαν διαδοχικὰ πολλὲς μπουκάλες καὶ στὸ τέλος ὁ Σένκ-Μάρς βλέποντας ὅτι ἡ μέρα ἐπλησίαζε σηκώθηκε διὰ νὰ ἀναχωρήση παρακαλέσας τὸν Καπεστὰν νὰ μεταβῇ στὸ Ὀρλεὰν διὰ νὰ τὸν δῇ.

Εἶχε φθάσει μέχρι τῆς πόρτας καὶ ἐπέστρεψε πάλιν στενοχωρημένος.

—Φίλε μου, εἶπε μὲ φωνὴ ὑπόκωφη, ἔχω μιὰ τελευταία ὑπηρεσία νὰ σοῦ ζητήσω. Ὑπηρεσία μεγαλυτέρα ἀπὸ ὅλες. Πρόκειται περὶ τῆς τιμῆς μου!

—Λέγε! εἶπε ὁ Καπεστάν. Θέλεις νὰ σοῦ χρησιμεύσω ὡς δεύτερος σὲ μονομαχία;

—Ὄχι... Ἄκουσε. Μιὰ μέρα... γρήγορα ἴσως... θὰ νυμφευθῇς...

Ὁ Καπεστὰν χλώμιασε καὶ ἔνευσε ἀρνητικά.

—Ναί! εἶπε ὁ Σένκ-Μάρς. Τὸ ξέρω καλά. Θὰ νυμφευθῇς μιὰ κόρη μὲ καρδιὰ ἀνταξία τῆς δικῆς σου.

—Ποτέ! ψιθύρισε ὁ Καπεστάν.

—Ἂν γίνῃ ὅμως τοῦτο ἄκουσε! Ἀπέναντι τῆς κόρης αὐτῆς, ἀπέναντι τοῦ πατρός της, ἡ διαγωγή μου ὑπῆρξε ἀναξία εὐπατρίδου!

—Ἀλλά... τὸ ξέρεις λοιπόν;...

—Ἄκουσε ὅλα! Στὸν πατέρα αὐτόν, στὴν κόρη θέλω νὰ εἰπῇς ὅτι ὁ μαρκήσιος Σένκ-Μάρς μιὰ μόνο ἔχει δικαιολογία. Ἦταν τυφλὸς ἀπὸ ἔρωτα. Θὰ τοὺς πῇς ὅτι ἐγὼ ὁ ἴδιος ἐκήρυξα τὸν ἑαυτό μου ἀνάξιο εὐπατρίδη ἐφ' ὅσον αὐτοὶ δὲν μὲ συγχωρήσουν. Καὶ σὺ Καπεστάν, θὰ ἐπιτύχῃς τὴν συγγνώμη.

Ὁ Καπεστὰν ζαλισμένος τὸν παρετήρει.

—Θὰ πῇς τέλος, Καπεστάν, στὴν κόρη αὐτήν, ὅτι στὴν ντροπή μου μιὰ μόνο ἔχω παρηγοριά. Τὸ ὅτι ἡ διαγωγή μου συνετέλεσε ὥστε νὰ νυμφευθῇ τὸν ἐντιμότερο τῶν εὐπατριδῶν τῆς ἐποχῆς μας!

Ὁ Καπεστὰν ἀφῆκε κραυγὴ καὶ ἔπεσε ἐξηντλημένος στὸ κρεββάτι. Ὁ Σένκ-Μάρς ξαλαφρωμένος πειὰ ἔφυγε.

.. ..

Ὁ Σένκ-Μάρς προχωροῦσε πρὸς τὴν ὁδὸ Τουρνόν. Ξαφνικὰ ἄκουσε ἕνα σφύριγμα. Γύρισε καὶ εἶδε δέκα ἐνόπλους νὰ ὁρμοῦν ἐναντίον του. Ἄκουσε μιὰ φωνὴ νὰ λέγη.

—Αὐτὸς εἶνε! Ὁ Καπεστάν!

Τότε χωρὶς νὰ διστάση οὔτε στιγμὴ ξίφος του καὶ ἀνέκραξε.

—Θὰ δῆτε πῶς πεθαίνει ὁ Καπεστάν!

Ἔσωζε ἔτσι τὸν φίλο του.

Τὸν ἔδεσαν βιαστικὰ καὶ τὸν ὡδήγησ ἁμάξι στὸ Λοῦβρο.

.. ..

Ἂς ἐπανέλθωμε τώρα στὸν ἥρωά μας. λις συνῆλθε ἀπὸ τὴν ταραχή, στὴν ὁποία ἔρριξαν τὰ λόγια τοῦ Σένκ-Μάρς. Σηκώθ

Οἱ διαβάται ἀνετρέποντο, ἐνῷ φων φόβου ἀκούντανε γύρω.

κάθησε στὸ κρεββάτι καὶ ἄρχισε νὰ σκέπτε

«Ὁ Σένκ-Μάρς, σκεπτόταν, θέλησε νὰ μὲ ρηγορήση. Ἀντελήφθη ὅτι ἀγαπῶ τὴν Γιζέλ Καὶ ἐπειδὴ εἶνε εὐτυχὴς στὸν δικό του ἔρ βλέπει καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους τριγύρω του τυχεῖς. Ὅσο διὰ τὴν Γιζέλλα, ἡ μόνη μου ρηγοριὰ εἶνε ὅτι μιὰ νύκτα συγκινημένη εἶπε ὅτι μὲ ἀγαπᾶ. Ἐκεῖνο ποὺ μᾶς χωρίζει ὅτι αὐτὴ ὀνομάζεται Ἀγκουλέμης καὶ ἐγὼ πεστάν. Μόνον ὁ τίτλος καὶ ἡ περιουσία ριάζονται λοιπὸν στὸν κόσμο αὐτό;... προσπαθήσω διὰ τρίτη φορὰ νὰ ξαναπ Αὔριο θὰ σκεφθῶ γιὰ χρήματα! Εἴμαστε στραμμένοι, ὅπως λέγει ὁ Κογολῖνος. Κα Κογολῖνος λογαριάζει σὰν τοκογλύφος. Ἀλ ὁ ἀνόητος πῆγε νὰ δώση τὴς πέντε τελευ πιστόλες μας σ' ἕνα τσαρλατᾶνο!»

Ἔρριξε ἕνα βλέμμα ἀδιάφορο ἐπὶ τῆς σ γῆς, ποὺ ἦταν κυλισμένη στὸ πάτωμα καὶ πλώθηκε στὸ κρεββάτι.

Καὶ πάλιν ὅμως ἡ πόρτα τοῦ δωματίου χτηκε. Ἦταν ὁ Κογολῖνος.

—Κύριε, εἶπε, νομίζω, ὅτι σφάζονται στὸν δρόμο!

Ὁ Καπεστὰν σηκώθηκε μουρμουρίζοντας

—Δὲν πρέπει νὰ κοιμηθῶ ἀπόψε! Εἶνε γρ φτό μου!

Ἄναψε ἕνα φανὸ καὶ ἔτρεξε μὲ γυμνὸ τὸ ξί φος στὸν δρόμο. Ὅταν ἐπέστρεψε, ὁ Κογολῖ τὸν ρώτησε:

—Σκοτώθηκαν πολλοί, κύριε;

—Ὄχι! ἀνόητε!... Ἀλλὰ τί βλέπω! Ἐτόλ μησες νὰ τοποθετήσης πάλιν τὴν συνταγὴ νω στὸ τραπέζι; Ἔξω ἀπ' ἐδῶ, ἀχρεῖε. Κα τολμήσης νὰ ἀνοίξης χωρὶς νὰ σοῦ μιλήσω σφάζω!

Αὐτὴ τὴν φορά, ἀπεκοιμήθη. Ὅταν ξύπ

ἦταν εὔθυμος καὶ γελαστός.

Ὁ Κογολῖνος σκέφθηκε νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς διαθέσεως τοῦ κυρίου του.

—Κύριε, εἶπε, νομίζω, ὅτι δὲν εἶνε πολὺ ἀργά!

—Πολὺ ἀργά; Γιατί πρᾶγμα;

—Δὲν θὰ μὲ σουβλίσετε, κύριε;

—Ὄχι! Ἔχεις τὸν λόγο μου!

—Λοιπόν! Διαβάστε την. Μιὰ φορὰ μονάχα! Μόνο μιὰ φορά!

—Τί νὰ διαβάσω ἀνόητε;

—Τὴν συνταγή, κύριε! Μὴ θυμώνετε! Μιὰ φορὰ μονάχα! Θὰ σᾶς δώση βασιλικὴ περιουσία!

Ὁ Καπεστὰν ἔσκασε στὰ γέλοια.

—Περίμενε, ἀνόητε! Ἄνοιξε τὴς τσέπες σου! Θὰ τὴν διαβάσω! Προσοχή!

Ὁ Καπεστὰν ἄνοιξε τὴν περγαμηνή. Ξαφνικὰ ὁ Κογολῖνος τὸν εἶδε νὰ γίνεται χλωμός. Κατόπιν τὸν εἶδε νὰ τρέχη πρὸς τὴν πόρτα μὲ τόση ὁρμή, ὥστε ἀνέτρεψε καὶ αὐτὸν καὶ τὸ τραπέζι.

Ὁ Καπεστὰν ἔτρεξε στὸν σταῦλο, πήδησε ἐπάνω στὸν Φτεροπόδη ὅπως ἦταν καὶ διὰ πρώτη φορά, ἐκέντησε μὲ τοὺς πτερνιστῆρας του τὸ εὐγενικὸ ζῶο.

Κάτι σὰν ἀστραπὴ διέσχιζε τοὺς δρόμους τοῦ Παρισιοῦ. Οἱ διαβάται ἀνετρέποντο, φωνὲς μόνο φόβου ἀκούοντο.

Ὁ Φτεροπόδης ἔτρεχε ἐνῷ ὁ Καπεστὰν ἐκέντα, ἐπλήγωνε τὴν κοιλιὰ τοῦ εὐγενικοῦ ζώου ψιθυρίζοντας διαρκῶς.

—Πολὺ ἀργά! Πολὺ ἀργά!

XLII

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΜΑΓΕΜΕΝΗΣ ΕΠΑΥΛΕΩΣ

Ἡ πρώτη σκέψις τῆς Γιζέλλας, μόλις μπῆκε στὴν ἔπαυλι τοῦ Μεδὸν καὶ ἀφῆκε νὰ κλεισθῇ πίσω της ἡ βαρειὰ πόρτα τῆς εἰσόδου, ἦταν νὰ τρέξῃ πρὸς τὴν ἔξοδο τοῦ ἐγκαταλελειμμένου πάρκου. Ἦταν βεβαία ὅτι ἡ πόρτα τῆς ὁδοῦ θ' ἀντεῖχε πολὺν καιρὸ στὴς ἐφόδους. Σὲ λίγα δευτερόλεπτα εἶχε κλείσει καὶ τὴν ἄλλη πόρτα. Ὑπῆρχε ὅμως ἕνα ἰσόγειο παράθυρο χωρὶς κάγκελα—αὐτὸ ἀκριβῶς διὰ τοῦ ὁποίου μπῆκε ὁ Κονσίνι τὴν νύκτα τῆς ἀπαγωγῆς τῆς κόρης. Ἡ Γιζέλλα ἦταν γενναία καὶ εἶχε ἀκμαῖες σωματικὲς δυνάμεις. Ὁ φόβος ἄλλωστε μήπως πέσῃ στὰ χέρια τοῦ Κονσίνι ἐδεκαπλασίασε τὴς δυνάμεις της.

Ἔκλεισε τὸ παράθυρο τοποθετήσασα ὅσα ἔπιπλα μποροῦσε πίσω του καὶ μετὰ δέκα λεπτὰ λαχανιασμένη ἀπεσύρθη, ἐνῷ ἀπέξω ἀκούοντο βαρεῖς κρότοι κτυπημάτων ἐναντίον τῆς πόρτας.

Ἡ Γιζέλλα συγκέντρωσε ὅλη τὴ σκέψι της. Τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ; Ἄλλη ὑπεκφυγὴ δὲν ὑπῆρχε. Τὸ σπίτι ὁπωσδήποτε θὰ ἔπεφτε στὰ χέρια τοῦ Κονσίνι. Ἔπρεπε πάντως νὰ πεθάνῃ. Ὁ θάνατος παρουσιάζετο σ' αὐτὴν ὡς ἡ τελευταία σωτηρία.

Πρὸς τὸ μέρος τοῦ πάρκου ἀκούοντο ἤδη ἡ φωνὲς τοῦ Κονσίνι καὶ τῶν ὁπλοφόρων του, ποὺ ἔδεσαν τὰ ἄλογά των στὰ δέντρα καὶ ὥρμουσαν ἐναντίον τῆς πόρτας.

—Ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως ἀνοίξατε! ἀκούσθηκε ἡ φωνὴ τοῦ Κονσίνι.

Συγχρόνως ἡ πόρτα πρὸς τὸν δρόμο ἔτριζε ἀπὸ τὰ κτυπήματα.

Ἡ Γιζέλλα ἐσκέπτετο πειὰ μόνο τὸν θάνατο. Ἐφοβεῖτο ὅμως ὅτι τὸ ἐγχειρίδιο πληγώνει χωρὶς νὰ σκοτώνῃ. Ξαφνικὰ μιὰ σκέψις τὴν ἔκαμε ν' ἀφήσῃ κραυγὴ χαρᾶς. Ἔτρεξε πρὸς τὴν αἴθουσα, ὅπου ὁ Καπεστὰν ἄλλοτε εἶχε βρῇ γεῦμα, στολὴ καὶ χρήματα. Ἐκεῖ ἦταν τὸ ὁπλοστάσιο τῶν συνωμοτῶν. Μιὰ σειρὰ βαρελίων πυρίτιδος ἦταν τοποθετημένη σὲ μιὰ γωνιά.

Ἡ Γιζέλλα ἀφοῦ ἑτοιμάσθηκε νὰ πεθάνῃ δὲν μπόρεσε νὰ μὴ ἀφιερώσῃ μιὰ τελευταία σκέψι στὸν Καπεστάν. Ἔβγαλε ἀπὸ τὸ στηθόδεσμο τὴν τετριμμένη περγαμηνὴ καὶ τὴν ἔφερε στὰ χείλη της. Κατόπιν διάβασε.

«Ἐγὼ Ἀδεμὰρ δὲ Τρεμαζένκ ἱππότης δὲ Καπεστὰν προσφέρω τὴς εὐχαριστίες μου στὴν ὡραία τῆς ἐπαύλεως αὐτῆς. Διὰ τὴν εὐγενῆ φιλοξενία της, ἀφιερῶ σ' αὐτὴν τὴν ζωή μου».

Ἡ Γιζέλλα ξεχνώντας ὅλα καὶ αὐτὸν τὸν κίνδυνο ἔκλεισε τὰ μάτια σὰν νὰ ἤθελε νὰ παρακολουθήσῃ ἕνα ὡραῖο ὄνειρο.

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη ἕνας τρομερὸς τριγμὸς ἀκούσθη στὴν ἐξώπορτα καὶ βήματα ἀνθρώπων ποὺ ἔμπαιναν.

Ἡ Γιζέλλα συνῆλθε, ἅρπαξε τὸ δαδὶ καὶ ἐπλησίασε πρὸς τὴν πυρίτιδα.

Κατὰ τὴν τρομερὴ ἐκείνη στιγμὴ μιὰ φωνὴ ἀκούσθηκε, διακρινομένη μέσα σ' ὅλο τὸ θόρυβο. Καὶ στὴ φωνὴ ἐκείνη ἡ Γιζέλλα τινάχθηκε.

—Γιζέλλα!... Ἔρχομαι! Γιζέλλα.

—Αὐτὸς εἶνε! Ὁ Καπεστάν! Ὁ Καπεστάν!

Ἀπέθεσε τὸ δαδὶ στὸ τζάκι καὶ ὥρμησε πρὸς τὴν πόρτα μὲ τὴν ἀγκαλιὰ ἀνοικτή.

—Ἐδῶ, Καπεστάν!

—Νᾶμαι!

Κάτι σὰν κεραυνός. Τὸ ἀπέναντι δωμάτιο ἦταν γεμᾶτο ἀπὸ ἄνδρας μὲ τὰ ξίφη στὸ χέρι. Καὶ ὅλα τὰ ξίφη ἐστρέφοντο πρὸς ἕνα μόνο στῆθος.

Ἦταν ὁ Καπεστάν. Τὸν εἶδε νὰ προχωρῇ ὅμοιος μὲ Θεόν, μὲ βῆμα βραδὺ καὶ ἀτάραχο μπροστὰ στὸ θάνατο.

Ὁ Καπεστὰν εἶχε πηδήσει ἀπὸ τὸν ἀφρισμένο καὶ ματωμένο Φτεροπόδη μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ ξενοδοχείου τῆς «Χήνας».

Μὲ ἕνα βλέμμα τὰ εἶδε ὅλα. Τὰ πλήθη τῶν χωρικῶν ἀνήσυχα. Ἕνα ἁμάξι ποὺ περίμενε στὴν αὐλὴ τοῦ ξενοδοχείου καὶ στίφη ἐνόπλων μπροστὰ στὴν πόρτα τῆς μυστηριώδους ἐπαύλεως.

Ὁ Καπεστὰν ἀντελήφθη καὶ προχώρησε. Σὲ λίγο τὸν εἶδαν νὰ μπαίνῃ· τὴν στιγμὴ ἐκείνη δὲν αἰσθανόταν κανένα βάρος.

Προχωροῦσε ἐλαφρὸς καὶ σιωπηλὸς ὅμοιος μὲ γίγαντα. Ποῦ καὶ ποῦ ἡ φωνή του ἀντηχοῦσε:

—Γιζέλλα! Ἐδῶ εἶμαι!

Ὁ Ρινάλδος μὲ τοὺς ὁπλοφόρους του προχωροῦσε ἐν τῷ μεταξύ. Σὲ λίγο ἔφθασε σὲ μιὰ αἴθουσα ἐκ τῆς ὁποίας ἀκούοντο οἱ κτύποι τῶν ἀνθρώπων τοῦ Κονσίνι στὴν πόρτα τοῦ πάρκου.

Ἕνας κρότος ἀπότομος καὶ βαρὺς ἔκαμε τὸν Ρινάλδον νὰ στραφῇ.

Εἶδε ἕνα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους του νὰ πέφτῃ μὲ τὸ κεφάλι σπασμένο ἐνῷ τὸ μυαλὸ ράντιζε τοὺς τοίχους. Σὲ διάστημα δευτερολέπτων καὶ ἄλλο κεφάλι ὑφίστατο τὴν ἰδία τύχη. Ὁ Ρινάλδος ἔμεινε γιὰ μιὰ στιγμὴ μὲ τὸ στόμα ἀνοικτὸ καὶ τὰ μάτια ἔξω ἀπ' τὴς κόγχες. Κατόπιν ἐβρυχήθη.

—Ὁ Καπεστάν!

Ὁ Καπεστὰν προχωροῦσε μὲ τὸν σιδερένιο μοχλὸ περιστρεφόμενο γύρω ἀπ' τὸ κεφάλι του. Οἱ ὁπλοφόροι τρομαγμένοι πρὸς στιγμή, ὥρμησαν ἐναντίον του κατόπιν μὲ λύσσα.

Αὐτὸς ἐξακολουθοῦσε νὰ προχωρῇ. Σὲ κάθε γῦρο τοῦ μοχλοῦ ἕνα κεφάλι ἔσπαζε, ἕνα στῆθος ἐσχίζετο, ἕνα μπράτσο θρυμματιζόταν.

Ὁ Ρινάλδος μαινόμενος ἔπεσε κατὰ γῆς διὰ νὰ κτυπήσῃ ἕρποντας τὸν Καπεστάν. Ἐκεῖνος τὸν εἶδε. Ὕψωσε τὸ πόδι καὶ μὲ ἕνα κτύπημα βαρὺ τσάκισε τὸ κεφάλι τοῦ δολοφόνου.

Κατόπιν πηδώντας ἐπάνω ἀπ' τὸ πτῶμα ἔρριξε μὲ ὅλη του τὴν δύναμι τὸν μοχλὸ κατὰ τῶν φευγόντων καὶ στραφεὶς ἅρπαξε στὴν ἀγκαλιά του τὴν Γιζέλλα, μπῆκε στὸ δωμάτιο καὶ ἔκλεισε τὴν πόρτα.

Ἑπτὰ ἄνδρες συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ Ρινάλδου ἦταν σωριασμένοι στὴν αἴθουσα.

Ὑπελείποντο ἐννέα ἀκόμη ὄρθιοι μαζεμένοι κοντὰ στὴν πόρτα. Τὸ αἷμα τοὺς εἶχε μεθύσει. Ἐδίστασαν γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ κατόπιν ὥρμησαν σὰν λύκοι πρὸς τὴν κλεισμένη πόρτα.

Ἡ πόρτα σὲ λίγα κτυπήματα ὑπεχώρησε.

Ὥρμησαν ἄγριοι στὸ δωμάτιο.

Ἐκεῖ ὅμως ὁ τρόμος πάγωσε τὸ αἷμα των. Ἕνα λαμπερὸ αὐλάκι προχωροῦσε πρὸς τὰ βαρέλια τῆς πυρίτιδος τὰ τοποθετημένα σὲ μιὰ στροφή. Ἀλλ' ἦταν ἀργά. Κρότος ἐκρήξεως ἡφαιστείου ἀκούσθηκε καὶ ὅλα ἐχάθησαν σὲ καπνὸ καὶ σὲ φλόγες.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

ΑΝΕΞΗΓΗΤΟ!

—Ἔχετε πολλοὺς ἀδελφούς, δὲν εἶν' ἔτσι, κύριε;

—Ὄχι, κυρία μου, ἕναν μόνο!

—Ἕναν μόνο;

—Μάλιστα, κυρία μου!

—Δὲν καταλαβαίνω τί συμβαίνει! Ρώτησα τὸ ἴδιο πρᾶγμα στὴν δεσποινίδα ἀδελφή σας καὶ μοῦ ἀπάντησε πῶς ἔχει δυό!

ΣΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

Κατηγορούμενος.— Δὲν ἤμουνα μεθυσμένος, κύριε δικαστή. Μόνο ποὺ μὲ εἶχε ζαλίσει τὸ κρασί.

Δικαστής.— Ἄ! τότε διαφέρει τὸ πρᾶγμα. Ἤθελα νὰ σὲ καταδικάσω σ' ἑνὸς μηνὸς φυλάκισι· τώρα θ' ἀρκεσθῶ μόνο σὲ τριάντα ἡμερῶν!

ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

Καθηγητής.— Θὰ σᾶς θέσω, κύριε, ἐρωτήσεις ἐπὶ τῆς ὀρυκτολογίας. Πῆτε μου, σᾶς παρακαλῶ, ποῦ βρίσκει κανεὶς τὰ περισσότερα διαμάντια;

Μαθητής (μὲ πεποίθησι).— Στὸ ἐνεχυροδανειστήριο, κύριε καθηγητά!

ΒΡΕΤΑΝΝΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Μετὰ τὸν μεγάλο πόλεμο.

Ἕνας ἄγγλος στρατιώτης, ἀποστρατευθείς, γράφει στὸν πρώην συνταγματάρχη του:

«Κύριε,

Ὕστερα ἀπ' ὅλα τὰ βάσανα ποὺ ὑπέφερα ὑπὸ τὰς διαταγάς σας, ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς πληροφορήσω ὅτι εὔχομαι νὰ ἰδῶ τὸ στρατό, καὶ ἰδιαιτέρως τὸ σύνταγμά σας, νὰ πάῃ στὸ διάβολο...»

Μὲ τὸ ἑπόμενο ταχυδρομεῖο ἦρθε ἡ ἀπάντησις:

«Κύριε,

Ὅλες ἡ προτάσεις ἐπὶ τῆς κινήσεως τῶν στρατευμάτων, πρέπει νὰ γίνωνται ἐπὶ τοῦ εἰδικοῦ ἐντύπου, ὑπ' ἀριθμὸν 123 Χ. Ψ. 52. Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς στείλω ἕνα ἀντίτυπο, μὲ τὴν παράκλησι νὰ τὸ συμπληρώσετε».

ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ

—Πρόσεχε, παιδί μου. Ἔχυσες ὅλη τὴ σάλτσα ἐπάνω στὸ παλτό μου.

—Μὴ στενοχωριέστε, ἔχει κι' ἄλλη στὴν κουζίνα!

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Κύριος (πειραγμένος).—Μὰ ἐπὶ τέλους τί ἔχει αὐτὸ τὸ παιδὶ καὶ ξεφωνίζει ὅλη τὴν ὥρα;...

Ἐκείνη (ὁμοίως).— Ἔχει... ἔχει τὸν χαρακτῆρα τοῦ πατέρα του, ἁπλούστατα.

ΣΤΟ ΑΡΧΑΙΟΠΩΛΕΙΟ

—Πόσο στοιχίζει αὐτὸ τὸ παληὸ ρολόϊ;

—Πέντε χιλιάδες δραχμές.

—Εἶνε ἀκριβό. Δουλεύει καλὰ τουλάχιστον;

—Θαυμάσια. Μόνο πρέπει νὰ ξέρετε τὸν τρόπο του. Ὅταν δείχνει μεσημέρι καὶ χτυπᾶ τὴς πέντε ὧρες, τότε εἶνε δυόμισῃ!

ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ

Ἡ πεθερὰ τοῦ Πέννα μιλᾶ γιὰ φεμινισμὸ στὸν γαμπρό της.

Πέννας.— Κι' ὅμως, οἱ ἄνδρες διδάσκουν, ἐκεῖνοι δίνουν τὰ ὡραῖα παραδείγματα καὶ ἀνοίγουν τὸ δρόμο.

Πεθερά.—Πῶς αὐτό;

Πέννας.— Νά, λόγου χάριν, ὁ ἄντρας σας δὲν πέθανε πρῶτος;

ΠΑΙΔΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Μαμᾶ.—Μὴν ἀναβάλλεις γι' αὔριο, ὅ,τι μπορεῖς νὰ κάνῃς σήμερα.

Μπέμπης.—Ἔχεις δίκηο, μαμᾶ, δῶσε τὸ ὑπόλοιπο γλύκισμα νὰ τὸ φάω.

Παράξενα διηγήματα **Edmond Jaloux**

ΣΑΒΙΝΑ ΠΟΠΠΕΑ

Ἤμουν πολὺ νέος ἀκόμη ὅταν μοῦ συνέβη γιὰ πρώτη φορά, αὐτὸ τὸ ἀλλόκοτο περιστατικό, ποὺ ἡ ἐπιμονή του ἔμελλε νὰ καταστρέψη τὴ ζωή μου καὶ νὰ μὲ κάνη ἀπὸ τὸν νέο ποὺ ἤμουνα γεμάτο ὑποσχέσεις καὶ φωτιά, ἕνα γεροντάκι μοναχικὸ καὶ ἀπογοητευμένο.

Ἀφίστε ὅμως ν' ἀρχίσω μὲ τὴ σειρά. Οἱ γονεῖς μου εἶχαν χωρίσει, ἐπειδὴ δὲν συμφωνούσανε σὲ τίποτε, καὶ αὐτὸ θὰ μποροῦσε νὰ ἐξακολουθήση ἔτσι γιὰ πάντα. Δὲν ζητήσανε τὴ γνώμη μου καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ὁριστικῆς διαφωνίας των ἦταν ὅτι θέλανε νὰ μὲ κλείσουνε δεκατεσσάρων χρονῶν σ' ἕνα θρησκευτικὸ ἵδρυμα, μακρυὰ ἀπὸ τὴν Γαλλία.

Ἔτσι, ἐγὼ ποὺ ἀγαποῦσα τόσο πολὺ τὴν ἐλευθερία μου, βρέθηκα ξαφνικὰ φυλακισμένος σὰν ἕνας κακοποιὸς καὶ ὑποταγμένος σὲ μιὰ πειθαρχία, ἡ ὁποία, παρ' ὅλο ποὺ τὴν συνήθισα ἀρκετὰ γρήγορα, μοῦ φάνηκε ἐξαιρετικὰ ἀποκρουστικὴ ἀπ' τὴς πρῶτες μέρες. Ἑπομένως, ἤμουνα πάρα πολὺ δυστυχής. Τὸ βράδυ, σὰν ἤμουνα ξαπλωμένος, καὶ ὅταν ὅλα τὰ φῶτα σβύνανε ὁλόγυρά μου, ἔκλαιγα ἐπὶ πολύ, πνίγοντας τοὺς λυγμούς μου μέσα στὸ μαξιλάρι μου, γιὰ νὰ μὴ μὲ ἀκούση κανείς. Μὰ ἡ φύσις ἔχει ἀπρόβλεπτες πηγές, καὶ μιὰ νύχτα, ποὺ ξαγρύπνησα περισσότερο ἀπὸ τὴς ἄλλες φορὲς καὶ ἡ ἀπελπισία μου ἦταν πιὸ σφοδρή, μ' ἐπισκέφθηκε ἕνα ὅραμα παράξενο καὶ θελκτικό.

Βρέθηκα σ' ἕνα κτῆμα ποὺ ἀνῆκε στὴ μητέρα μου καὶ ὅπου τὸ σύνολο τῶν ὡραίων δένδρων, ἡ πηγὲς τῶν νερῶν καὶ τὰ λειβάδια, ἀποτελούσανε γιὰ μένα κάτι, ποὺ μοῦ ἦταν προσφιλέστερο ἀπὸ κάθε ἄλλο στὸν κόσμο. Ἔτρεχα ἐκεῖ μέσα ἢ μᾶλλον γλυστροῦσα μαζὺ μὲ τὴς μικρὲς ἐξαδέλφες μου, ποὺ μὲ συντροφεύανε πάντα στὴς περιπέτειές μου. Μὰ τὸ πάρκο ποὺ διασχίζαμε, μολονότι ἦταν τὸ ἴδιο μ' ἐκεῖνο ὅπου περνοῦσα τὴς διακοπές μου, μοῦ φάνηκε ὡς τόσο ἐντελῶς διαφορετικό. Εἶχε κάτι τὸ ἀπόμακρο, τὸ ἐξωτικό, τὸ ἀσύλληπτο, ποὺ ὁ μυστηριώδης χαρακτῆρας του μεγάλωνε ὅσο περισσότερο βυθιζόμασταν μέσα στὰ δένδρα του.

Ξαφνικὰ βρεθήκαμε στὴν εἴσοδο ἑνὸς περιπτέρου, τοῦ ὁποίου ἡ στέγη ἀνορθωνότανε σὰν κινέζικη παγόδα. Μιὰ νέα γυναῖκα βγῆκε ἀπὸ κεῖ μέσα, μᾶς χαιρέτησε μ' ἐπισημότητα καὶ μᾶς ρώτησε ποιὸν θέλαμε.

Ἦταν ψηλὴ καὶ λεπτή, χωρὶς νἆναι ἀδύνατη. Μοὔκανε κατάπληξι ἡ λεπτότης τοῦ δέρματός της, ποὺ εἶχε, γιὰ νὰ ἀκριβολογήσω, τὴν διαφάνεια καὶ τὸ χρῶμα τῆς λευκῆς πορσελάνης. Τὰ γραμμένα της φρύδια, φαίνουνταν σὰν ζωγραφισμένα μὲ μιὰ μοναδικὴ πινελιά. Τὰ μάτια της ἦσαν μικρά, ἐν συγκρίσει μὲ τὸ λοιπὸ πρόσωπό της· ἡ μύτη της ἦταν ἀνασηκωμένη μὲ μιὰ λεπτὴ χάρι· τὰ χείλη της εἶχαν μιὰ ἀνείπωτα εὐγενικὴ γραμμὴ καὶ ἕνα ἐλαφρὸ ἀνασήκωμα ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά. Ἡ μορφή της εἶχε μιὰ ἔκφρασι φιλαρεσκείας καὶ εἰρωνικῆς ἐξυπνάδας, μιᾶς εὐθυμίας λίγο σαρκαστικῆς καὶ κάπως διεστραμμένης. Ἦταν τυλιγμένη ὁλόκληρη μ' ἕνα ὕφασμα ποὺ δὲν μπόρεσα νὰ διακρίνω καὶ ποὺ ἔμοιαζε μὲ τὴ μουσσελίνα. Ἡ πτυχές του σκούραιναν ὁλόγυρα στὴς κνῆμες καὶ στὴν κοιλιά, ἐνῷ πιὸ ψηλὰ γινότανε πιὸ διάφανο καὶ ἀνάμεσα στὴς σοῦρες τοῦ ὑφάσματος μπόρεσα νὰ διακρίνω ἕνα φίνο λαιμό, κάτι τορνευτὰ μπράτσα λιγάκι παχουλά, κάτι θαυμάσιους ὤμους, Δὲν ξέρω τί ἀπήντησα στὴν ὄμορφη κυρία, μὰ σὲ λιγάκι βρέθηκα μόνος μαζύ της καὶ βαδίζαμε ἀνάμεσα σὲ δυὸ ψηλοὺς τοίχους ἀπὸ ζωντανὰ ρόδα. Ξαφνικά, ἔπιασα τὴ σύντροφό μου ἀπὸ τὸ μπράτσο, προσπαθῶντας νὰ τὴν τραβήξω στὴν ἀγκαλιά μου... καὶ ξύπνησα μὲ δυνατὸ καρδιοχτῦπι, τρελλὸς ἀπὸ ἔρωτα καὶ συγκίνησι.

Ἄρχισα λοιπὸν ν' ἀγαπῶ τὴν νυχτερινὴ ἐπισκέπτριά μου καὶ ἡ ζωή μου ἀπὸ τότε ἐποικίλλετο ἀπὸ τὸν ρυθμὸ τῶν συναντήσεών μας. Μπορῶ νὰ σᾶς πῶ ὅτι ἡ πρώτη αὐτὴ ὀπτασία μὲ εἶχε θορυβήσει τόσο πολύ, ποὺ ὅσο συλλογιζόμουνα τὴν τυχαία ἄγνωστή μου κατάντησε νὰ μ' ἐνοχλῆ ἡ παρουσία της. Ἀλοίμονο! Κύριε, ὅπως θὰ ἰδῆτε ἀπὸ τὴν συνέχεια τῆς ἱστορίας αὐτῆς, ἡ πραγματικότης εἶνε ἀσυγκρίτως πιὸ ἀλλόκοτη ἀπ' ὅ,τι φαντάζεσθε.

Καὶ πράγματι, χρόνια ὁλόκληρα ἔβλεπα τὸ ἴδιο ὄνειρο... ἢ μᾶλλον ὀνειρευόμουνα τὴν

Ἡ Σαβίνα ξαναπαρουσιάστηκε ὡραιότερη παρὰ ποτέ, σχεδὸν γυμνή.

ἴδια γυναῖκα καὶ κάθε φορὰ μὲ διαφορετικὲς συνθῆκες. Μὰ τὸ τέλος παρέμενε πάντα τὸ ἴδιο· μόλις ἔκανα πὼς τὴν πλησιάζω, γινότανε ἀμέσως ἄφαντη. Καμμιὰ φορὰ τὴν ἔβλεπα δυὸ-τρεῖς νύχτες κατὰ σειρά, ἔπειτα χανότανε γιὰ ἕξη μῆνες καὶ ἐγὼ ἔκλαιγα πικρά, κύριε, γιατί δὲν ξαναρχότανε πιὰ σὲ μένα.

Ὡς τόσο, ὁ καιρὸς περνοῦσε. Μεγάλωσα, ἔπαυσα πιὰ νἆμαι παιδὶ κι' ἔφυγα ἀπὸ τὸ ξένο λύκειο. Πέρασα ἕνα χρόνο στὸ στρατό, ἔπειτα σπούδασα νομικά. Ὁ πατέρας μου ἐπιθυμοῦσε νὰ τὸν ἀντικαταστήσω στὴ δουλειά του. Ἤμουν σὲ μιὰ ἡλικία ποὺ ἀρχίζει κανεὶς νὰ νοστιμεύεται τὴς γυναῖκες, ἐμένα ὅμως δὲν μοῦ ἄρεσε καμμιά.

Ἤξευρα πὼς θἄπρεπε νὰ συναντήσω στὴ γῆ ἐκείνην, ποὺ μιὰ θαυμαστὴ προειδοποίησις μοῦ εἶχε ὑποσχεθῆ γιὰ πάντα. Ἡ ζωή μου ὁλόκληρη ἀφοσιώθηκε στὴν ἀναζήτησι αὐτή. Ἐπισκεπτόμουνα ὅλα τὰ κέντρα, ταξίδευα σ' ὅλες τὴς πρωτεύουσες, πῆγα σ' ὅλα τὰ θέατρα, μικρὰ καὶ μεγάλα. Δὲν συνήντησα πουθενὰ μὲ σάρκα καὶ ὀστᾶ τὸ γοητευτικὸ πλάσμα ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ ὀμορφαίνη τὰ ὄνειρά μου.

Μιὰ μέρα, ἔκανα μιὰ κακὴ πρᾶξι· παντρεύτηκα. Εἶχα ἀπελπισθῆ πιὰ γιὰ τὴν χίμαιρά μου, ἡ μητέρα μου εἶχε πεθάνει, ὁ π μου ἄρχισε νὰ γερνᾶ. Μὲ συμβούλεψε νὰ ματίσω οἰκογένεια... Δὲν περίμενα πο γάλα πράγματα ἀπὸ τὴ ζωή, κι' ἔτσι ληξα νὰ παντρευτῶ τὴν Ρενέ, τὴν ἐξ μου ἐκείνη ποὺ μὲ εἶχε συνοδεύσει σ ρό μου τὴν νύχτα τῆς πρώτης μου συνα σεως μ' ἐκείνη, ποὺ ὠνόμαζα καμμιά «Κυρία Πορσελάνη» καὶ καμμιὰ φορὰ « να», ἕνα ὄνομα ποὺ τὤδωσε στὸν ἑαυτ μιὰ φορὰ μπροστά μου. Καὶ ἡ τιμωρία δὲ γησε νὰ ξεσπάση.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ πῆρα τὴν Ρενέ, ἡ κτικὴ ἐπισκέπτρια ἐξαφανίστηκε γιὰ π Στὸ διάστημα τῶν τεσσάρων χρόνων πο σταν ἑνωμένοι, δὲν ὀνειρεύτηκα οὔτε μ ρὰ τὴ Σαβίνα. Ἔπρεπε νὰ τὸ πάρω ἀπ πὼς ἡ παρουσία τῆς γυναίκας μου εἶχε τ εἰς φυγὴν τὴν ἀσύλληπτη φίλη μου. Δὲ γαποῦσα πολὺ τὴν Ρενέ· ὁ μίζερος χ ρας της μοὔδινε στὰ νεῦρα. Πιστὸς στὶς ραδόσεις τῆς οἰκογενείας μου, χώρισα γώ, πρᾶγμα ποὺ παραδόξως ἔφερε σὲ πισία τὸν πατέρα μου. Καὶ τὴν ἴδια τῆς ἀπελευθερώσεώς μου, πῆρα τὴν μου. Ἡ Σαβίνα μοῦ ξαναπαρουσιάστηκε ραιότερη παρὰ ποτέ, σχεδὸν γυμνή. Σ τανε σ' ἕνα ὑπέροχο βάθρο, ἀνάμεσα σ νύψηλα δέντρα, μὲ τὰ χέρια ἀνοιχτὰ μὲ καλοῦσε. Τὴ φορὰ ὅμως αὐτὴ μοῦ μ μοὖπε πὼς δὲν ἔψαξα καλὰ μέσα στὸν κόσμο, ὅτι ὑπῆρχε πραγματικά.

Σὲ λίγον καιρὸ πέθανε ὁ πατέρας μ Βρέθηκα ἐλεύθερος καὶ πλούσιος. Ἄρχισ πάλι νὰ διατρέχω τὸν κόσμο. Πότε-πότ ὀπτασία μου ἐρχότανε καὶ μοῦ φώναζε: « ρος, θάρρος... ὑπάρχω». Μὰ τὰ χρόνια νοῦσανε καὶ δὲν εὕρισκα πουθενὰ καμμιά ναῖκα ποὺ νἄμοιαζε ἔστω κι' ἀπὸ μακ τὴν φανταστικὴ μνηστή μου.

Ἔτσι πέρασε ἡ ζωή μου· περιφρονοῦσα γυναῖκες, περιφρονοῦσα τὸν ἔρωτα, π νοῦσα τὰ πάντα, ἐκτὸς ἀπ' τὴν ὑπόσχεσ ποὺ μοὔδωσε ἡ μοῖρα.

Δὲν ἤμουνα πιὰ νέος ὅταν περνοῦσα μιὰ πόλι, ποὺ εἶχα διατρέξει εἴκοσι φορὲς ποὺ εἶνε περίφημη γιὰ τὴν λίμνη της ποιος μὲ πῆγε νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν πινακ τὴν ὁποία δὲν ἐγνώριζα. Καὶ ξαφνικά, δ χα ἕνα σφοδρὸ κτύπημα κατάκαρδα: μπροστά μου, μέσα σ' ἕνα πλαίσιο, πάνω ἕνα μαῦρο φόντο, μοῦ χαμογελοῦσε ἡ γαπημένη μου! Ἦταν ὅπως τὴν εἶχα πρὸ δεκατεσσάρων χρόνων, μὲ τὸ κορμ μνὸ κάτω ἀπὸ τῆς σκοῦρες πτυχὲς μιᾶς σελίνας, ποὺ ἀνέβαινε ἴσαμε τ' αὐτιά κα σκέπαζε. Ἦταν τὸ ἔργο ἑνὸς ἀγνώστου σκάλου, ἕνα ταμπλὼ τοῦ 16ου αἰῶνα. ἄναυδος καὶ θαμπωμένος ἀπὸ τὴν λογική τὴ καὶ ταυτοχρόνως σκληρὴ ἐπέμβασι μοίρας, κι' ἀπηλπισμένος ἀπὸ τὴν ἰδέα Σαβίνα μου δὲν ὑπῆρχε πουθενὰ ἀλλοῦ.

Καὶ τώρα ποὺ ξέρω πιὰ τὸ ποῦ βρίσκ δὲν τὴν βλέπω πιὰ στὸν ὕπνο μου καὶ μου πέρασε νὰ κυνηγῶ τὸ ὅραμα αὐτό. γέρος, πολὺ γέρος, κύριε, καὶ σὲ λίγο θὰ σω πιὰ νὰ ζῶ. Πότε-πότε πηγαίνω κα πω τὴν γυναῖκα αὐτή, ποὺ λέγεται σ θεια Σαβίνα Ποππέα—μιὰ ἐπιγραφὴ τ γει—καὶ θέλω νὰ τὴν προσβάλλω καὶ σω γιὰ τὴν χαμένη μου ζωή. Μὰ μοῦ χαμογελᾶ μὲ τόση φινέτσα, ποὺ μοῦ νεται πὼς τὴν ἀκούω νὰ ψιθυρίζη: «Εἶμ μαι παρὰ μιὰ ζωγραφισμένη εἰκόνα, δὲ μὲ βρῆκες, δὲν εἶν' ἔτσι;» Μήπως θὰ ροῦσε ὅλος ὁ κόσμος νὰ πῆ τὸ ἴδιο γιὰ τ νειρο ποὺ θὰ εἶχε ἀσφαλῶς ταράξει τ του;

ΕΔΜΟΝΔΟΣ ΖΑΛΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΣΟΝΙΑ! . . . ΣΟΝΙΑ!

Ἀξέχαστο δειλινό!...

Ἄνοιξη ἦταν—σὰν τώρα—ποὺ σὲ πρωτόειδα ἐκεῖνο τὸ δειλινό, τὴν ὥρα ποὺ περπατοῦσες μονάχη στὴν ὄμορφη μικροῦλα ἀμμουδιά, ποὺ τόσο γλυκὰ κι' ἁπαλὰ τὴν χαϊδεύουν τὰ κύματα—μὰ καὶ τόσο ἄπονα τὴν χτυποῦν ἄλλες ὧρες ποὺ λυσσοῦν καὶ μανιασμένα τὴν ἀφροστεφανώνουν.

Ἀξέχαστο δειλινό!....

Περπατοῦσες ἀργὰ-ἀργὰ μὲ τὸ βλέμμα βυθισμένο πέρα, μακρυά...σ' ἄλλες χῶρες καὶ μὲ τὴ σκέψι σου πλάθοντας—ποιὸς ξέρει—πόσα χρυσᾶ ὄνειρα... Κι' ἐγὼ ξοπίσω σκυφτὸς σ' ἀκολουθοῦσα μὲ τὸ φόβο μὴ σοῦ ταράξω τοὺς στοχασμούς σου... Ὕστερα, ποὺ γνωριστήκαμε, εὕρισκες στὴ συντροφιά μου μιὰ πρωτόγνωρη χαρά.... Θἄχες πιὰ ἕνα φίλο . . .ἕναν ἀδελφὸ νὰ λὲς τὸν πόνο σου....

Κι' ἐγὼ σ' ἀγάπησα!... Σόνια . . . Σ' ἀγάπησα σὰν τρελλός...

Σ' ἀγάπησα, κι' ὅμως δὲ στὸ εἶπα γιὰ νὰ μὴ μισήσης τὸ φίλο σου... τὸν ἀδελφό σου!... Καὶ μιὰ μέρα ἔφυγες χωρὶς νὰ ζητήσης νὰ μὲ δῆς... Νὰ κατάλαβες τὸ μυστικὸ τῆς καρδιᾶς μου;... Ποιὸς ξέρει;

Ν.

ΑΛΗΤΗ

Ἀλήτη, ποὺ τῆς μοίρας σου τὸ δρόμ' ἀκολουθᾶς
ἔτσι σκυφτὸς, χωρὶς μιλιά, σὰν τὸ σβυσμένο κῦμα,
μήπως μέσα στὴ συμφορὰν ἀπανεμιὰ ζητᾶς
καὶ ψάχνεις νἄβρης τῆς χαρᾶς τὸ πεθαμένο βῆμα;

Πάντα γυρνᾶς σιωπηλὸς τὴ νύχτα στὸ σοκάκι,
δὲν εἶν' τὸ βλέμμα σου θολό, ἀλήθεια δὲν πονᾶς,
εἶναι ἀργὰ θὰ κοιμηθῇς στὸ ἴδιο τὸ παγκάκι
ὅπου κοιμήθηκες καὶ χθές, ἀλήτη ποὺ περνᾶς.

Εἶνε γλυκὸς ὁ οὐρανός, δὲν ἔχ' ἀπόψε μπόρα,
στὸ ξύλινο παγκάκι σου πέσε νὰ κοιμηθῇς...
Τί σὲ πειράζει κι' ἂν φτωχὲ ἐπέρασε ἡ ὥρα
νὰ ξαποστάσης δυὸ στιγμὲς σοῦ φτάνουν νὰ σταθῇς.

Μ' ἂν στὸν γλυκὸ τὸν ὕπνο σου ἡ τρικυμία χαθῇ
καὶ σὲ πλανέψει τὄνειρο, φτωχέ, καὶ σὲ μεθύσει
θὰ πῆς πὼς ἡ ἐλπίδα σου φύλλο ἦταν κι' αὐτὴ
καὶ στὸ πικρὸ τὸ ξύπνημα ἔχει φυλλοροήσει.

Μ. ΚΟΥΡΜΟΥΛΗΣ

Η ΓΡΗΟΥΛΑ

Ἦταν ἕνα μαγικὸ σούρουπο...

Ὁ ἥλιος ἀγκαλιαζότανε στὸ βάθος μὲ τὸν πόντο, σκορπῶντας στὰ μαγικὰ ἀκρογιάλια τὸ θάμπος καὶ τὴν ἔκστασι... Κάτω ἀπ' ἕνα ἀνθισμένο αἰγόκλημα, ποὺ ξέχυνε ἀφειδώλευτα τὴν ὥρα ἐκείνη στὴ βαρειὰ ἀτμόσφαιρα τῆς πλάνες μυρωδιές του, μιὰ παρέα ἀπὸ παιδιά, κορίτσια καὶ μητέρες, κουβέντιαζαν καὶ γελοῦσαν. Καὶ τί παράξενο σὲ κείνη τὴν παρέα; Εἶχαν χωριστεῖ ἡ ἡλικίες ἔτσι, ποὺ ἡ κακόμοιρη ἡ γρηὰ δὲν εἶχε ποιὸν νὰ τὴν συντροφέψη. Ἔφερνε λυπημένα τὰ βλέμματα πότε στὸν ὅμιλο τῶν παιδιῶν καὶ τῶν κοριτσιῶν ποὺ ἀδιάκοπα χαχάνιζαν, καὶ πότε στὴς μητέρες, μὰ κανεὶς δὲν συλλογιζότανε τὴν ἔρημη γρηά. Καὶ τότε τὸ παράπονο γιὰ τὴν σκληρὴ καταφρόνια στὰ χρόνια ἀνέβηκε καὶ ξέσπασε, καὶ ἀπὸ τὰ βαθουλωμένα μάτια ἔτρεξαν δάκρυα καὶ εἶπε μὲ πόνο: «Θἀρθῆτε καὶ σεῖς στὰ δικά μου χρόνια!» καὶ πνίγηκε στὰ δάκρυα. Γυρίσαμε ὅλοι καὶ τὴν εἴδαμε ποὺ σφουγγιζότανε μὲ τὴν μαύρη ποδιά της. Νοιώσαμε τὸν ἑαυτό μας προσβεβλημένο καὶ ἄθελα κυτταχτήκαμε, σὰν νὰ προαισθανόμασταν βαρειὰ τὴν πικρὴ ἀλήθεια, ποὺ βγῆκε ἀπὸ τὰ χείλη τῆς δύστυχης γρηᾶς.

ΡΑΝΗΣ ΒΟΤΣΟΛΑΣ

ΤΟ ΘΥΜΑ

Περασμένα μεσάνυχτα. Τὸ μεγάλο ἀστέρι, χλωμὸ καὶ κίτρινο, πλανιέται ἀδιάκοπα πίσω ἀπ' τὰ βουρκωμένα σύννεφα, λὲς καὶ θέλει νὰ κρύψη ἀπ' τὸν κόσμο τὴν μελαγχολική του ὄψι.

Γύρω ἡ φύσις, ξαπλωμένη στὰ μαῦρα της παλάτια, σιωπᾷ· εἶναι ἡ ὥρα ποὺ παρακολουθεῖ μὲ πόνο τὰ μεγάλα δράματα καὶ τὴς τραγωδίες τῆς ζωῆς...

Καθισμένη στὸν ἀψηλὸ βράχο τοῦ νησιοῦ, κεῖ κάτω στ' ἀκρογιάλι, ὧρες τώρα κάποια ἄμοιρη παρθένα κλαίει τὴν φτωχειά της ἀγάπη, ποὺ θάφτηκε γιὰ πάντα στ' ἀχόρταγα νερὰ τοῦ ὠκεανοῦ.

Τὸ λευκό, τὸ ἄσπιλο κορμί της τινάζεται συχνὰ ἀπ' τοὺς λυγμοὺς, κι' ὁ ἀδιάκοπος θρῆνος της, σμίγοντας μὲ τὸ σκοτάδι, γεμίζει μὲ φρίκη κι' ἀνατριχίλα ὁλόκληρη τὴν πλάσι.

Ἔξαφνα, σὰν ὑπνωτισμένη σηκώνεται καὶ προχωρεῖ δειλὰ πρὸς τὸ πεινασμένο χεῖλος τοῦ βράχου. Τὸ θολό της βλέμμα ἀτενίζει μ' ἀνείπωτη φρίκη τ' ἀφρισμένα κύματα ποὺ φθάνουν μακρυὰ ἀπ' τὸ πέλαγος, φέρνοντας τὰ παράπονα τῶν πνιγμένων. Ἕνα σῶμα αἰωρεῖται γιὰ λίγες στιγμὲς στὸ κενό... καὶ ἡ θάλασσα δέχεται γιὰ πάντα μιὰ δυστυχισμένη στὴν ὑγρὴ ἀγκαλιά της. Ὕστερα τίποτα...

.. ..

Γλυκοχαράζει· ἡ νύχτα σχίζει τοὺς μαύρους της πέπλους καὶ προβάλλει ὁλόδροση ἡ αὐγή. Τίποτα πάνω στὸν βράχο δὲν φανερώνει τὴν ἀγωνία τῆς δύστυχης παρθένας. Μόνο τὰ μικρὰ κυματάκια, ψιθυρίζουν ἕνα πικρὸ παράπονο γιὰ τὸν χαμὸ μιᾶς ἁγνῆς ἀγάπης.

ΑΝ. ΛΕΟΝΤΙΑΔΗΣ

Η ΧΙΜΑΙΡΑ ΜΟΥ

Κάποιο βράδυ ποὺ τ' ἀστέρια φέγγανε παράξενα ρίχνοντας χρυσᾶ στεφάνια στὴ φύση ποὺ τὴν εἶχε καλύψει τὸ μυστήριο—τὸ μυστήριο ἐκεῖνο ποὺ ξεχύνεται ὅταν πέσουνε ἡ πρῶτες σκιὲς ἀπὸ τὸ ἄπειρο—σὲ συνάντησα σ' ἕνα στενὸ μονομάτι, στὸ μονοπάτι τῆς ζωῆς....

Ντυμένη στὰ μαῦρα ἔμοιαζες καὶ σὺ μιὰ ἀπ' τὴς μαυροφορεμένες σκιὲς ποὺ πέφτανε ἀπὸ τὸ ἄπειρο σκορπίζοντας παντοῦ τὸ μυστήριο. Μόλις μπόρεσα νὰ διακρίνω τὰ μάτια σου, ποὺ λάμπανε ἀπὸ κάποια μυστικὴ φλόγα, νὰ εἶναι προσηλωμένα σ' ἕνα σημεῖο ἀκαθόριστο. Ὅταν μὲ εἶδες ἄφησες ν' ἀνθίση κάποιο χαμόγελο στὰ ἄλικα χείλια σου. Ἡ καρδιά μου χτύπησε ἀκανόνιστα. Καὶ σὲ μιὰ στιγμή, ποὺ μὲ θωροῦσες μὲ τὸ φλογερό σου βλέμμα δὲν ἄνθεξα! Ἔγειρα τὸ κεφάλι νικημένος. Μὲ εἶχες σκλάβο σου γιὰ πάντα κρατῶντας στὰ χέρια σου τὴν πολύτιμη καρδιά μου. Εἶχα ὅμως γελαστῆ!...

Γιατὶ σὲ λίγο πέρασες ἀπὸ μπροστά μου σὰν ἕνα ὄνειρο. Τὰ ρυθμικὰ βήματά σου ποὺ σ' ἔκαναν νὰ φαίνεσαι σὰν μιὰ ἀπὸ τὴς ἱέρειες τῶν Διονυσιακῶν μυστηρίων χαθήκανε ἀνάμεσα στὰ μαραμένα φύλλα τῶν γιασεμιῶν ποὺ βογγούσανε ἀπ' τὸν πόνο, τὰ λευκὰ δάχτυλά σου ἔπαιζαν ξένοιαστα μὲ τὴ ματωμένη μου καρδιά...

Κι' ἔπειτα σὲ εἶδα νὰ χάνεσαι στὴς σκιὲς τῆς νύχτας ποὔχανε μεγαλώσει καὶ χορεύανε κάποιον ἐξωτικὸ χορὸ πάνω στὰ χρυσοστέφανα ποὺ ρίχνανε τ' ἀστέρια. Μοῦ φάνηκε πὼς πιάστηκες καὶ σὺ στὸν ἐξωτικὸ ἐκεῖνο χορὸ καὶ μοῦ ἀπαντοῦσες μὲ εἰρωνικὰ γέλοια, ποὺ μ' ἔκαναν νὰ σπαράξω ἀπὸ τὸν πόνο, ἀπαράλλαχτα σὰν τὰ μαραμένα φύλλα τῶν γιασεμιῶν.

Καὶ κρύβοντας τὸ κεφάλι μὲς στὰ χέρια μου ξέσπασα σὲ λυγμούς...

Α. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΛΑ ΚΟΝΤΑ ΜΟΥ ΑΠΟΨΕ

Ὦ, θλιμμένη κελνερίνα, ἔλα κοντά μου ἀπόψε. Γέμισε τὰ ποτήρια ὡς ἀπάνω, ἀπ' τ' ἀκριβώτερο κρασί. Θέλω νὰ πιῶ, νὰ πιῶ πολὺ γιὰ νὰ μεθύσω. Μένει ἀκόμα ἕνα ποτῆρι ἄδειο. Γέμισέ το κι' αὐτὸ ἴσα μὲ τὰ χείλια, καὶ πιέτο ἐσύ. Ἀπόψε κερνάω ἐγὼ—μιὰ βραδυὰ εἶναι ἡ ζωή μου—πιέτο, θλιμμένη κελνερίνα μου· πιέτο μαζὺ μὲ μένα, μαζὺ μὲ τὴν παρέα μου.

Ὦ, θλιμμένη κελνερίνα, ἀπόψε θέλω νὰ πιῶ, νὰ πιῶ πολὺ γιὰ νὰ μεθύσω. Ἔχω ἕναν πόνο στὴν καρδιὰ—ἕναν πόνο ποὺ μοῦ φαρμακώνει τὴ ζωή, ποὺ μοῦ τὴν κάνει ἄχαρη.

Ὦ, θλιμμένη κελνερίνα, ἔλα κοντά μου ἀπόψε! Μέσα στὴς θάλασσες τῶν δυὸ ματιῶν σου, βλέπω τὴν καρδιοβόρα θλίψη σου. Πονεῖς κι' ἐσύ, ὅπως κι' ἐγώ. Πονεῖς ἴσως, γιὰ μιὰν ἀγάπη ἄστατη καὶ προδότρα, σὰν τὴ δική μου. Πονεῖς γιὰ τ' ὄνειρό σου πὤσβυσε πρὶν τὸ χαρῇς. Πονεῖς γιὰ τὴ ζωή σου ποὺ καταστράφηκε γιὰ πάντα.

Ἔλα, ὦ θλιμμένη κελνερίνα, ἔλα μαζύ μου ἀπόψε. Τοὺς πόνους μας καὶ τὰ κορμιά μας τούτη τὴ νύχτα ἂς σμίξουμε τρελλά, καὶ τὴν αὐγή, κουρέλια, ἂς μᾶς πετάξουνε στὸ ρεῖθρο τοῦ πεζοδρόμιου.

ΣΩΤΟΣ Δ. ΓΙΩΡΓΑΝ

ΣΑΝ ΨΕΜΜΑ! . . .

Φίλε, πόσο θὰ εἶνε ὄμορφο ἀκόμα μιὰ φορὰ
ν' ἀπαντηθοῦμε ξαφνικὰ μέσ' στῆς ζωῆς τὸ ρέμα,
ἐνῷ στὰ μάτια ποὺ θολὰ θὲ νἆν' ἀπ' τὴ χαρὰ
θὰ φαίνεται σὰν ψέμμα!...

Ν' ἀπαντηθοῦμε τὴ στιγμὴ ποὺ τ' ὥριο δειλινὸ
ρόδα χρυσᾶ μ' ἁπλοχεριὰ θἄχη σκορπίση γύρω,
σὲ μιὰ στιγμὴ π' ὅπως κι' αὐτὴ ποὺ δὲν τὴν λησμονῶ
δὲ θἄχω ποῦ νὰ γύρω...

Θὲ νὰ χτυπήση χαρωπὰ ἡ τίμια σου καρδιὰ
καὶ θὰ μοῦ σφίξης ἤρεμα κι' εὐγενικὰ τὸ χέρι,
καὶ τ' ἀσημένια σου μαλλιὰ σὰν κάποι' ἄλλη βραδυὰ
θ' ἀργοκινᾷ τ' ἀγέρι...

Καὶ σὰν μιλήσουμε κι' οἱ δυὸ μὲ σιγανὴ φωνὴ
γιὰ μέρες ποὺ περάσανε, γιὰ μαγεμένες δύσες,
παράξενο—τὰ μάτια μου σὰν δῇς—μὴ σοῦ φανῇ
νὰ τρέχουνε σὰν βρύσες...

Θὰ κλαίω, θὰ κλαίω μ' ἀνείπωτη κι' ἀπέραντη χαρὰ
γιατὶ σὲ ξαναπάντησα μέσ' στῆς ζωῆς τὸ ρέμα,
καὶ στὴν ψυχὴ πὼς σ' ἔχασε ἐκείνη τὴ φορὰ
θὰ φαίνεται σὰν ψέμμα!...

ΛΕΥΚΗ ΑΓΚΑΘΗ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΣΟΥ ΦΙΛΙ

Μὲ κρατοῦσες ἀπ' τὸ χέρι ἕνα χλωμὸ δειλινὸ καὶ προχωρούσαμε στὸ λουλουδένιο δρόμο. Λίγος καιρὸς ἦταν ποὺ εἴχαμε γνωριστῇ. Ἀλλὰ ἡ τύχη θέλησε πολὺ γρήγορα νὰ ἑνωθοῦμε. Μοὔλεγες λόγια γλυκά, τρελλά. Σ' ἄκουα καὶ σκεφτόμουνα. «Εἶναι σωστὸ νὰ τὸν ἀγαπήσω;» Ἡ Φρόνηση μοῦ ἔλεγε ὄχι. Κύτταξα ἐσένα. Τὰ μάτια σου, τὰ χείλη σου ὅλα μοῦ λέγαν: ναί. Ρώτησα τὴν καρδιά μου. Μοῦ εἶπε ναὶ ἀδίστακτα κι' αὐτή. Κι' ἔπνιξα μέσα μου τὴν Φρόνηση. Ἄφησα πιὰ μ' εὐχαρίστησι τὸ χέρι μου στὸ χέρι σου καὶ προχωρούσαμε εὐτυχισμένοι. Σοῦ εἶπα πὼς κουράστηκα καὶ καθήσαμε πάνω στὰ χόρτα. Τὸ φεγγάρι ἀνέτελλε πίσω ἀπ' τὸ ἀντικρυνὸ βουνὸ καὶ μᾶς κύτταξε μ' ἀγάπη. Τὸ χέρι σου γλύστρησε στὴ μέση μου κ' ἔνοιωσα τὰ χείλη σου νὰ χαϊδεύουν δειλὰ τὸ μάγουλό μου, διστάζοντας ποῦ νὰ τοποθετήσουν τὸ πρῶτο τους φίλημα. Καὶ σιγὰ-σιγὰ ἔφτασαν στὰ χείλη μου, στάθηκαν ἐκεῖ καὶ μοῦ ρούφηξαν ὅλη μου τὴ δύναμι. Ἀπὸ κείνη τὴ στιγμὴ ἡ ζωή μου σοῦ ἀνῆκει, ἔγινα παντοτεινὰ δική σου.

Μ. ΠΑΣΧΑΛΗ

Μεταξὺ μας

Τάκην Γός. Τόσο στὰ προηγούμενα ὅσο καὶ σ' αὐτὰ παρατηρεῖται μιὰ ἀτεχνία στὴν στιχοπλοκή. Ἔχετε χασμωδίες κι' ἐπαναλήψεις· προσπαθῆστε νὰ τὶς ἀποφύγετε.— **Χ. Κακογραμμένο.** —**Λ. Πετροπουλάκην.** Δυστυχῶς δὲν ἀναδημοσιεύουμε ποτέ. — **Β. Θέξη.** Ὄχι ἐπιτυχημένα τὴ φορὰ αὐτή.— **Νέρωνα.** Πολὺ παιδιάστικοι οἱ στίχοι. Δὲν λένε τίποτε. Καμμιὰ πνοή. Διαβᾶστε πρὸς τὸ παρόν.—**Σ. Σερενέν.** Οἱ δικοί σας σχετικὰ καλλίτεροι. Θέλουν ὅμως ἀκόμα δούλεμα, πολὺ δούλεμα. Μὴ διάζεσθε.—**Γωγὼ Δ.** Δυστυχῶς οὔτε τώρα εἶναι καλή. Γράψτε κάτι ἄλλο. Θἄναι προτιμότερο.—**Ραγ. Καρδιά.** Τὸ ρωμάντζο σας δὲν εἶναι οὔτε πεζοτράγουδο κἄν — **Κ. Ἄφραν.** Κοινότυπα πράγματα, χωρὶς κανένα ἐνδιαφέρον.—**Πονεμένο Ἀγόρι.** Τὸ ἴδιο καὶ σὲ σᾶς. Σᾶς λείπει ἡ πρωτοτυπία. Λίγες φράσεις, ὅσο καὶ καλὲς νὰ εἶνε, ὅταν γράφωνται πάνω σὲ γνωστὰ καὶ χιλιοειπωμένα ἀχνάρια, δὲν ἔχουν ἀξία. Προσπαθῆστε νὰ ἀπαλλαγῆτε ἀπ' τὸν φαῦλο αὐτὸν κύκλο.—**Μ. Κουρμούλην.** Τὰ τελευταῖα ὄχι καλά.—**Π. Ναβάραν.** Ὑστερεῖτε στὸ στῖχο. Μελετῆστε.—**Α. Φατσῆν.** Ἂν τὸ λαβαίναμε θὰ σᾶς ἀπαντούσαμε ἤδη. Ἂν ὄχι τότε ξαναστεῖλτε το.—**Μ. Λιναρδῆ.** Καλό. —**Π. Κοπακάκην.** Τὸ ποίημά σας δὲν ἔχει κανένα νόημα.—**Μ. Ψαρρόν.** Οἱ στῖχοι σας ὑστεροῦν πολύ. Ὅσο γιὰ τὸ ἄλλο θὰ φροντίσουμε νὰ μάθουμε.—**Γ. Στροῦμπον.** Πολὺ βιαστικὰ γραμμένο. Τοῦ λείπει ἡ συνοχή.—**Νίκουρδαν.** Σᾶς ἀπαντήσαμε.— **Λ. Ζέφυρον.** Δὲν εἶναι κακό, μόνο ποὺ εἶναι γραμμένο φοβερὰ ἀκατάστατα σὲ βαθμὸ ποὺ μένουν σὰν ξεκάρφωτες ἡ μιὰ φράση μὲ τὴν ἄλλη. Προσέχετε περισσότερο.—**Ν. Μεσημέρην.** Ἀνεπιτυχῆ.—**Α. Ἀργύρην.** Ἀκατάστατη γλῶσσα. — **Ε. Βελλίδην.** Ἀγνοεῖτε ὁλότελα τοὺς στοιχειωδεστέρους κανόνας τῆς στιχουργικῆς. Δὲν ἔχετε οὔτε μέτρο, οὔτε ρυθμό· μόνο ποὺ φτιάνετε ὁμοιοκαταληξίες.—**Τ. Νούσαν.** Πολὺ μεγάλα γιὰ μᾶς. Στεῖλτε μας κάτι μικρότερο. — **Ἀράπην.** Τὸ διήγημά σας ἀψυχολόγητο, ἀπίθανο, ἀφύσικο. Αὐτὰ ποὺ γράφετε οὔτε στὰ πιὸ φανταστικὰ μυθιστορήματα δὲν γίνονται. Προσπαθῆστε νὰ βλέπετε τὴ ζωὴ πιὸ ὡμά, πιὸ ἀληθινά.—**Α. Τάγαρην.** Διορθῶστε τὸ β' τετράστιχο.—**Ε. Κάλλον.** Πολύλογο καὶ ὠχρό.—**Α. Καλιμάγειρον.** Τὰ τελευταῖα σας ὑστεροῦν φοβερὰ ἀπ' τὰ προηγούμενα. Μὴ βιάζεστε καὶ δουλεύετε παραπάνω τὸ στῖχο σας.—**Δ. Σιμᾶτον.** Τὸ τραγοῦδι σας δὲν λέει τίποτε.—**Β. Κόκκινον.** Τὸ διήγημά σας, χωρὶς είρμὸ καὶ συνοχή. Ἀκατάστατο. — **Ι. Τοζάκην.** Τὸ ἴδιο καὶ σὲ σᾶς.— **Σ. Τσίκουλα.** Μελετῆστε πρὸς τὸ παρόν. —**Ἐρ. Βακατάση.** Καλό. — **Ξ. Καβαλιεράτον.** Δυστυχῶς οὔτε αὐτὸ δὲν μᾶς ἱκανοποίησε. Ἀνακατευένα πράγματα.— **Χ. Ἀνθίαν.** Ἄτεχνα.—**Τ. Δόξαν.** Πολὺ κατώτερα ἀπ' τὰ προηγούμενα. Γιατί; Μὴ βιάζεσθε καὶ μὴν προχειρογράφετε.—**Αἰμίλιον.** Κακογραμμένα. Ὕστερα μὴ μεταχειρίζεσθε λέξεις σὰν τὸ «μπαξὲ», «χαρσὶ» κλπ. —**Μ. Κάρην.** Καλό.—**Πυρπασόπουλον.** Γιὰ τὸ ψευδώνυμο ἔχετε δίκηο, γιὰ τὸ ὄνομα ὅμως ὄχι. Τὸ ποίημά σας πολὺ πατριωτικόν. Στεῖλτε μας κάτι ἄλλο.—**Α. Γκάλην.** Οἱ στῖχοι σας χωρὶς νόημα καὶ μὲ φοβερὲς χασμωδίες.—**Μ. Ψαρρόν.** Τὸ ποίημά σας παιδαριῶδες. Λέτε:

«Περπατοῦσα χθὲς ἀργὰ μ' ὀπίσω κλειδωμένα
τὰ χέρια, κι' ἡ σκέψι μου πετοῦσε ὁλόθερμη
[σὲ σένα...»

Σ. Φωτοπούλου. Τουλάχιστον αὐτὰ ἔχουν μιὰ ἀληθοφάνεια. Εἶνε κι' αὐτὸ κάτι.— **Ε. Βελλίδην.** Καλὸ μόνο τὸ «Ποιδὶ τῆς ἁμαρτίας», ἀλλὰ πολὺ πρωτοποριακό. Δὲν κάνει γιὰ τὴν «Ἑβδομάδα».

Λ. Ἀγγελόπουλον. Γ. Ἀκρίταν. Μ. Κοζούρην. Π. Πάμισον. Β. Ἀλεφαντινόν. Γ. Σισμάννην. Μελαγχροινοῦλαν. Ἐλ. Νίκην. Μαίρην. Γ. Σαρρῆν. Γ. Μουτάφην. Τανγκάζεο. Μ. Μπονάρ. Λ. Ζαχαρῆν. Β. Καλύβαν. Π. Μερτίκαν. Α. Ναΐδην. Τ. Π., Ε. Δ., Ἀγρέλην. Τὰ σταλέντα δὲν ἐνεκρίθησαν.

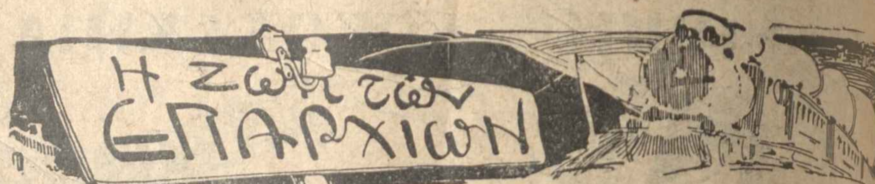

Η ζωὴ τῶν ἐπαρχιῶν

ΣΙΑΤΙΣΤΑ, (τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).—Ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Γυμνασίου μας ἐδόθη ὑπὸ τῆς Μαθητικῆς κοινότητος τῆς 4ης τάξεως, θεατρικὴ παράστασις μὲ τὸ ὑπέροχον ἔργον τοῦ κ. Β. Ρώτα «Νὰ ζῇ τὸ Μεσολόγγι». Πρὸ τῆς παραστάσεως ἀπηγγέλθησαν τὰ ποιήματα «ἡ προσευχὴ τοῦ Διάκου» ὑπὸ τοῦ μαθητοῦ Γ. Λαζαρίδου, «Ἑκατὸ χρόνια» ὑπὸ τοῦ Ζήση Τραχανᾶ καὶ τὸ «Ἐλεύθεροι πολιορκημένοι» ὑπὸ τῆς δίδος Κατσάνου. Ἐψάλλησαν διάφορα ἄσματα. Τοὺς διαφόρους ρόλους τοῦ δράματος ὑπεδύθησαν οἱ μαθηταὶ Δ. Τιάμκαρης, Μ. Στρακαλῆς, Χατζηζήσης, Γκατζιάνας, Τέρτης, Ρώσιος καὶ αἱ μαθήτριαι Ε. Μουχτάρη, Α. Κανατσούλη, Θ. Μπέντα, Λεοντάρη, Δάρδα καὶ Κοντογεωργοπούλου. Τὴν παράστασιν ἐτίμησαν διὰ τῆς παρουσίας των αἱ ἀρχαὶ τῆς πόλεώς μας καὶ πλῆθος κόσμου. Συγχαρητήρια στοὺς νεαροὺς ἐρασιτέχνας καὶ ἰδίᾳ στὸν διοργανωτὴν τῆς παραστάσεως ρέκτην ὑποδιευθυντήν μας κ. Γ. Γιαννούλην.

ΡΟΥΝΤΙ

ΚΑΒΑΛΛΑ, (τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).— Πρὸ ἡμερῶν ἐγένοντο αἱ ἀρχαιρεσίαι τοῦ Γυμναστικοῦ Συλλόγου «Φίλιπποι» καὶ ἐξελέγησαν οἱ κ.κ. Ε. Σαμαλέας πρόεδρος, Δ. Λαμπαδίτης ἀντιπρόεδρος, Ν. Μερκουρίου γενικὸς γραμματεύς, Καράμπελαν ταμίας καὶ Θ. Ἀθανασιάδης ἔφορος.

—Πυρετωδῶς ἑτοιμάζεται ὑπὸ τοῦ ἐρασιτεχνικοῦ συλλόγου «Αἰσχύλος» ἡ ἀναβίβασις ἐπὶ σκηνῆς τοῦ δραματικοῦ ἔργου «Φαιδώρα». Τοὺς κυριωτέρους ρόλους ὑποδύονται ἡ δὶς Α. Ἀγαπίου ὡς πριγκήπισσα, ὁ κ. Γ. Πρέζος ὡς κόμης καὶ ὁ κ. Συνάδης ὡς Μωρὶς Ἰπαντώφ.

Ι. Σ.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ, (τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας). —Ἐντελῶς ἰδιαίτερον κοσμικὸν γεγονὸς ἀπετέλεσε ἡ δοθεῖσα χοροεσπερὶς ὑπὲρ τοῦ παιδικοῦ προσκοπικοῦ συνδέσμου τῆς πόλεώς μας. Ἐπιτυχεῖς ἐμφανίσεις εἶχον αἱ δίδες Βουρδουμπάκη, Τουρογιάννη, Ἀδάμη, Δουκουμετζίδου, Πρατσικάκη, Νικολαΐδου καὶ ἄλλαι. Ἐπίσης παρευρέθησαν οἱ κ. καὶ αἱ κ. Ἠλιάδου, Βουρδουμπάκη, Κόρπη, Περίδου, Πολυχρονιάδου κ. ἄ. Θερμὰ συγχαρητήρια ἀξίζουν εἰς τὴν διοργανωτικὴν ἐπιτροπὴν τοῦ χοροῦ, κ.κ. Κοκκινάκην, Ξανθάκην, Βογιατζάκην, εἰς τῶν ὁποίων τὰς προσπαθείας ὀφείλεται ἡ μεγάλη ἐπιτυχία τοῦ χοροῦ.

—Θριαμβευτικὴν ἐπιτυχίαν εἶχεν ἡ διάλεξις τοῦ καθηγητοῦ τῆς ἀπαγγελίας καὶ τῆς δραματικῆς τέχνης κ. Μ. Σιγάλα, εἰς τὸ κινηματοθέατρον «Ἀπόλλων». Διεκρίναμεν τὸν κ. Νομάρχην, τὸν κ. Ἀλεξάκην, διοικητὴν τοῦ 43ου συντάγματος, τοὺς κ.κ. Πλάτωνα, Κατεχάκην, ἔφορον προσκόπων, Στεφανίδην, Κυριακόν, Παπαδάκην, Κοκκινάκην, Βαρβεράκην, Ἠλιάδην καὶ ἄλλους, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα μοῦ διαφεύγουν. Τὰς κυρίας Ἐπιτροπάκη, Ἠλιάδου καὶ ἄλλας· τὰς δεσποινίδας Ἀμαριώτου, Στεφανίδου, Διακάκη, Νικηφοράκη, Παπάζογλου κα ἄλλας.

Δ. ΒΕΛΕΓΡΑΚΗΣ

ΑΤΑΛΑΝΤΗ Λοκρίδος, (τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).—Τὸ παρελθὸν Σάββατον ἐδόθη θεατρικὴ παράστασις ὑπὸ τῶν μαθητριῶν καὶ μαθητῶν τοῦ γυμνασίου, μὲ τὸ δρᾶμα «Νὰ ζῇ τὸ Μεσολόγγι». Ἀρκετὰ καλὰ ὑπεκρίθησαν τοὺς ρόλους των αἱ μαθήτριαι Α. Δράκου, Δ. Ζαΐμη, Α. Σταμοπούλου, Α. Συμεωνίδου, Ι. Κανελλοπούλου, Χ. Μολότσου καὶ Ε. Ξενιᾶ. Ἐπίσης οἱ μαθηταὶ Ν. Δημακίδης, Π. Ριζόπουλος, Α. Φιλίππου, Ν. Ζορμπᾶς, Π. Γιαννακόπουλος καὶ Γ. Χαραλάμπους. Προηγήθη διάλεξις τοῦ γυμνασιάρχου κ. Παπαδάκη, περὶ τῆς ἐξόδου τοῦ Μεσολογγίου καὶ ἀπηγγέλθησαν ποιήματα ὑπὸ τῆς μαθητρίας Μ. Ἀντωνοπούλου καὶ τοῦ μαθητοῦ Περδικάρη. Με-
ταξὺ τῶν θεατῶν διεκρίναμεν τὰς
ας Παπαδάκη, Σταμοπούλου, Μολότσου,
νελλοπούλου, Δράκου, Ζαΐμη, Γιαννο
Καρδάρα, Κόντου, Κώτσου, Τσιπρούδη
τοὺς κ.κ. Λάϊον, Λύκαν, Ζαλμᾶν, Πα
σίμου, Κανακᾶν, Θεοφίλου, Καρδάραν,
κου, ἀδελφοὺς Ἀθανασίου, Σαμαρτζῆν,
ήλ, Κολιτζῆν, Πολύζον, Προφύλην, Π
καὶ ἄλλους.

—Εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ κινηματογ
«Πάνθεον» ἐδόθη διάλεξις ὑπὸ τοῦ δασ
κ. Κοδοῦνα, ἐκ μέρους τῆς Φιλοδασικῆς
νώσεως «περὶ τῶν ὠφελειῶν τοῦ δάσους
τῶν παρευρεθέντων διεκρίναμεν τοὺς
Γιαννόπουλον, πρόεδρον κοινότητος, Κ
Ἀγγελῆν, Μολότσον, Πουρναρόπουλον,
θυντὴν Τρ. Ἀθηνῶν, Κανακᾶν, Θεοφίλ
κηγόρους, Ἀποστολούδην, Θωμαΐδην,
Κακόλαν, Δράκον, Βέλλον, Κόκκινον,
λούμην, Προφίλην, Πέτρου κλπ.

Ν. ΔΗΜΑΚΙΔ

ΒΟΛΟΣ, (τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).—
παρελθοῦσαν Κυριακὴν καὶ ἐνώπιον
ἀκροατηρίου, ἐδόθη ἡ συναυλία τοῦ διασ
Βέλγου βιολίστα κ. Κρίκμπουμ. Ταύτην
ρηκολούθησεν ἡ ἀριστοκρατικωτέρα τάξις
πόλεώς μας. Μεταξὺ τῶν παρευρεθέντων
κρίναμεν τοὺς κ.κ. Κουτσίναν, Παίδαρ
ράτσην, Νικολαΐδην, Ραφανίδην, Ἀμπλ
Μπεραχᾶν, Μπορνόζην, Ἠλίαν, Κολ
λον, Νικολάου, Γιαννούλην, Δημοσθ
Σταμάτην, Χονδροδῆμον, Κόντε, Κ
Καραγεώργον, Χατζηευθυμίου, Ἐμμ
δην, Παύλοβιτς, Γαλάνην, Καρακίτη,
τίκην, Βελλιανίτην, Θεοδοσίου, Μαλ
Μαργαρίτην, Σοφρᾶν, Σπυρόπουλον,
πουλον, Βασιλείου, Βουδούρην, Βρασ
ρον, Γάλλον, Οἰκονομάκην, Βουλγαρ
Μισραχῆν, Σκύφτην, Σταματόπουλον,
νιώτην, Χαρμάνην, Μπρισσίμην, Χρ
λον, Μενεγάκην, Παπαδόπουλον, Ἀν
Μουστζοῦκον, Κοέν, Ἀβδελᾶν, Παπ
ρίτην, Παπαγεωργίου, Ἀθανασιάδην, Κ
κου, Πυργιαλῆν, Σαρηγιάννην, Παπ
Γαλανόν, Χῖμον, Μεϊμαρίδην, Ἀναγν
λον κ. ἄ. Τὰς κ.κ. Κουτσίνα, Μενεγάκη,
μάτη, Σταματοπούλου, Βελλιανίτη,
Τσολάκη, Χατζηευθυμίου, Δουλουδάκη,
ρακίτη, Γιαννοπούλου, Μαρκουΐζου, Π
Πυργιαλῆ, Κορκοτσάκη, Σαρηγιάννη,
νη, Νικολάου, Τσιμένη, Βασιλείου, Μ
κου, Φιλιππίδου, Γεωργιάδου, Πετρ
Σταθακοπούλου, Βαρουξῆ, Δήμου, Κ
τάρα, Κουτνατζῆ, Δεληβορρηᾶ κ. ἄ. Κ
δεσποινίδας Καρακίτη, Ρεπανᾶ, Πετρ
Τσολάκη, Βογιατζῆ, Σταθακοπούλου, Π
Σαράτση, Μπρισσίμη, Νικολάου, Τζ
Ἀβδελᾶ, Σκοτινιώτη, Παπαδήμα, Σαλ
Τσαλμαντζᾶ, Ἀλιβίζου, Κωνσταντάρα,
Ναχμία, Πυργιαλῆ, Κοέν, Μαυροειδῆ,
βία, Βαϊτσλέξη, Πότσιου, Παντελάρα,
δήμου κ. ἄ.

Ι. Σ. ΤΕΡΖΟΠΟΥ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ν. Βασιλόπουλον, Πάτρας. Δύνασθε ν
μηθευθῆτε τοὺς ὀκτὼ τόμους.—Γ. Α
Ἐνταῦθα. Φωτογραφίαι ἐπιστρέφονται.—
Καλαϊτζόπουλον. Θεσσαλονίκην. Εὐχαρ
μεν θερμῶς.—Τ. Ἀρβανίτου. Τεῦχ
πάρχει. Τὰ ἄλλα ἐστάλησαν.—Σ. Κ
λίδην. Λευκωσίαν. Ὑπάρχουν ὀκτὼ τόμ
«Μ. Βιβλιοθήκης» τιμώμενοι 5 δραχμ
στος.—Κ. Μένην. Ἀργοστόλιον. Θὰ
ὑπ' ὄψιν τὴν πρότασίν σας διὰ τὸ μ
Γ. Δημητρακόπουλον. Λάρισαν. Θὰ
σ καὶ θὰ σᾶς πληροφορήσωμεν.

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Κάθε ἀναγνώστης τῆς «Ἑβδομάδος» δικαιοῦται νὰ ζητήσῃ δι' ἐπιστολῆς ἀπευθυνομένης εἰς τὰ γραφεῖα μας μὲ τὴν σημείωσιν: «διὰ τὸν ἰατρόν», οἱανδήποτε ἰατρικὴν συμβουλήν.

Παρακαλεῖται ὅμως διὰ νὰ εἶναι σαφέστερος καὶ νὰ μὴ χρονοτριβῶμεν εἰς ἐρωταποκρίσεις, νὰ περιγράψῃ λεπτομερῶς τὰς ἐκδηλώσεις (συμπτώματα) τοῦ νοσήματός του, τὸ χρονικὸν διάστημα τῆς ἐμφανίσεώς των, τὸ εἶδος τῆς θεραπείας ὅπερ ἔκαμε καὶ ἐὰν προηγήθησαν ἄλλα νοσήματα.

Προσέτι νὰ σημειοῖ τὴν ἡλικίαν του, ἐὰν εἶναι ἔγγαμος ἢ ὄχι, τὸ ἐπάγγελμά του καὶ ἐὰν κάμῃ κατάχρησιν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν.

Μ. Καν.—Κάθε δύο ἡμέρας νὰ ἐπιχρίετε ἀλοιφὴν cadum καὶ κατόπιν πουδράρισμα.

Χ.Ψ., Καλλιθέα.—Τρὶς τῆς ἑβδομάδος ἐντριβὴν μὲ βάμβακα ἐμπεποτισμένον εἰς: Borate de Soude 15,0. Ether sulfurique camphré 30,0. Eau distillée 250,0. Χρῆσις ἐξωτερική. Δὶς τοῦ μηνὸς σαπούνισμα τῆς κεφαλῆς. Μόνον δι' ἐξετάσεως τοῦ γόνατος ἐκ τοῦ πλησίον δυνατὸν νὰ διαγνωσθῇ τὸ αἴτιον.

Οὐδὲν μέσον δύναται νὰ προκαλέσῃ μονομερῆ ὑπερτροφίαν ἐκτὸς τῆς... ἐπιτηδείας ἐπιθέσεως βάμβακος.

Νῖκον, Παληοῦρι Χαλκιδικῆς.— Σᾶς ἀπαντῶμεν μόνον εἰς τὸ 2ον ἐρώτημά σας. Ἡ παραμονὴ εἰς οἰκίαν ὅπου ἐνοσηλεύθη φυματικὸς εἶνε βεβαίως ἐπικίνδυνος. Ἐὰν ὅμως ἡ οἰκία ἀπολυμανθῇ τελείως οὐδεὶς ὑπάρχει φόβος. Καλυτέρα ἀπολύμανσις εἶνε ἡ διὰ φορμόλης. Ἡ ἡλικία τῆς νέας εἶνε πολὺ μικρὰ διὰ νὰ ὑπανδρευθῇ.

Μαρίαν Ζαγοριανοῦ, Ἐνταῦθα. — Ἡ ἐληὰ θὰ φύγῃ μόνον δι' ἐγχειρίσεως ἢ καὶ διὰ θερμοκαυτῆρος. Τὰ σπυριὰ νὰ τὰ πιέζετε μὲ βάμβακα, νὰ τὰ ἐπαλείφετε μὲ ἰώδιον καὶ νὰ τὰ πουδράρετε καθημερινῶς μὲ talc soufré 5 o|o.

Ξένην, Φλώριναν.—Αἱ ἀναγραφόμεναι ἐλαφραὶ διαταραχαὶ εἶνε φυσικὴ συνέπεια τῆς καταστάσεώς σας. Νὰ παύσητε τὴν συνήθειαν νὰ πίνετε γάλα ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας, διότι ἐπαυξάνει τὰς δυσπεπτικὰς ἐνοχλήσεις, αἵτινες θὰ παρέλθωσι βραδέως διὰ μόνης τῆς ἐξοικειώσεώς σας εἰς τὴν νέαν κατάστασιν.

Μετὰ τὴν ἐποχὴν τῶν δύο τελευταίων μηνῶν νὰ συγκρατῆτε τὴν κοιλίαν διὰ καταλλήλου ἀνυψωτικῆς ζώνης καὶ ἅπαξ ἢ δὶς τῆς ἑβδομάδος θερμὸν λουτρὸν πρὸς ἐπίτευξιν τῆς ἐπιθυμίας σας.

Ἡ γαστροεντερικὴ διατάραξις τοῦ συζύγου σας προὐκλήθη ἐκ γαστρικοῦ φόρτου ἢ δυσπέπτων τροφῶν. Ἑπομένως μὲ ἓν ἢ δύο ἐλαιώδη ἢ ἁλατοῦχα καθάρσια καὶ μὲ αὐστηρὰν δίαιταν, ἐπί τινας ἡμέρας, θὰ θεραπευθῇ καὶ νὰ μὴ ἀνησυχῆτε.

Δομένικαν—Λουκρητίαν.—Αἱ παρατηρούμεναι κατὰ περιόδους ἐξάψεις καὶ ζαλάδες εἰς τὴν μητέρα σας προέρχονται ἐκ τῆς παρατεινομένης ἐμμηνορροίας καὶ τῆς ἐπικειμένης, ὀλίγον προώρου παύσεως τῆς καταμηνίου ροῆς, ὥστε οὐδεὶς σοβαρὸς λόγος ἐπιβάλλει ν' ἀνησυχῆτε καὶ νὰ καταφύγητε εἰς εἰδικούς, διότι θὰ παρέλθωσιν αὐτομάτως καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον.

Πρὸς βελτίωσιν τῶν ἐνοχλήσεών της, νὰ λαμβάνῃ ἐνίοτε ἐλαφρὸν ἁλατοῦχον καθάρσιον.

Λιλίκαν, Χανιά.— Ἡ μεγάλη ἐλάττωσις τοῦ βάρους σας ἐνῷ τρώγετε μὲ ὄρεξιν καὶ ἡ ἐπὶ πολὺ παράτασις τοῦ μικροῦ πυρετοῦ, μὲ ἀναγκάζουν νὰ σᾶς συμβουλεύσω ὅπως ἐπιστήσητε τὴν προσοχὴν τοῦ ἰατροῦ σας μήπως προέρχονται ἐκ τῶν πνευμόνων, ἢ τῶν ἀμυγδαλῶν καὶ νὰ μᾶς γράψητε τὴν γνώμην του διὰ νὰ σᾶς συστήσωμεν τὰ δέοντα.

Νὰ ἐξακολουθῆτε τὸ φάρμακον ποὺ λαμβάνετε ἐὰν φέρῃ ἀποτέλεσμα, εἰδ' ἄλλως νὰ τὸ ἀντικαταστήσετε μὲ ἓν κοχλιάριον τοῦ γλυκοῦ ρητινελαίου καθ' ἑκάστην.

Ἀθλητήν, Χαλκίδα.— Ψυχικοὶ λόγοι συνήθως προκαλοῦσι τὴν αἰφνιδίαν διακοπήν, ἥτις θὰ ἐπανέλθῃ αὐτομάτως εἰς τὸ πρώην καθεστώς.

Δυνάμεθα νὰ ἐπισπεύσωμεν τὴν ἐπάνοδον διὰ ψυχρολουσίας καὶ ἀντικαταστάσεως ὑπὸ ἐμπείρου ἄλλου προσώπου. Τὰ φάρμακα οὐδεμίαν ἐπίδρασιν ἔχουσιν.

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Modes et Travaux

Τὸ ἀπαραίτητον διὰ κάθε οἰκογένειαν φιγουρίνι.

Περιέχει

— Ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν τελευταίαν λέξιν τῆς γυναικείας μόδας καὶ τὸ ντύσιμο τοῦ παιδιοῦ.

— Τὸν τρόπον νὰ ἐπιτύχετε κομψὲς τουαλέττες μὲ ἐλαχίστην τιμήν, μοντέλλα, διὰ κεντήματα, ἐργόχειρα, δαντέλλες, κτλ. εἰς πλουσίαν συλλογήν.

Πωλεῖται ἀντὶ δραχμῶν 15 — μόνον εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου 30 Β βιβλιοπωλεῖον.
(Προμήθεια 25 % εἰς τοὺς μεταπωλητάς).

ώναι ἐλαστικαὶ - maillots
Κορσέδες Claverie
Ζῶναι ἰατρικαὶ διὰ κυρίας
καὶ κυρίους
άλτσαι ἐλαστικαὶ Claverie
Προσωπίδες καλλονῆς
Κηλεπίδεσμοι

ΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
Δ. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ
Λυκούργου 15α
Πλησίον Σταθμοῦ Ὁμονοίας

ΤΡΕΠΑΡΣΟΛ
ΕΙΣ ΔΙΣΚΙΑ, ΧΑΠΙΑ
Εἰδικὸν Γαλλικὸν φάρμακον κατὰ τῆς Συφιλίδος. Ἐγκεκριμένον παρὰ τοῦ Ἰατροσυνεδρίου τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Φαρμ. Σχολῆς Πανεπιστημίου Παρισίων.
Ἀντιπρόσωποι Υἱοὶ ΦΩΤΙΑΔΗ Σία Πειραιᾶ. Ἐπιστημονικαὶ ὁδηγίαι παρὰ Συφιλιδολόγῳ κ. Φωτίῳ Μοσχούλᾳ, Ἀθῆναι, Ὁδὸς Πειραιῶς 8,

Ο ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ ΣΑΣ
ΜΑΡΤΥΣ
Μὴ πλέον ἀμφιβάλλετε.
Μόνη σας ἐντὸς 10 ἡμερῶν δύνασθε νὰ δῆτε τὴν διαφορὰν εἰς τὸ δέρμα σας
Οὐδέποτε θὰ ἐπανέλθουν ρυτίδες μὲ τὴν τακτικὴν χρῆσιν τῆς ἀβλαβοῦς κρέμας.
ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΩΝ

ΥΣΤΑΝ
(ΚΑΨΟΥΛΕΣ)
Νέον Γαλ. φάρμακον ΥΣΤΑΝ θεραπεύει τὴν χρονίαν Κυστίτιδα καὶ βλενόρροιαν.

Η ΑΙΜΟΚΛΕΪΝΗ
Εἶναι ἀπαραίτητος δι' ὅλας τὰς Κας καὶ Δίδας αἱ ὁποῖαι ὑποφέρουν ἕνεκα τῆς ἀταξίας τῆς περιόδου των. Καθησυχάζει ἀμέσως τοὺς πόνους καὶ κανονίζει τελείως τὰ χρονικὰ διαστήματα ποὺ ἀπαιτοῦνται

URODOL
Κατὰ τῶν
ΑΡΘΡΙΤΙΣΜΩΝ
ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΩΝ
ΨΑΜΜΙΑΣΕΩΣ
ΑΡΤΗΡΙΟΣΚΛΗΡΩΣΕΩΣ
ΛΙΘΙΑΣΕΩΣ
ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΝ "CONCERT,,
Ἀποδίδει εἰς ἀφάνταστον ἔντασιν καὶ διαύγειαν καὶ στοιχίζει λιγώτερα ἀπ' ὅ,τι ἕνας καλὸς φωνογράφος. Τὸ ραδιόφωνον "Concert,, εἶναι ὁ ἀπαραίτητος σύντροφος κάθε σπιτιοῦ. Πωλεῖται Γραφεῖον Π. Τσαγκάρη Ἀθῆναι Λέκκα 21 α'

ΠΗΓΗ ΥΓΕΙΑΣ
ΔΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ
ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΝΕΣΤΛΕ

Τυπογραφικὰ Καταστήματα ΑΔΕΛΦΩΝ ΓΕΡΑΡΔΩΝ, Νοταρᾶ 17 Ἀθῆναι.